

БРИТНИ СПІРС

ЖІНКА
В МЕНІ

НАШ
формат

Дякуємо, що купуєте електронний контент! Віримо, що Ви не надсилатимете його іншим. Адже кожна гривня — це оплата праці не тільки автора чи перекладача, а й цілої команди людей, які працювали над цим виданням!

Якщо ж ви отримали цю книжку безкоштовно, знайте, що за Кримінальним кодексом України стали співучасником злочину, адже свідомо користуєтеся краденим! І це ваш особистий внесок у беззаконня!

Ніколи не пізно виправити цю прикрість і придбати книжку:

[«Жінка в мені»](#)

«Наш Формат» — це будувати цивілізовану Україну, де поважають закон.

Брітні Спірс

ЖІНКА В МЕНІ

*Переклала з англійської
Анастасія Цимбал*

«Наш Формат» · Київ · 2024

Анотація

У цій книжці Брітні Спірс відверто ділиться власною історією від раннього дитинства до сьогодні, шляхом до відродження жінки в собі.

Що пов'язувало її з Агілерою і Гослінгом, Майклом Джексоном і Мадонною, як вона стала обличчям Pepsi та «Жінкою року» за версією Billboard, як сім'я перетворила її на машину із заробляння грошей, через який біль довелося пройти після розриву з Тімберлейком, чого коштувало місяцями не бачити синів — Брітні торкається навіть найтемніших сторінок своєї історії, 13 років під ув'язненням опікою батька.

Але ця книжка не тільки про внутрішню темряву — у ній багато світла, віри, надії, любові до музики і вдячності фанатам. А ще — сили долати всі перешкоди й жити за власними правилами.

ISBN 978-617-8277-40-6 (електронне видання)

Перекладено за виданням: Britney Spears. *The Woman in Me* (Gallery Books, New York, 2023, ISBN 978-1-6680-0904-8). Висловлюємо подяку Gallery Books, підрозділу Simon & Schuster, Inc., видавцеві оригінального тексту.

Усі права застережено. All rights reserved

© 2023 by Britney Jean Spears

© Jacket design by Lisa Litwack

© Jacket photography by Herb Ritts/Trunk Archive

© Цимбал А., пер. з англ., 2024

© ТОВ «НФ», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

*Присвячується моїм хлопчикам.
Ви — любов усього мого життя*

Пролог

Маленькою я могла годинами гуляти в тихому лісі за нашим будинком в Луїзіані і співати пісень. Це давало мені відчуття живості й небезпеки. Батьки постійно сварились. Тато пив. Удома мені зазвичай було страшно. Не сказати, що на вулиці був рай, але там був мій світ. Рай чи пекло — неважливо. То був мій світ.

Додому я завжди йшла доріжкою, що вела через сусідський чудовий двір з басейном. У сусідів був сад каміння, повний дрібної гальки, яка затримувала тепло — воно було таким приємним на дотик до моєї шкіри. Я лягала на ці камінчики та вдивлялась у небо, відчувала тепло знизу і згори й думала: *я можу жити життя по-своєму. Я можу здійснити свої мрії.*

Лежачи в тиші на тих камінчиках, я відчувала присутність Бога.

Розділ 1

Виховання дітей на Півдні базувалося на принципах «шануй батьків» і «тримай язика за зубами». (Зараз правила змінились — тепер поважати треба дітей.) У мене вдома не можна було перечити батькам. Хай як важко, мовчи, а якщо не мовчиш — начувайся.

Біблія каже, що мова — твій меч.

Моєю мовою і моїм мечем були пісні.

Я співала, скільки себе пам'ятаю. Підспівувала радіо в машині, коли їхала на заняття з танців, співала, коли було сумно. Для мене пісні були чимось одухотвореним.

Я народилась і ходила в школу в місті Маккомб, штат Міссісіпі, а жила за 40 кілометрів звідти, у Кентвуді, штат Луїзіана.

У Кентвуді всі всіх знали. Ніхто не замикав дверей, життя громади крутилося навколо церкви й вечірок просто неба, дітей вбирали в однаковий одяг, і всі вміли стріляти. Основна місцева пам'ятка — Кемп-Мур, тренувальний табір конфедератів, котрий збудував Джефферсон Девіс. Щороку у вихідні напередодні Дня подяки тут влаштовують театралізовані реконструкції подій Громадянської війни, і люди у військовій формі нагадували, що свято наближалось. Я обожнювала цей період: гарячий шоколад, запах вогню в каміні у вітальні, кольори опалого листя на землі.

Ми жили в невеликому цегляному будиночку з дерев'яними панелями й зеленими смугастими шпалерами. Малою я ходила в перекусну «Сонік», каталась на картах, грала в баскетбол і відвідувала християнську школу «Парклейн Екедемі».

Уперше я була глибоко зворушена аж до морозу по шкірі, коли почула, як наша хатня робітниця співала у пральні. Зазвичай пранням і прасуванням займалась я, але коли з фінансами було краще, мама наймала помічницю. Робітниця співала госпели і справді відкрила для мене цілий новий світ. Ніколи цього не забуду.

Відтоді моє бажання й потреба співати тільки зростали. Пісні — це магія. Коли я співаю, то контролюю власне життя й можу просто доносити свої думки й почуття. Співаючи, ти відкидаєш усі ці клішовані фрази на зразок «Привіт, як справи?». Ти можеш озвучувати значно глибші переживання. Пісні переносять у містичний світ, де мова не має значення і де немає нічого неможливого.

Понад усе мені хотілося втекти від буденності саме туди, де можна виражати почуття, не думаючи. Коли я залишалася наодинці з думками, голову заповнювали тривоги і страхи. Музика ж спиняла їхній шум, додавала впевненості й переносила туди, де я могла виразити себе так, як хотілось. Пісні переносили мене до божественного. Співаючи, я ніби була не в цьому світі. Я гралась у дворі, як усі діти, але мої думки, почуття і сподівання були деінде.

Я докладала чималих зусиль, щоб усе мало точнісінько такий вигляд, як мені треба. Я дуже серйозно підійшла до зйомок кліпів на пісні Мераї Кері — ми знімали їх у подружки у дворі. У вісім років я вже вважала себе режисеркою. Здається, більше ніхто в місті таким не займався, але я знала, що хочу побачити в цьому світі, і намагалася втілити свої бажання в життя.

Митці займаються творчістю, перевтілюються в різноманітних персонажів, щоб утекти в інші далекі світи, і саме це мені було потрібно. Мені хотілося жити у мріях, у чудовому вигаданому місці, і ніколи не думати про буденність. Пісні стали містком між реальністю й вигадкою, між світом, у якому я жила, і світом, у якому так прагнула жити.

* * *

Нашу сім'ю переслідують трагедії. Моє друге ім'я — від батькової матері Емми Джин Спірс, яку всі називали Джин. Я бачила її на фото й розумію, чому всі кажуть, що ми схожі. Однакове світле волосся, однакова усмішка. Вона здавалася молодшою за свій вік.

Її чоловік, мій дід Джун Спірс-молодший, був аб'юзером. Джин втратила сина всього через три дні після народження. Дід відправив бабусю у лікарню Південно-східної Луїзіани — жахливий психіатричний центр в Мандевіллі. Там її лікували літєм. У 1966-му

тридцятиоднорічна бабуся Джин вистрелила в себе з дробовика над могилою сина — через вісім років після його смерті. Навіть уявити важко, яке горе вона переживала.

На Півдні про таких чоловіків, як Джун, кажуть, що «йому важко догодити», що він «перфекціоніст», «бере дуже активну участь у вихованні дітей». Я схарактеризувала б його значно жорсткішими словами.

Як фанат спорту Джун змушував мого батька тренуватися до сьомого поту. Щодня після гри в баскетбол, хай який виснажений і голодний, хлопець мусив закинути м'яч у кошик ще сто разів — і тільки після цього йому дозволяли йти в будинок.

Джун був офіцером поліції і працював у відділку Батон-Ружа. У нього було десятеро дітей від трьох різних жінок. І з того, що я знаю, немає нікого, хто міг би сказати хоч щось хороше про перші п'ятдесят років його життя. Навіть у нас удома говорили, що чоловіки з роду Спірс завжди були негідниками, особливо у ставленні до жінок.

Джин не єдина дружина Джуна, яку він запроторив у психлікарню в Манделвіллі. Другу жінку він теж туди відправив. Одна зі зведених сестер батька розповідала, що Джун розбещував її з одинадцяти років, аж поки в шістнадцять вона не втекла з дому.

Моєму батькові було тринадцять, коли Джин укоротила собі віку на могилі сина. Знаю, що ця травма частково вплинула на його ставлення до мене й брата із сестрою. Через неї він ніколи не був нічим задоволений. Батько змушував брата займатися спортом. Він напивався до нестями, часом зникав на кілька днів. А п'яним був дуже жорстокий.

З віком Джун подобрішав. Я вже не застала того злого чоловіка, що знущався з мого батька й решти своїх дітей. Я знала просто терплячого й доброго дідуся.

* * *

Батько й мати були з геть протилежних світів.

Зі слів мами, її мати — моя бабуся Ліліан (Лілі) Портелл — виросла у вишуканій сім'ї лондонських інтелігентів. Усі зазначали, що в ній було щось екзотичне: її мати була британкою, а батько походив

із середземноморського острова Мальта. Мамин дядько працював палітурником. У сім'ї всі грали на музичних інструментах і любили співати.

У Другу світову війну Лілі на танцях познайомилася з американським солдатом, моїм дідом Барні Бриджесом. Він був водієм, возив генералів і обожнював швидку їзду.

Однак коли він привіз її в Америку, бабуся була розчарована. Вона думала, що житиме тут так, як у Лондоні. Їдучи з Нью-Орлеана на молочну ферму Барні, вона дивилась у вікно, і її непокоїло, яким порожнім здавався його світ. «А де ліхтарі?» — запитувала вона свого чоловіка.

Іноді я уявляю Лілі, як вона їде селами Луїзіани, вдивляється в ніч і розуміє, що скоро її досі жваве, яскраве життя, сповнене музики, чайних вечірок і лондонських музеїв, стане тихим, обмеженим і тяжким. Замість походів у театри чи крамниці їй доведеться сидіти в селі й готувати, прибирати, доїти корів.

Тож бабуся замкнулась у собі, читала купи книжок, стала одержимою прибиранням і сумувала за Лондоном до самої смерті. Удома казали, що Барні не відпускав Лілі до рідного міста, бо боявся, що, якщо вона поїде, то вже не повернеться.

Як розповідала мама, часом Лілі могла так задуматись, що починала прибирати зі стола до того, як усі доїдять.

Для мене ж вона була красунею-бабусею, і я любила копіювати її британський акцент. Мені завжди було втішно говорити з британським акцентом, бо це нагадувало про неї, мою стильну бабуся. Мені хотілось мати такі вишукані манери й мелодійний голос, як у неї.

Позаяк Лілі була із заможної сім'ї, моя мама Лінн, її брат Сонні й сестра Сандра росли, можна сказати, в достатку, особливо для села в Луїзіані. Хоч усі в сім'ї були протестантами, мама відвідувала католицьку школу. Підліткою вона була неймовірною красунею. Її чорне волосся завжди було підстрижене коротко, вона ходила в школу у височенних чобітках і коротеньких спідничках. Мама дружила з місцевими геями, і ті катали її на своїх мотоциклах.

Не дивно, що батько поклав на неї око. І, можливо, завдяки виснажливим тренуванням, до яких змушував Джун, він був чудовим

спортсменом. Люди приїжджали здалеку, щоб подивитися, як він грає в баскетбол.

Мама побачила його і сказала: «О, а хто це?».

Судячи з усього, їхні стосунки почалися зі взаємної симпатії і любові до пригод. Однак медовий місяць закінчився задовго до моєї появи на світ.

Розділ 2

Після одруження батьки оселились у невеличкому домі в Кентвуді. Мамина сім'я більше не підтримувала її фінансово, і батьки були дуже бідні. Бідні й молоді: мамі — двадцять один, а батькові — двадцять три. У 1977 році в них народився мій старший брат Браян. Після того крихітного будиночка вони переїхали в невеликий дім на чотири кімнати.

Після народження Браяна мама повернулася до навчання на вчительку. Батько працював зварювальником на нафтозаводах — це важка робота, що зазвичай тривала від місяця до трьох, — і почав сильно пити. Звісно, дуже скоро це позначилося на сім'ї. За словами мами, через кілька років їхнього подружнього життя мій дідусь Барні загинув в автокатастрофі, після чого батько пішов у запій і пропустив перший день народження Браяна. Коли Браян був малюком, батько напився на різдвяній вечірці і зранку на Різдво кудись завіявся.

Тоді мама сказала, що з неї досить, і переїхала до Лілі. У березні 1980 року вона подала на розлучення. Однак Джун і його нова дружина благали її повернутись, і врешті мама погодилась.

Певний час усе було добре. Батько полишив зварювання й зайнявся будівельним бізнесом. А потім відкрив ще й фітнес-клуб, що коштувало йому чималих зусиль. Клуб називався Total Fitness, завдяки йому деякі місцеві чоловіки (зокрема й мої дядьки) захопилися бодибілдінгом. Він розташовувався в студії по сусідству з нашим будинком, і ми спостерігали за нескінченним потоком накачаних чоловіків, що грали м'язами перед дзеркалом під світлом флуоресцентних ламп.

Батькові справи пішли дуже добре, він став одним з найбагатших людей у місті. Наша сім'я влаштовувала гучні вечірки з вареними лангустами й танцями до самого ранку. (Я завжди підозрювала, що

секрет такої цілодобової бадьорості був у спідах — у ті часи це був найпопулярніший наркотик.)

Мама разом із сестрою — моєю тіткою Сандрою — відкрила дитячий садок. Щоб зміцнити шлюб, батьки вирішили народити ще одну дитину — мене. Я з'явилася на світ 2 грудня 1981 року. Мама ніколи не минала нагоди зайвий раз нагадати мені, як вона двадцять одну годину мучилась, народжуючи мене.

* * *

Я любила жінок у нашій родині. Тітка Сандра, у якої було вже двоє синів, неочікувано завагітніла в тридцять п'ять і народила кузину Лору Лінн. Наша різниця у віці була всього кілька місяців, ми з Лорою Лінн були наче двійня. Ми дуже дружили: Лора була мені як сестра, а Сандра — друга мама. Вона завжди так пишалася мною і дуже підтримувала.

Хоч бабусі Джин не стало задовго до мого народження, мені пощастило знати її маму, мою прабабусю Лексі Пірс. Лексі була *відпадна* красуня: завжди з макіяжем, червона-пречервона помада на білому-пребілому обличчі. Вона була зірвіголова, і з віком ця риса тільки посилювалась. Мені розповідали — і я навіть не задумувалась, що це може бути неправда! — наче вона одружувалася сім разів. Сім! Звичайно, вона терпіти не могла свого зятя Джуна, але після смерті дочки не відвернулася від нього і дбала про батька й решту онуків, а потім — і правнуків.

Ми з Лексі були дуже близькими. Найкращі, найрадісніші спогади з дитинства пов'язані з нею. Я ходила до прабабусі в гості з ночівлею і ми залишалися тільки удвох. Уночі перебирали її косметику, а вранці вона готувала мені щедрий сніданок. До нас приходила її найкраща подружка, котра жила по сусідству, і ми слухали повільні балади 1950-х з колекції Лексі. В обід ми лягали подрімати. Я так любила засинати біля неї, відчувати запах її пудри й парфумів і слухати, як глибшає і спокійнішає її дихання.

Якось ми з Лексі поїхали взяти у прокаті фільм. Ми вже від'їжджали від відеопрокату, як врізалися в іншу машину, а потім застрягли в ямі. Так і не змогли виїхати з неї: довелося викликати евакуатор. Той

випадок дуже налякав маму. Відтоді мені заборонили гостювати в прабабусі.

— Нічого ж страшного не сталося! — казала я мамі і благала, щоб мені дозволили піти до Лексі. Я любила її більше за всіх.

— Ні, боюсь, її літа беруть своє, — відмовляла мама. — Тобі більше не можна гуляти з нею, це небезпечно.

Після того випадку я бачилася з Лексі в себе вдома, але мені забороняли їздити з нею на машині чи залишатися в неї на ночівлю. Для мене це стало тяжкою втратою. Я не розуміла, чому бути з кимось, кого любиш, може бути небезпечно.

* * *

У тому віці другим моїм улюбленим заняттям після гостювання в Лексі було ховатися в шафах. Це вже навіть стало сімейним жартом: «І де ж наша Брітні цього разу?». Я завжди зникала в домі тітки. Усі мене шукали, і коли вже починали панікувати, раптом відчиняли дверцята якоїсь шафи — і гоп! — ось я.

Мабуть, мені хотілось, щоб мене шукали. Хованки роками були моїм улюбленим заняттям.

Це був спосіб привернути до себе увагу. Ще я любила танцювати і співати. Тричі на тиждень ходила в церковний хор, а щосуботи — на уроки танців. Згодом до танців додалися заняття з гімнастики — в Ковінгтоні, за годину їзди від дому. Я обожнювала співи, танці й акробатику, і могла займатися ними безкінечно.

На дні профорієнтації в школі я сказала, що хочу стати юристкою. Але сусіди і вчителі почали запевняти, що «мене чекає Бродвей», і врешті-решт я й сама почала сприймати себе як «маленьку артистку».

Перший танцювальний виступ відбувся, коли мені було три роки, а в чотири я вперше заспівала соло пісню *What Child Is This?* на різдвяному ранку в маминому садочку.

Мені хотілося ховатись, але водночас і щоб мене всі бачили. І те, і те було можливе. Сидячи в темній шафі, я почувалася такою маленькою, що, здавалось, зараз розчинюся в повітрі. Але коли на мене всі дивились, я ставала іншою — головною. У білих колготах, я стояла, співала й відчувала, що можу все.

Розділ 3

«**Міс Лінн!** Міс Лінн! — грюкав у наші двері хлопець. Він весь зади`хався. — Ідіть сюди, хутчіш!»

Тоді мені було чотири, я сиділа на дивані у вітальні. З одного боку біля мене — мама, а з другого — моя подружка Сінді. Кентвуд був наче місто в якійсь мильній опері — тут *завжди* відбувалась якась драма. Ще мить тому Сінді щебетала мамі про найсвіжіший скандал, а я слухала, намагаючись уловити суть. Аж раптом двері гучно розчинились. Мені вистачило одного погляду на обличчя хлопця, щоб зрозуміти: сталося щось жахливе. Усередині мене все похололо.

Ми з мамою побігли за хлопцем. На дорозі нещодавно поклали нове покриття, і я мчала босоніж по гарячій чорній смолі.

— Ай, ай, ой, ай! — кричала я на кожному кроці. Коли поглянула на ноги, побачила, що на них налипла смола.

Нарешті ми добігли до поля, де мій брат Браян грався із сусідськими дітьми. Вони намагалися скосити високу траву на квадроциклах. Цим ідіотам здалось, що це чудова ідея. Звісно ж, за високою травою вони нічого не помітили і врешті зіткнулися лобами.

Мабуть, я все бачила: як Браян кричить від болю, як мама верещить від страху — але нічогісінько не пам'ятаю. Може, Бог стер мені ці спогади, щоб я не пам'ятала того болю, паніки й вигляду понівеченого брата.

У лікарню його доправили гелікоптером.

Через кілька днів я відвідала його. Браян був весь у гіпсі. Мені здавалося, що він майже всі кістки собі поламав. А найбільше запам'яталось і вразило мене малу, що йому треба було мочитися через дірочку в гіпсі.

Ще я не могла не помітити, що палату буквально завалювали іграшки. Батьки так раділи, що брат вижив, і їм було так його шкода, що протягом усього періоду реабілітації кожен його день був святом.

Через почуття провини мама намагалась усіляко догоджати Браяну. Вона досі так робить. Цікаво, як різко, в одну мить стосунки в сім'ї можуть назавжди змінитись.

Після того випадку ми з братом зблизились, адже я щиро, всім серцем відчувала його біль. Коли його привезли з лікарні додому, я не відходила. Спала біля нього. Він ще не міг спати у власному ліжку, бо досі весь був у гіпсі, і йому зробили спеціальне ліжко, а для мене мусили покласти поруч матрац. Часом я залазила до брата в ліжко і просто лежала, обнявши його.

Після того, як йому зняли гіпс, я ще кілька років спала поруч з Браяном. Навіть зовсім маленькою я знала, що — і після нещасного випадку, і з огляду на те, як жорстоко батько з ним поведився, — Браяну жилося нелегко. І мені хотілось утішити його.

Врешті-решт якось мама сказала: «Брітні, ти вже скоро підеш у шостий клас, час спати окремо!».

Я відмовилась.

Я була як мала дитина: не хотіла спати одна. Але мама наполягла на своєму, і довелося змиритися.

Перебравшись в окрему кімнату, я зрозуміла, що мені подобається мати особистий простір, але з братом ми все одно залишалися дуже близькими. Він любив мене. А як я його любила: ні до кого не відчувала такої любові, коли хочеться підтримувати й оберігати. Я не хотіла, щоб йому було боляче. Я ж бачила, що він уже й так настраждався.

Коли братові покращало, ми почали брати активну участь у громадському житті. У нашому містечку живе всього дві тисячі осіб, тож до святкування трьох основних дат року — Марді Гра перед Великим постом, Дня незалежності й Різдва — долучались усі. Все місто з нетерпінням чекало настання свят. На вулицях по обидва боки дороги стояли люди, усміхались, махали. Вони прийшли сюди, щоб на день забути про всі свої проблеми й негаразди і подивитися на святкову ходу, на те, як сусіди повільно йтимуть по шосе 38.

Одного року ми з іншими дітьми вирішили оздобити гольфкар і проїхатися на ньому під час параду Марді Гра. У нього залізло десь восьмеро дітей, що явно забагато. Троє сиділо на сидінні, двоє стояли по боках, тримаючись за дах, а ще один чи двоє звисали ззаду. Під

такою вагою шини майже спустились. Ми всі були одягнені в костюми XIX століття — не пам'ятаю чому. Я сиділа на руках у старших дітей і всім махала. Проблема була в тому, що з такою кількістю дітей і зі здутими шинами гольфкаром важкувато було керувати, а ще якщо додати сюди веселощі, розмахування руками, святкову ейфорію... Ну, ми тільки *кілька* разів стукнулись у машину, що їхала попереду, але цього вистачило, щоб нас зняли з подальшої участі в параді.

Розділ 4

Батько знову почав пити, і справи в бізнесі пішли кепсько.

До стресу від безгрошів'я додавався хаос постійних змін його настрою. Найбільше я боялася сідати з батьком у машину, бо під час їзди він говорив сам із собою. Я не могла розібрати, що батько каже. Здавалось, що він десь далеко, у своєму світі.

Навіть тоді я знала, що в батька були причини шукати забуття в плящі. Робота морально виснажувала його. Зараз я ще чіткіше розумію, що то було самолікування після довгих років образ і жорстокості, яких він зазнав від свого батька Джуна. Тоді ж я не розуміла, чому він такий суворий з нами і чому, хай як ми старались, ніколи не був задоволений.

Найсумніше те, що я завжди понад усе на світі хотіла просто мати батька, який приймав би мене такою, як я є. Батька, який сказав би: «Я просто люблю тебе. Можеш робити, що забажаєш, я все одно тебе любитиму».

Батько був грубий, холодний і злий до мене, але з Браяном він поведився ще гірше. Змушував бідного хлопця стільки тренуватись, що це вже було просто жорстоко. Браяну тоді жилося значно гірше, ніж мені, бо батько влаштував йому таку саму муштру, яку свого часу сам проходив у Джуна. Браян мусив займатися баскетболом і футболом, хоч і не мав для цього жодних фізичних даних.

Мамі теж іноді прилітало, але загалом батько з тих пияків, що зникають з дому на кілька днів. Якщо чесно, нам було легше, коли він зникав. Мені більше подобалося, коли його не було.

Найгірше було те, що коли батько залишався вдома, мама всю ніч з ним сварилась. Він був такий п'яний, що ледь ворочав язиком. Не впевнена, чи він узагалі чув маму. Зате ми чули. Виходило, що від її гніву страждали тільки ми з Браяном, бо всю ніч не могли заснути. Її крик було чути по всьому дому.

Я вибігала в одній сорочці у вітальню і благала: «Та просто нагодуй його й поклади спати! Він же ніякий!».

Вона сварилася з людиною, котра нічогосінько не усвідомлювала. Але мама не слухала. Я в гніві поверталася назад у ліжко й тупилася у стелю, слухаючи ці крики й у душі проклинаючи маму.

Хіба це не жахливо? Це ж батько пив, це через його алкоголізм ми так збідніли, це він лежав у кріслі у відключці. А бісилась я на маму. Бо батько в такі моменти принаймні не говорив. Мені так хотілося спати, а вона не затикалась.

Попри нічну драму, вдень мама перетворювала наш дім на місце, куди моїм друзям хотілося приходити — принаймні коли батько виявляв до нас хоч якусь повагу й ішов пити деінде. До нас навідувалися всі сусідські діти. Наш дім був, так би мовити, крутим. Ми мали високу барну стійку, навколо якої стояло дванадцять стільців. Мама була типовою молодого мамочкою з Півдня: любила пліткувати, курила з подружками за стійкою (Virginia Slims — ті самі, що я тепер курю) або говорила з ними телефоном. Ні для кого з них мене не існувало. Старші діти сідали на барні стільці перед теликом і грали у відеоігри, та я була ще мала і не вміла грати, тому доводилося виборювати увагу старших.

Наш будинок нагадував звіринець. У дитинстві я постійно танцювала на кавовому столику, щоб привернути до себе увагу, а мама постійно ганялася за Браяном. Вона стрибала через дивани, намагаючись спіймати його, щоб відшмагати за те, що той огризався їй.

Я вічно перегинала палицю, намагаючись відвести погляд старших дітей від телевізора у вітальні або змусити дорослих припинити теревенити на кухні.

— Брітні, годі вже! — кричала мама. — У нас гості! Будь чемна, поведься добре.

Але я не зважала. І завжди знаходила спосіб привернути до себе увагу всіх.

Розділ 5

Я була крихітною і тихою дитиною, але коли починала співати, то ніби оживала. До того ж уже досить довго займалася гімнастикою, тож уміла гарно рухатись. У п'ять років я взяла участь у танцювальному конкурсі. У мене був номер з палицею і в капелюсі. Я перемогла. І тоді мама почала тягати мене по всіх можливих регіональних змаганнях. На старих фото й відео я вічно одягнена в щось дурнувате. На одному знімку з третього класу я стою в костюмі для мюзиклу: на мені велика фіолетова футболка й гігантський фіолетовий бант на голові — я схожа на різдвяний подарунок. Який жах.

Перемігши в Батон-Руж, я дійшла до вершини регіональних конкурсів. І дуже скоро батьки націлилися на більше, ніж призи у місцевих школах. Вони побачили в газеті оголошення про набір дітей у All New Mickey Mouse Club і запропонували спробувати. Ми вісім годин їхали до Атланти. Там було понад дві тисячі дітей. Мені треба було якось виділитись, особливо після того, як по приїзді ми дізнались, що беруть тільки дітей від десяти років.

Коли кастинг-директор Метт Каселла запитав, скільки мені, я вже було відкрила рота, щоб сказати «вісім», а потім згадала про вікове обмеження й мовила «дев'ять!». Він недовіжливо поглянув на мене.

На прослуховуванні я співала Sweet Georgia Brown, паралельно підтанцювуючи й показуючи акробатичні трюки.

З тисяч дітей з усієї країни вони відібрали групку, в якій була й гарненька дівчинка з Каліфорнії, на кілька років старша від мене. Її звали Кері Расселл.

Одній дівчинці з Пенсильванії — її звали Крістіна Агілера — і мені сказали, що ми не пройшли, але в нас очевидний талант. Метт запевнив, що в нас є всі шанси потрапити в шоу, але треба трішки підрости й набратися досвіду. Мамі він сказав, що нам варто пошукати

роботу в Нью-Йорку й порадив знайти одну його знайому агентку, яка допомагала молодим виконавцям розпочати кар'єру в театрі.

Ми не відразу поїхали туди. Я ще десь пів року залишалась у Луїзіані і, щоб допомогти родині, працювала офіціанткою в Лексиному ресторані морепродуктів Granny's Seafood and Deli.

Там нестерпно смерділо рибою. Але їжа була неймовірно смачна. Ресторан став новим місцем зустрічей місцевих підлітків. У старших класах брат із друзями напивались у підсобці, а в залі дев'ятирічна я чистила креветки й розносила тарілки зі стравами, манірно проходячи між столами у своєму милому вбранні.

* * *

Мама вислала записи з моїми виступами Ненсі Карсон — агентці, яку порекомендував Метт. На тому відео я співала Shine On, Harvest Moon. Це спрацювало: вона запросила нас у Нью-Йорк побачитися особисто.

Ми зустрілися в кабінеті Ненсі на двадцятому поверсі офісної будівлі в центрі Мангеттену, я заспівала для неї, а потім ми сіли на поїзд додому. Ми офіційно підписали контракт з агентством з пошуку талантів.

* * *

Незабаром після повернення в Луїзіану народилася моя сестра Джеймі Лінн. Ми з Лорою Лінн годинами гралися з нею в нашому ігровому будиночку, наче вона була лялькою.

Минуло кілька днів після повернення мами з пологового будинку, я готувалася до танцювального конкурсу, аж раптом мама почала якось дивно поводитись. Вона зашивала дірку в моєму костюмі і, намагаючись просунути нитку в голку, раптом встала й пожбурила одяг. Складалося враження, наче вона не усвідомлює, що робить. Так, чесно кажучи, костюм був потворний, але мені він був потрібен для конкурсу.

— Мам, навіщо ти викинула костюм?

І раптом у неї пішла кров. Вона була *скрізь*.

Після народження дитини їй щось не зашили як належить, і тепер мама стікала кров'ю. Я почала несамовито кричати і кликати батька: «Тату, що з нею? Що з нею?».

Він бігом повіз маму в лікарню. Всю дорогу я не могла заспокоїтись і кричала: «Не можна, щоб щось сталося з моєю мамою!».

Мені було дев'ять років. Бачити, як з твоєї матері течуть ріки крові, для будь-кого було б шоком, а дитину в такому віці це до смерті нажахало. Я ще ніколи не бачила стільки крові.

Ми приїхали до лікаря, і він впорався, як мені здалося, усього за дві секунди. Ніхто навіть особливо не переймався. Виявляється, післяпологові кровотечі — звичне явище. Але в мою пам'ять цей випадок вривався назавжди.

На заняттях з гімнастики я завжди підходила до вікна, щоб переконатись, що мама стоїть там і чекає на мене. Це вже був рефлекс, так я почувалась у безпеці. Але якось я підійшла, як зазвичай, до вікна, а її там не було. Мене охопила паніка. Її немає. Вона пішла. Може, навіки! Я заплакала, впала на коліна. Якби хтось мене тоді побачив, то подумав би, що в мене хтось умер.

Підбігла вчителька й почала мене заспокоювати: «Сонечко, мама зараз повернеться! Усе буде добре! Вона, мабуть, просто зайшла в магазин!».

Виявилось, що все було саме так, як сказала вчителька: мама пішла в магазин. Але не все було добре — без неї я впадала в паніку. Повернувшись, мама побачила, у якому я стані, і більше ніколи не відходила від вікна протягом занять. І наступні кілька років вона завжди була поруч.

Я була маленькою дівчинкою з великими мріями. Я хотіла стати зіркою, як Мадонна, Доллі Партон або Вітні Г'юстон. Були в мене і простіші мрії, які, проте, здавалися ще більш нездійсненими й надто амбітними, щоб навіть промовляти їх: *я хочу, щоб тато припинив пити. Щоб мама припинила кричати. Я хочу, щоб усі були щасливі.*

У моїй сім'ї будь-що й будь-коли могло піти не так. Я почувалася в ній безсилою. Тільки на сцені я була непереможна. Стоячи в мангеттенському конференц-залі перед жінкою, що могла здійснити мої мрії, я відчувала, що можу контролювати хоча б щось.

Розділ 6

У десяти років мене запросили взяти участь у конкурсі Star Search.

На першому турі я співала більш запальну версію пісні, яку чула у виконанні Джуді Гарленд, — I Don't Care — і здобула 3,75 зірки. Моя суперниця співала оперну арію і отримала 3,5 зірки, тож я пройшла у другий тур. Наступний випуск знімали пізніше того самого дня, і моїм суперником був хлопчик у краватці боло й із забетонованим лаком волоссям. Звали його Марті Томас, йому було дванадцять. Між нами не було духу суперництва, ми навіть разом грали в баскетбол перед початком шоу. Я виконувала пісню Love Can Build a Bridge гурту The Judds — уже співала її роком раніше, на тітчиному весіллі.

Поки ми чекали на оцінки журі, ведучий шоу Ед Макмейгон узяв у нас із Марті інтерв'ю.

— Минулого тижня я помітив, що в тебе просто дивовижні оченята, — сказав він мені. — У тебе є хлопець?

— Ні, сер.

— А чому?

— Вони злі.

— Хлопці? — запитав Ед. — Тобто всі хлопці злі? Я не злий! Як я тобі?

— Ну, як сказати...

— От, вічно в мене так, — сказав Ед.

Мені знову поставили 3,75 бала, а Марті отримав 4. Я усміхнулася, з ввічливості обняла його й пішла зі сцени. Ед побажав мені успіхів. На сцені я трималась, але щойно зайшла за лаштунки, розридалась. А потім мама купила мені ванільне морозиво з фруктами.

* * *

Ми з мамою постійно літали в Нью-Йорк і з Нью-Йорка. Робота у великому місті мене захоплювала й водночас лякала.

Мені запропонували роботу дублерки в мюзиклі Ruthless! за мотивами бродвейських постановок The Bad Seed, All About Eve, Mame і Gypsy. Я грала юну зірку-соціопатку Тіну Денмарк. Перша пісня Тіни називалася Born to Entertain. Наче про мене. Ще однією дублеркою була талановита молода акторка Наталі Портман.

На період постановок мама, я і маленька Джеймі Лінн оселились у невеликій квартирці неподалік від моєї школи та Школи театрального мистецтва. Я ходила на заняття в Бродвейський центр танців, розташований поблизу. Але більшість часу проводила в театрі Players у центрі міста.

Той період ніби довів, що в мене достатньо таланту, щоб досягти успіху на театральній ниві. Але графік був дуже важкий. Мені бракувало часу на звичайне дитинство й на те, щоб знайти друзів. Я працювала майже кожен день. А щосуботи було по два шоу.

Крім того, мені не подобалося бути дублеркою. Доводилося щовечора сидіти в театрі майже до півночі на випадок, якщо треба буде замінити основну виконавицю ролі Тіни — Лору Белл Банді. Через кілька місяців вона пішла, й роль віддали мені, але в мене вже не лишилося сил.

На різдвяні свята я страшенно хотіла додому — і тут дізналась, що маю виступати на Різдво. У сльозах запитала в мами: «Я що, справді виступатиму на Різдво?». Я поглянула на мініатюрну ялинку, що стояла в нашій квартирі, і подумала, яка величезна ялинка зараз чекає на мене вдома в Кентвуді.

Мені як дитині було незрозуміло, навіщо взагалі виступати на свята, тож я припинила участь у шоу й ми поїхали додому.

* * *

Я була ще надто мала для такого жорсткого графіка, як у нью-йоркському театрі. Однак є в цьому періоді й щось хороше: я навчилася співати у невеликих приміщеннях, де публіка сидить просто перед тобою, бо в залі вміщується всього дві сотні осіб. Чесно кажучи, як не дивно, але саме в таких приміщеннях відчуття значно

інтенсивніші. Між тобою і людьми в залі формується якась особлива близькість. Їхня енергія живила мене.

Тепер у мене був уже чималий досвід, і я вдруге подалася на прослуховування до Mickey Mouse Club.

* * *

А поки повернулася в Кентвуд і чекала, щоб вони зі мною зв'язались. Я далі ходила в школу і стала захисницею-розігравачем в нашій баскетбольній команді. Дуже мала як для одинадцятилітньої дівчинки, але дуже спритна. Усі думають, що я була чирлідеркою, але ні: то було зовсім трохи й поза школою, а в школі я хотіла грати в команді. І грала, хоч зростом і не підходила. У мене була здорова футболка з номером 25, така велика, що в ній можна втопитись. Я гасала по майданчику, як крихітне вертке мишеня.

Певний час мені подобався один гравець, йому було п'ятнадцять чи шістнадцять. Він був майстром тричкових кидків і робив їх з надзвичайною легкістю. Люди приїжджали здалеку, щоб подивитися на його гру, як раніше приїжджали на гру мого батька. Цей хлопець був талановитий — не такий талант, як батько, але м'ячем він орудував геніально.

Я захоплювалася ним і своїми друзями, що всі були вищі за мене. Моїм завданням було перехопити м'яч у суперника під час дриблінгу, пробігти з ним під кошик і виконати двоочковий кидок.

Я обожнювала це відчуття азарту, коли оббігаєш гравців команди-суперниці. Відсутність будь-якого сценарію, непередбачуваність гри — від цього всього я почувалася живою. Я була така крихітна й мила, що ніхто не очікував від мене небезпеки.

Звісно, це не порівняти з виступом на сцені в Нью-Йорку, але стояти на корті під сліпучим світлом прожекторів і чекати на звук оплесків теж було неймовірно.

Розділ 7

З другої спроби мене таки взяли в Mickey Mouse Club. Метт, той милий кастинг-директор, котрий порадив мамі звернутися до нашої агентки Ненсі, вирішив, що я вже готова.

У світі шоу-бізнесу Mickey Mouse Club — своєрідний тренувальний табір. Інтенсивні репетиції танцювальних номерів, уроки вокалу, акторської майстерності, робота в студії звукозапису й паралельно навчання в школі. Ми, мишкетери, швидко розділилися на групки відповідно до того, хто з ким ділив гримерку. Крістіна Агілера і я були молодші, у нас була спільна гримерка на трьох зі ще однією дівчинкою — Ніккі Делоуч. Ми рівнялися на старших дітей — Кері Расселл, Раяна Гослінга і Тоні Лукку, котрого я вважала красунчиком. А ще я швидко потоваришувала з хлопчиком на ім'я Джастін Тімберлейк.

Зйомки проходили в «Дісней ворлді» в Орландо, і мама з дворічною Джеймі Лінн мусила поїхати зі мною. Удень у перервах між зйомками актори каталися на атракціонах і пустували. Було неймовірно весело — справжня мрія для будь-якої дитини, а особливо для мене. Проте робота теж була надзвичайно важка: ми по тридцять разів на день репетували хореографічні номери, щоб кожен рух був виконаний бездоганно.

Погане сталося тільки раз: незабаром після початку зйомок нам зателефонували й повідомили, що вмерла бабуся Лілі. Вона плавала в басейні, і в неї стався інфаркт чи інсульт, через що бабуся втонула. У нас не було коштів, щоб полетіти додому на похорон, але Лінн Гарлесс, Джастінова добра мама, позичила нам грошей на квитки. Так зазвичай роблять родичі, і на шоу діти та їхні батьки справді стали ніби однією великою родиною.

* * *

Якось Тоні шукав капелюха, що його хтось із костюмерів залишив у дівчачій кімнаті, і зазирнув у нашу гримерку. Коли він увійшов, у мене серце з грудей вискочило. Тоні страшенно мені подобався, і мені не вірилось, що цей хлопець прямо зараз стояв у нашій гримерці! Моє маленьке серденько мало не розірвалось.

Одного разу увечері ми грали в «Правда або бажання», і Джастіну дали завдання поцілувати мене. Під пісню Джанет Джексон він нахилився ближче й поцілував.

Це перенесло мене в спогад з третього класу, коли я в бібліотеці вперше тримала хлопця за руку. Для мене то були незабутні враження, такі справжні й сильні. Я вперше стала предметом хоч якоїсь романтичної уваги. Це було так чудово, ніби якийсь прекрасний бунт. Світло було вимкнене — усі дивилися фільм — і ми сховали руки під партю, щоб учителі не помітили.

* * *

Mickey Mouse Club був чудовим: я спробувала свої сили на телебаченні. Участь у шоу ніби *запалила* в мені іскру. Саме тоді я зрозуміла, що хочу займатися тим, що робила на шоу: співати й танцювати.

Шоу тривало півтора року, і після його закінчення багато хто з моїх колег-дітей подався шукати творчої долі в Нью-Йорк або Лос-Анджелес. А я вирішила повернутися в Кентвуд. Уже тоді в мені боролися протилежності: одна частина мене хотіла далі прямувати до мрії, а друга — жити звичайне життя в Луїзіані. На якийсь час нормальність перемогла.

* * *

Удома я повернулася в школу «Парклейн» і зажила нормальним підлітковим життям — наскільки нормальним воно могло бути в моїй сім'ї.

З восьмого класу ми з мамою іноді для розваги їздили в Білоксі, штат Міссісіпі (за дві години від Кентвуда), і пили там дайкірі. Ми називали коктейлі «нектаром». Мені так подобалось, що можна час від часу

пити з мамою алкоголь. Ми пили зовсім не так, як батько. Він, напиваючись, ставав тільки ще похмуріший і замкнутіший. А ми веселішали, жвавішали й хоробрішали.

Мої найкращі спогади, пов'язані з мамою, — це наші поїздки на пляж разом із сестрою. Дорогою до пляжу я цмулила «Білого росіянина», на смак він мені нагадував морозиво. Коли там було достатньо покришеного льоду, вершків і цукру й не надто багато алкоголю, для мене то була райська насолода.

Ми із сестрою ходили в однакових купальниках і з однаковою завивкою. Зараз робити дитині хімічну завивку майже незаконно, але в дев'яностих такі кучерики вважали гарніюсінькими. Трирічна Джеймі Лінн була схожа на живу ляльку — надзвичайно шалене й миле дитя.

Така в нас була фішка. Ми вирушали в Білоксі, пили, потім їхали на пляж і щасливі поверталися додому. І нам було весело. *Дуже* весело. Навіть попри весь той морок, у якому ми жили, у моєму дитинстві було багато радості.

* * *

У тринадцять років я вже пила алкоголь з мамою і курила з друзями. Першу цигарку я викурила вдома в однієї «поганої» подружки. Усі мої друзі були ботанами, але ця — популярна в школі: її сестра навчалась у старших класах, і в неї завжди був найкращий мейк. Хлопці табунами бігали за нею.

Вона відвела мене в сарай і дала цигарку. Там був просто тютюн, але я відчула *кайф*. Пам'ятаю, думала: *я зараз помру? Це відчуття колись мине? Коли воно мине?* Вживши після першої цигарки, я одразу ж захотіла ще.

Я дуже добре приховувала цю звичку від мами, але якось вона попросила, щоб я відвезла нас додому з крамниці на кінці нашої вулиці — керувати машиною я теж почала в тринадцять. Раптом вона почала прийохуватись.

— Я відчуваю запах диму! Ти що, курила?

Вона схопила мою руку з керма і піднесла до носа. Я втратила контроль, і авто з'їхало з дороги. Мені здавалось, що все відбувалося ніби в сповільненій зйомці. Я озирнулась і поглянула на маленьку

Джеймі Лінн — її притисло обличчям до спинки сидіння: її ремінь безпеки був пристебнутий, але вона не сиділа в сидінні. Поки ми, як мені здавалось, повільно крутились, я весь час думала: *ми загинемо, ми загинемо, ми загинемо.*

А потім *бах!* Машина врізалася задом у телефонний стовп.

Нам пощастило. Якби вдарилися передом, то вилетіли б через вітрове скло. Мама вистрибнула з машини й почала верещати: на мене — за те, що врізались, на машини, що проїжджали повз — щоб допомогли, і на весь світ — за те, що не запобіг аварії.

На щастя, ніхто не постраждав. Ми всі втрюх вибралися й далі рушили пішки. Що ще краще, мама взагалі забула, що спіймала мене на курінні. Я курю в тринадцять років? *Та яка різниця, ми мало не загинули!* Після цього випадку мама більше ніколи не поверталася до цієї розмови.

* * *

Якось хлопці-шестикласники запропонували мені на перерві покурити в їхній роздягальні. Вони ніколи не запрошували в свою компанію дівчат. Я почувалася неймовірно крутою. На щастя, в хлопчачій роздягальні було двоє дверей, одні вели на вулицю. Пам'ятаю, що ми їх відчинили і заблокували, щоб дим виходив назовні й нас не спіймали.

У нас це стало ритуалом, але він не протримався довго. Через певний час я вирішила спробувати покурити сама, без хлопців. Ми з найкращою подружкою пішли в дівчачу роздягальню. Але там був тільки один вихід. От халепа — нас спіймали на гарячому й відвели до директора.

— Ви курили? — запитав директор.

— Ні!

Подружка потай боляче вщипнула мене за руку. Було ясно, що директор не повірив нам, але знаєте що? Нас якось пронесло — ми отримали тільки попередження.

Згодом подружка сказала мені: «Богом клянусь, Брітні, я в житті не бачила гірших брехух. Наступного разу говоритиму я».

Випивка й цигарки — не єдине, що вже в тому віці було в моєму житті. У тому, що стосується хлопців, я теж рано дозріла. Мені страшенно подобався один хлопець, що завжди тусувався в будинку моєї «поганої» подружки. Йому було вісімнадцять чи дев'ятнадцять, і в нього була дівчина — справжня пацанка. Вони були дуже близькі, найвідоміша пара школи. Як мені хотілося, щоб він хоч раз поглянув на мене, але навряд чи таке могло статись — я ж на п'ять років молодша.

Якось я залишилася ночувати в «поганої» подружки. І посеред ночі — мабуть, годині о третій — цей хлопець несподівано проник у будинок. Я спала на дивані. Прокинувшись, я побачила, що він сидить поруч. Він поцілував мене, і за мить ми з ним уже палко цілувались.

Я думала: *що відбувається?* Враження було, ніби це якийсь спиритичний сеанс, ніби я викликала його дух! Мені не вірилось, що мій краш з'явився нізвідки й почав зі мною цілуватись! Це було так мило. Він тільки поцілував мене й не намагався зайти далі.

Того року мені почали подобатися хлопці з братової тусовки. Малим Браян був смішний, *чудний* у найкращому розумінні. Але в старших класах він став королем школи, справжнім хуліганом.

Коли брат був у випускному класі, я почала зустрічатися з його найкращим другом. З ним же я і втратила цноту.

Я навчалася в дев'ятому класі, а хлопцеві було сімнадцять. Він займав купу мого часу. Зранку я, як зазвичай, ішла в школу о сьомій, але в обід, десь о першій дня, тікала з уроків і гуляла з ним. А потім він підвозив мене до школи якраз до закінчення занять. Я сідала на автобус і їхала додому, наче нічого не сталося.

Врешті-решт мамі зателефонували зі школи. Я прогуляла сімнадцять днів і мусила відробити пропуски.

— Як ти примудрилась? Як тобі вдавалося просто піти з уроків? — запитала мама.

— Ну, я підробила твій підпис.

Різниця у віці з тим хлопцем у нас була величезна — зараз від цього навіть гидко стає, — тож брат, котрий завжди дуже мною опікувався, зненавидів друга. Якось Браян застукав мене, коли я намагалася непомітно піти до його друга, і розказав батькам. Як покарання я мала

весь день ходити з відром по нашій вулиці і збирати сміття, наче якийсь в'язень. Браян ходив слідом і фотографував, як я в сльозах прибирала вулицю.

Якщо не зважати на ці моменти, загалом той період життя був чудовим: осінній і випускний бали, катання на машині, походи в кіно.

* * *

Та, правду кажучи, я сумувала за сценою. Мама час від часу телефонувала за порадою до одного юриста на ім'я Ларрі Рудольф — вони познайомилися на якомусь моєму прослуховуванні. Вона вислала йому відео з моїми виступами, і Ларрі порадив записати демку. У нього була пісня, яку Тоні Брекстон записала для другого альбому, але врешті пісню забракували. Називалася вона Today. Ларрі надіслав цей трек мені, я його вивчила й записала в студії в Нью-Орлеані, за півтори години їзди від нас. Саме із цією демкою я згодом почну пробуватись у різноманітні лейбли звукозапису.

Приблизно в той самий період Джастін і ще один мишкетер Джей Сі Чейсез стали учасниками новоствореного гурту NSYNC. Ще одна дівчинка, Ніккі, з якою в нас була спільна гримерка, долучилася до дівчачої групи. Я поговорила про це з мамою, і ми вирішили, що краще будувати сольну кар'єру.

Ларрі показав демку якимось менеджерам у Нью-Йорку, і вони захотіли побачити, що я вмію. Тож я взяла свої крихітні туфлі на підборах, одяглась у милу суконку й повернулась у Нью-Йорк.

Я спробувала знову стати звичайною підліткою, але не вдалося. Я прагнула до більшого.

Розділ 8

Хто він, цей чоловік? — думала я. — Хай там як, мені він подобається, і його собака теж». Чоловік був уже немолодий, але шалено енергійний. На око я дала б йому шістдесят п'ять (насправді йому тоді було тільки п'ятдесят із чимось).

Ларрі сказав, що цей чоловік — велике цабе і що звати його Клайв Колдер. Мені це ні про що не говорило. Якби тоді я знала, що це засновник Jive Records, то, мабуть, нервувала б. А так мені просто було цікаво, і Клайв сподобався мені з першого ж погляду.

У нього був дуже грізний з виду триповерховий офіс, а в ньому бігав крихітний тер'єрчик: я навіть не знала, що такі собачки існують — манюне й гарнюне. Цей офіс і песик викликали в мене враження, ніби я потрапила в якийсь паралельний всесвіт, інший вимір. У фантастичний сон.

— Привіт, Брітні! — сказав Клайв з таким ентузіазмом, що мало не вібрував від нього. — Як ти?

Він поведився так, наче належав до якогось могутнього таємного товариства. Клайв говорив з південноафриканським акцентом, через що нагадував мені персонажа з якогось старого фільму. Я ще не чула, щоб так говорили в реальному житті.

Він дозволив мені взяти собачку на руки. Я стояла, тримаючи цей клубочок тепла, роззиралась довкола й усміхалась. Це був момент, коли мої мрії нарешті почали здійснюватись.

Я ще нічого не записала, крім демки, і просто зустрічалася з тими, з ким радив Ларрі. Я знала, що треба заспівати пісню для менеджерів лейбла звукозапису. І знала, що мені хочеться подовше побути з цим чоловіком, хочеться бути такою, як він. Я не здивувалась би, якби виявилось, що в минулому житті він був моїм дядьком. Мені хотілося завжди знати його.

Секрет був у його усмішці — розумній, обізнаній, мудрій. Чоловік із загадковою усмішкою. Ніколи її не забуду. Мені з ним було так радісно, я відчувала, що поїздка в Нью-Йорк не марна, навіть якщо більше нічого не станеться. Я зустріла людину, що повірила в мене.

Та на цій зустрічі день не закінчувався. Ларрі возив мене по місту, я заходила в кабінети, де сиділо повно музичних менеджерів, і співала їм I Have Nothing Вітні Г'юстон. Дивлячись на ці кабінети, де сиділи чоловіки в костюмах і роздивлялись мене з голови до п'ят, я співала *голосно*.

Клайв одразу ж узяв мене до себе. У п'ятнадцять років я підписала контракт з Jive Records.

У той період мама працювала вчителькою і навчала другий клас, Джеймі Лінн була ще мала, тож зі мною їздила наша подруга Фелісія Кулотта (я звала її міс Фе).

Лейбл хотів, щоб я негайно почала працювати в студії. Вони поселили нас із Фе в квартирі в Нью-Йорку. Ми щодня їздили в Нью-Джерсі, там я співала для продюсера й автора пісень Еріка Фостера Вайта — раніше він працював з Вітні Г'юстон.

Якщо чесно, я взагалі нічого не розуміла й не намагалась осмислити. Я просто обожнювала співати й танцювати, і якщо якийсь із богів хотів це для мене організувати, я була тільки рада робити те, що скажуть. Якщо хтось міг придумати, як подати мене публіці, я була готова. Не знаю як, але Господь таки сотворив чудо, і тепер я стояла і записувала пісні в студії в Нью-Джерсі.

Студія, де я співала, розташовувалась у підвалі. Коли ти всередині, то чуєш тільки свій голос і більше нічого. У тій кімнатці я провела цілі місяці.

Після невпинної роботи я пішла до когось на барбекю. Тоді я одягалась дуже по-дівчачому: завжди в сукні й на підборах. Я стояла там, розмовляла з людьми, намагалась справити приємне враження, а потім у якийсь момент побігла по Фелісію, щоб вивести її на балкон. Я не знала, що там скляні двері, не помітила їх, врізалась носом і впала. Усі озирнулись і побачили, що я лежу на підлозі й тримаюсь за носа.

Уявляєте, як мені було незручно? Ох...

— Ти ж знаєш, що там скляні двері, — сказав хтось, коли я підвелась на ноги.

— Ага, дякую.

Звісно ж, усі полягали зо сміху.

Боже, як мені було соромно. Цікаво, що за той перший рік у лейблі стільки всього сталося, а я найяскравіше пам'ятаю саме цей епізод. Минуло вже понад двадцять п'ять років! Я була пригнічена. Але, мабуть, я була ще більше в шоці, бо не знала про скляні двері. Це наштовхнуло на думку, що, можливо, я надто багато часу провела в кабінці для запису.

Приблизно через рік уже почав вимальовуватися перший альбом. Аж раптом до мене підійшов менеджер.

— Тобі треба познайомитися з одним продюсером зі Швеції. Він дуже класний, пише круті пісні.

— Добре. А з ким він працював?

Не знаю, як у мене, такої недосвідченої, з'явилося це питання, але в мене вже почали формуватися досить чіткі уявлення, як я хочу звучати. Я трішки покопала про продюсера, звісно, і дізналась, що він написав пісні для Backstreet Boys, шведської співачки Робін і Браяна Адамса.

— Добре, я згодна.

Макс Мартін прилетів у Нью-Йорк, і ми зустрілися за вечерею — тільки вдвох, без помічників і представників лейбла. Зазвичай, з огляду на мій вік, мене постійно супроводжували працівники лейбла. Вони розв'язували всі питання. Але цього разу захотіли, щоб я зустрілася з Максом одна. Ми сіли, до нас підійшов офіціант.

— Чого бажаєте?

Не знаю як, але свічка перед нами перекинулась і весь стіл загорівся.

Ми сиділи в одному з найдорожчих ресторанів Нью-Йорка, а наш столик перетворився на вогняний стовп — від «Чого бажаєте?» до вогненної стіни минула якась мить.

Ми з Максом злякано поглянули одне на одного.

— Мабуть, нам час іти? — запитав він.

Макс був чарівний, і ми почали працювати разом.

На запис пісень я літала у Швецію, але майже не помічала різниці з Нью-Джерсі: просто змінилася кабінка.

Приходила Фелісія й запитувала: «Хочеш кави? Влаштуймо перерву!».

Але я відмовлялась. Без упину працювала по кілька годин поспіль — я дуже серйозно ставилась до роботи. Якби ви тоді мене знали, то ми днями не спілкувалися б. Я проводила в студії стільки часу, скільки було можна. Якщо хтось хотів піти додому, я казала: «Я ще не досягла ідеалу».

Увечері напередодні запису Baby One More Time я слухала пісню Tainted Love дуету Soft Cell і просто закохалася в їхнє звучання. Я спеціально не лягала спати допізна, щоб зранку прийти в студію стомленою і з хрипким голосом. Цей трюк спрацював. У пісні мій голос звучав доросліше й сексуальніше.

Уловивши суть, я всю увагу зосередила на записі пісень. І Макс мене слухав. Коли я сказала, що хочу більше R&B й менше попсовості, він зрозумів і зробив те, про що я просила.

Коли ми завершили роботу над усіма піснями, хтось сказав:

— Що ще ти вмієш? Може, танцювати хочеш?

— Чи хочу я танцювати? Ще й як!

Розділ 9

Лейбл запропонував мені сюжет для кліпу на пісню Baby One More Time, за яким я мала грати астронавтку з майбутнього. На ескізах мій персонаж нагадував Могутнього рейнджера. Мене цей образ не зачепив, і я відчувала, що публіку він теж не зачепить. Я сказала, що, на мою думку, людям було б цікавіше дивитись таке: я з друзями сиджу в школі на уроці, нудькую, а потім дзвенить дзвінок і — *бац!* — ми починаємо танцювати.

Хореограф поставив нам розкішний номер. Більшість танцівників були з Нью-Йорка, що теж класно. У світі поп-танцю є два табори. Більшість скаже, що танцівники з Лос-Анджелеса кращі. Без образ, але мені завжди по духу ближчими були нью-йоркські — в них більше душі. Репетиції проходили в Бродвейському центрі танців, куди я колись ходила на заняття, тож я почувалась дуже комфортно. Коли в студію прийшов менеджер Jive Records Баррі Вайс, я виклалася на максимум. Показала йому, на що здатна.

Режисер кліпу Найджел Дік був відкритий до моїх ідей. Крім шкільного дзвоника, з якого починався танець, я ще сказала, що в кадр варто додати симпатичних хлопців і ми маємо бути у шкільній формі, щоб було цікавіше, коли почнемо танцювати на вулиці у звичайному одязі. Ми ще й міс Фе знайшли заняття — вона грала вчительку. Було страшенно смішно бачити її в образі суворої училки в окулярах і нудному костюмі.

З усієї роботи над моїм першим альбомом найвеселіше було знімати цей кліп.

Мабуть, то період моєї найбільш пристрасної любові до музики. Я ще не була відома, і не мала чого втрачати в разі невдачі. Анонімність дає стільки свободи. Я дивилася на натовп, що вперше мене бачив, і думала: *ви ще не знаєте, хто я*. Не треба було перейматися через помилки, і це звільняло від обмежень.

Для мене виступати — це не просто приймати гарні пози й усміхатися. На сцені я була ніби баскетболістка, що біжить по майданчику. Я відчувала м'яч, відчувала вулицю. Я була безстрашна й точно знала, коли зробити кидок.

* * *

Улітку Live відправили мене в турне по торгових центрах — десь аж у двадцять шість молів! Приємного в такому виді розкрутки мало. Мене ще ніхто не знав, і треба було зацікавити публіку.

Манери в мене були невинні — це не була гра на публіку. Я не знала, що робити, і зазвичай просто казала: «Ну, привіт! У мене є дуже класна пісня! Ви мусите її послухати!».

До виходу кліпу мало хто знав, яка я на вигляд. Але до кінця вересня пісню вже почали крутити по радіо. А 23 жовтня 1998 року сингл ...Baby One More Time з'явився в магазинах. Мені було шістнадцять. У наступному місяці відбулася прем'єра кліпу, і раптом мене почали впізнавати буквально скрізь, куди я не пішла б. 12 січня 1999 року вийшов альбом, десять мільйонів примірників розкупили дуже швидко. Я з першого ж разу очолила чарт Billboard 200 в США. Тоді була першою жінкою, в якій дебютний сингл і альбом одночасно стали номером один у чартах. Я була така щаслива й відчувала, що тепер починається нове життя. Мені більше не доводилося виступати в торгових центрах.

Усе відбувалося дуже швидко. Я гастролювала з гуртом NSYNC, у якому співав мій друг із часів Mickey Mouse Club Джастін Тімберлейк. Зі мною завжди були мої танцівники або Фелісія, або хтось із менеджерів — Ларрі Рудольф чи Джонні Райт. Ще в мене з'явився особистий охоронець на ім'я Великий Роб. Він був надзвичайно милий зі мною.

Я почала регулярно з'являтися в шоу Total Request Live на MTV. Журнал Rolling Stone відрядив у Луїзіану Девіда Лашапеля, щоб відзняти мене для головної статті квітневого випуску «У серці, думках і кімнаті підліткової мрії». Фотографії вийшли досить контроверсійними, бо на обкладинці я була зображена в білизні й з телепузиком у руках, і це тільки підкреслювало мій юний вік.

Маму, схоже, це непокоїло, але я знала, що хочу ще працювати з Девідом Лашапелем.

Кожен день приносив щось нове. Я бачилася з такими цікавими людьми! Коли вийшла Baby One More Time, на одній вечірці в Нью-Йорку я познайомилася зі співачкою й авторкою пісень Полою Коул, десь років на чотирнадцять старшою від мене. Боже, я була від неї в захваті — спочатку від зовнішності. Мініатюрна, з кучерявим каштановим волоссям, що спадало по спині. Я гадки не мала, хто вона така, мене просто вразили її краса, вигляд і енергія.

Через багато років до мене дійшло, що це вона співала ті пісні, які я так любила. Уперше почувши її голос, я уявила її зовсім не такою, як вона була насправді. Поєднавши її ангельське обличчя з масним текстом Feelin' Love, її крихітну фігурку із силою голосу в I Don't Want to Wait, я зрозуміла, як сильно жінки можуть вражати, коли кидають виклик очікуванням.

Розділ 10

З Джастіном Тімберлейком ми продовжували спілкуватися після Mickey Mouse Club і весело проводили час разом під час гастролей NSYNC. Ми дуже добре розуміли одне одного, адже обоє змалечку виступали. У нас було стільки спільного. Ми зустрілися, коли я була на гастролях, і почали проводити час до, а потім і після шоу. Дуже скоро я зрозуміла, що по вуха закохана в Джастіна — настільки, що це було жалюгідно.

Щойно ми опинялися десь неподалік — і його мама це підтверджувала, — нас ніби магнітом притягувало одне до одного. Ми одразу ж знаходили одне одного і скрізь ходили разом. Важко пояснити наші стосунки. Наше кохання, чесно кажучи, було таке сильне, що аж *дивне*. Гурт, у якому виступав Джастін, NSYNC, був, як тоді казали, «кльовий». Хлопці були білі, але любили хіп-хоп. Для мене саме цим вони відрізнялися від Backstreet Boys, котрі, здається, цілком свідомо позиціювали себе як білий гурт. NSYNC тусувалися із чорними виконавцями. Іноді мені здавалось, що в намаганнях бути «своїми» вони навіть трохи перегинали палицю. Якось ми із Джеєм були в Нью-Йорку, гуляли по тих місцях, які я ще не бачила. Нам назустріч ішов чувак з величезним блискучим медальйоном на шиї. З обох боків його оточували громили-охоронці.

Джей різко оживився й почав голосно гукати: «Воу, камон! Джинува-а-а-а-а-йн, в натурі! Шо ти, братан?»

Джинувайн пройшов, і Фелісія передражнила Джея: «Воу, камон! Джинува-а-а-а-а-а-йн, в натурі!»

А Джей навіть не знітився. Він просто поглянув на неї так, ніби казав «Та пішла ти нафіг, Фе».

У тій поїздці він купив свій перший медальйон — велику букву «Т», «Тімберлейк».

У мене не виходило бути такою безтурботною, як він. Я не могла не помітити, що ведучі передач ставили йому зовсім інші запитання, ніж мені. Усіх чомусь дуже хвилювали мої груди, всі хотіли знати, чи робила я пластику.

З пресою було не дуже комфортно спілкуватися, зате на врученнях нагород я веселилася по-справжньому. Моя внутрішня дитина була в дикому захваті, коли на церемонії MTV Video Music Awards вперше побачила Стівена Тайлера, соліста Aerosmith. Він прийшов пізно, на ньому було щось фантастичне, схоже на плащ чарівника. Я аж рота роззявила — не вірилось, що справді бачу його наживо. Потім прийшов Ленні Кравіц, і я знову подумала: *легенди! Тут одні легенди!*

Я почала часто натикатися на Мадонну. Бувало, що я їхала на гастролі в Німеччину або Італію, а потім виявлялось, що ми обидві виступаємо на європейських церемоніях вручення нагород. Ми вітались, як друзі.

На одній такій церемонії я постукала в двері гримерки Мераї Кері. Вона відчинила, і з дверей на мене полилося якесь чудове потойбічне сяйво. Знаєте такі кільцеві світильники, які тепер є на кожному кроці? Що ж, понад двадцять років тому про них знала тільки Мерая Кері. І ні, я не можу просто називати її на ім'я. Для мене вона назавжди залишиться *Мераєю Кері*.

Я спиталась, чи можна з нею сфотографуватися, і стала біля неї. А вона сказала: «Ні, стань тут, люба. Це моє світло, мій бік. Стань тут, щоб я повернулася до об'єктиву своїм кращим боком». Вона все повторювала ці слова своїм глибоким прекрасним голосом: «Мій *кращий* бік, люба. Мій *кращий бік*, люба».

Я зробила все, як веліла Мерая Кері, і ми сфотографувались. Звичайно, вона мала рацію — світлина вийшла неймовірна. Знаю, що того вечора я здобула якусь нагороду, але навіть не можу сказати вам, яку саме. Бездоганне фото з Мераєю Кері — ось справжня нагорода.

Тим часом я била всі рекорди і стала однією з найпопулярніших співачок в історії. Мене почали називати Принцесою поп-музики.

На церемонії VMA 2000 року я виступала з кавером на (I Can't Get No) Satisfaction гурту Rolling Stones і Oops!.. I Did It Again. Спочатку я виступала в костюмі й капелюсі, а потім перевдягалась у бікіні-топ у блискітках і вузькі штани. Номер поставив Вейд Робсон — він

завжди знав, як створити мені жіночний і водночас сильний образ. Під час танцю в клітці мої пози були продумані так, щоб я все одно мала дуже дівчачий вигляд навіть у досить агресивному танці.

Потім MTV посадили мене перед монітором дивитися реакції людей на Таймс-сквер на мій виступ. Дехто казав, що я молодець, але, здається, багатьох чомусь цікавило тільки моє відверте вбрання. Вони казали, що я вдягаюсь «надто сексуально» й подаю поганий приклад дітям.

Камери були направлені на мене, щоб уловити мою реакцію на критику: спокійно сприйму її чи розплачусь? А я сиділа і думала: *я що, щось зробила не так?* Просто відтанцювала номер на церемонії вручення премій, виклалася на повну. Я ніколи не казала, що я приклад для наслідування. Мені просто хотілося співати й танцювати, і більше нічого.

Ведучий тиснув далі. Що можу відповісти на закиди, що я розбещую американську молодь?

Урешті-решт я сказала: «Кілька відгуків були дуже милі... Але я не мама чи тато цих дітей. Я така, як є, і знаю, що не всім подобатимусь».

Цей випадок дуже мене вразив. Тоді я вперше відчула на смак негатив, що переслідуватиме мене ще багато років. Таке враження, ніби щоразу, коли я вмикала якусь розважальну передачу, там обов'язково хтось мене ганив і казав, що я «несправжня».

Я так і не зрозуміла, як, на думку усіх тих критиків, мала поводитись — вдавати другого Боба Ділана? Я була підліткою з Півдня, малювала сердечко біля свого імені, мені подобалося мати гарний і милий вигляд. Чому навіть у підліткові роки до мене ставились так, наче я становлю *загрозу*?

Із часом я почала помічати, що серед публіки побільшало дорослих чоловіків. Іноді мене лякало, як вони на мене дивились — ніби на Лоліту зі своїх фантазій, особливо якщо згадати, що, здається, ніхто не сприймав мене водночас як сексуальну і здібну або талановиту і гарячу. Якщо я сексі — значить, на їхню думку, тупа. Якщо гаряча, то ні за що не можу бути ще й талановитою.

Шкода, що тоді я ще не чула жарту Доллі Партон: «Мене не ображають дотепи про тупих блондинок, бо я знаю, що не тупа. Як

знаю і те, що я не блондинка». Справжній колір мого волосся — чорний.

Намагаючись якось відгородитися від нападок і зосередитися на справді важливому, я почала читати релігійні книжки на кшталт «Розмов з Богом» Ніла Дональда Волша. А ще стала приймати прозак.

* * *

Коли вийшов сингл Oops!.. I Did It Again, мене вже знали по всьому світу, моя кар'єра була повністю під моїм контролем. Приблизно на час першого світового турне Oops! я подарувала мамі будинок і виплатила батькові борги. Мені хотілося дати їм можливість почати із чистого аркуша.

Розділ 11

Часу на репетиції майже не було — лише тиждень на все. Я виступала на Супербоулі 2001 року поряд з Aerosmith, Мері Джей Блайдж, Неллі та NSYNC. У Джастіна й решти членів гурту були спеціальні рукавички, з яких вистрілювали іскри! Я співала Walk This Way, одягнена в сексуальну версію футбольної форми: сріблясті блискучі штани, короткий топ і гетра на одній руці. Перед початком шоу мене привели в трейлер Стівена Тайлера познайомитись. Його енергія була неймовірна — справжній кумир для мене. Коли виступ закінчився, стадіон освітили феєрверки.

Та поява на Супербоулі була однією з нібито нескінченної низки хороших подій, що трапилися зі мною. Я увійшла в список найвпливовіших людей «Форбс» як «найвпливовіша жінка» — наступного року стала взагалі найвпливовішою людиною. Таблоїди заробляли на моїх фотографіях стільки грошей, що, можна сказати, я одна утримувала їх на плаву. І ще на мене посипалися чудові пропозиції.

У вересні 2001 року на церемонії MTV Video Music Awards я мала співати I'm a Slave 4 U, і ми вирішили використати справжню змію. Той номер став знаковим в історії VMA, але виступати зі змією було ще страшніше, ніж здавалося збоку.

Уперше я побачила ту змію за лаштунками Метрополітен-опери на Мангеттені, де мала відбуватися церемонія. Мені дала її в руки дівчина, ще менша, ніж я — така юна, крихітна блондинка. Я повірити не могла, що за змію відповідав не якийсь великий хлопець. Пам'ятаю, як подумала: *ви залишаєте велетенську змію на двох малявок?*

Але що вдієш, назад ходу немає: дівчина взяла змію і поклала її мені на плечі. Чесно кажучи, я трохи злякалась: та жовто-біла тварина була величезна й огидно звивалась. Та все було гаразд: біля мене стояла дівчина, що дала змію, приборкувач змій і ще кілька осіб.

Але, коли дійшло до виступу, все змінилось. На сцені я в образі, в костюмі, і поруч нікого немає. І знову малявка підійшла й поклала мені на плечі велетенську змію, а я старалася дивитися тільки вниз. Здавалось, що як підніму очі й ненароком зустрінуся поглядом зі змією, вона мене вб'є.

У голові я весь час повторювала собі: *просто виступай, рухай ногами і виступай*. Але ніхто не знає, що, коли я співала, змія підняла голову просто в мене перед обличчям і почала шипіти. По телевізору цього моменту не бачили, але хіба не видно було там, на місці? Я думала: *бля, ви знущаєтесь? Ця чортова зміюка висовує на мене язика. Просто. Зараз*. Слава Богу, нарешті я дійшла до місця, коли вже можна було віддати її назад.

Наступного вечора, усього за кілька днів до трагедії 11 вересня, я виступала з Майклом Джексонем на сцені «Медісон сквер гарден» у Нью-Йорку. Ми співали The Way You Make Me Feel. Я ходила по сцені туди-сюди на високих підборах. Публіка просто шаленіла. У якийсь момент здалося, що всі двадцять тисяч глядачів співають разом з нами.

Компанія Pepsi запросила мене зніматися в рекламі. У The Joy of Pepsi я грала роль водійки доставки, що потім починає танцювати. У Now and Then я з'являлась у класних костюмах з різних епох. В епізоді з вісімдесятих я була в образі Роберта Палмера і співала Simply Irresistible. На грим і зачіску пішло аж *чотири години*, а гримерам так і не вдалося зробити мене схожою на чоловіка. Зате в частині про п'ятдесяті були класні танці й кафе, у мене була зачіска в стилі Бетті Буп. Я поспівала в стількох різних жанрах. Дивовижно, як професійно були зроблені ті рекламні ролики.

* * *

Першим фільмом, у якому я знялась, стало «Перехрестя». Сценарій написала Шонда Раймс, а режисеркою була Тамра Девіс. Зйомки проходили в березні 2001 року, приблизно в той самий час я записувала альбом Britney. У фільмі я грала «хорошу дівчинку» Люсі Вагнер. Це був нелегкий досвід. І проблема була не в людях, що працювали зі мною на зйомках, а з тим, як гра впливала на мою

психіку. Здається, я грала за методом, от тільки не знала, як вийти з образу. Я справді перейняла ту особистість. Ті, хто грає за методом, зазвичай *роблять це свідомо*. А я нічогісінько не усвідомлювала.

Соромно зізнатись, але на мене наче щось найшло, і я стала тією дівчиною, Люсі. Коли вмикалася камера, я вже була нею, а потім уже не помічала, коли камера знімає, а коли — ні. Знаю, звучить, як маячня, але це правда. Я підійшла до ролі дуже серйозно. Настільки серйозно, що в якийсь момент Джастін спитав: «Чого в тебе така дивна хода? Ти *хто?*».

Добре хоча б, що Люсі була милою дівчиною, котра писала вірші про те, що вона «вже не дівчинка, але ще не жінка», а не серійним убивцею.

Врешті-решт у мене змінилася хода, поведінка, манера говорити. Усі місяці зйомок «Перехресть» я була іншою людиною. Впевнена, що дівчата, котрі знімалися зі мною в тому фільмі, досі думають: «Вона трюхи... дивакувата». І мають рацію.

Як і моя героїня, я була ще дитям. Треба було просто грати себе. Але я так хотіла все робити якнайкраще, що *дуже заглибилась* у роль. Собою я була все життя, і мені хотілося спробувати щось нове! Треба було сказати собі: *це ж молодіжний пригодницький фільм. Він не такий уже глибокодумний. Серйозно, розслабся й насолоджуйся*.

Після закінчення зйомок до мене в гості завітала одна подружка з клубу в Лос-Анджелесі. Ми пішли в магазин косметики, і там — присягаюсь — розмовляючи з нею, я нарешті знову стала собою. З магазину я вийшла вже повністю зцілена від чарів, що наклав на мене фільм. Це було так дивно. У моє тіло повернувся мій маленький дух. Той похід по косметику з подружкою подіяв, ніби помах чарівної палички.

І тоді я розлютилась.

Я подумала: *Боже, що відбувалося зі мною останні кілька місяців? Ким я була?*

То був початок і, за великим рахунком, кінець моєї акторської кар'єри. І добре. На кастингу на головну роль у «Щоденнику пам'яті» обирали між мною і Рейчел Макадамс, і хоч, мабуть, було б класно знову попрацювати з Раяном Гослінгом після Mickey Mouse Club, я рада, що не знімалася там. Інакше замість роботи над альбомом

In the Zone, я цілими днями поводитася б як багата спадкоємиця із сорокових.

Певно, усе через те, що це був мій перший досвід акторської гри. Підозрюю, що з такою проблемою стикалися й інші актори, і їм теж важко було відділити себе від персонажа. Але, мабуть, вони таки можуть тримати дистанцію. Сподіваюся, що більше не потраплю в таку акторську пастку. Не можна так жити, коли ти наполовину ти, а наполовину вигаданий персонаж. Це нездорово. Через деякий час уже не відрізняєш реальність від вигадки.

Розділ 12

Згадуючи тепер ті часи, я розумію, що справді здійснила мрію, *свою* мрію. Я об'їздила з гастролями весь світ. Один із найщасливіших спогадів з турне — у січні 2001 року я взяла участь у музичному фестивалі Rock in Rio 3.

У Бразилії я почувалася вільною, часом, як дитина — жінка й дитина в одній особі. Я тоді нічого не боялась, була цілеспрямована і запальна.

Уночі ми з моїм танцювальним колективом — їх було восьмеро, дві дівчини, а решта хлопці — купалися голі в океані, співали, танцювали й багато сміялись. Ми годинами розмовляли, дивлячись на місяць. Це було прекрасно. А потім, стомлені, йшли в парню` і там знову говорили.

Тоді я ще могла дозволити собі трішки грішків: купання голяка в океані, нічні розмови — все в розумних межах. Це давало відчуття свободи й бунтарства, але мені було всього дев'ятнадцять і хотілося веселитись.

* * *

Моє четверте й найулюбленіше турне Dream Within a Dream розпочалося восени 2001-го, одразу після виходу альбому Britney. Щовечора на сцені я боролася зі своїм відображенням у дзеркалі. Мабуть, могло здатись, що це метафора на щось. Але дзеркало було тільки в одній пісні. А ще ж були польоти! І єгипетська баржа! І джунглі! Лазери! Сніг!

Хореографом-постановником був Вейд Робсон, і я дуже вдячна людям, що створили це шоу. Як на мене, воно було чудово продумане. Вейд хотів відобразити новий, доросліший етап мого життя. Декорації й костюми підібрали дуже вдало. Я завжди була така вдячна, коли хтось знав, який стиль мені підійде найкраще.

Ці люди чітко знали, який зірковий образ мені створити, і я знаю, що багато чим завдячую їм. У тому, як вони представляли мене публіці, видно було велику повагу до мене як артистки. То було найкраще моє турне на той момент.

Усе було так, як ми й хотіли. Я стільки для цього працювала. Спочатку до виходу Baby One More Time виступала в торговельних центрах, потім у турне Baby я вперше побачила перед собою великий натовп. Пам'ятаю, подумала тоді: ого, тепер я вже *не* ніхто. А потім було турне Oops, ще успішніше, а на час Dream Within a Dream я опинилася ніби в казці.

* * *

До весни 2002 року я вже двічі брала участь у шоу Saturday Night Live: спершу грала дівчину-молочарку в музеї колоніального періоду разом з Джиммі Феллоном і Рейчел Дретч, а другого разу — Скіппер, меншу сестру Барбі, з Емі Полер у ролі Барбі. Я була наймолодшою артисткою, що виступила в одному випуску і в театральній постановці, і з пісенним номером.

Приблизно в той період мені запропонували знятися в мюзиклі. Після «Перехресть» я не дуже хотіла зніматися, але ця пропозиція була приваблива. Мюзикл називався «Чикаго».

На захід, де я виступала, прийшли менеджери й запитали, чи не хочу я спробувати себе в мюзиклі. Я вже відхилила три чи чотири пропозиції зйомок у фільмах, бо з головою поринула в постановки на сцені. Мені не хотілося відриватися від музики й подобалося те, що я роблю.

Але зараз, озируючись назад, думаю, що з «Чикаго» таки прогадала. Тоді в мене була влада — і треба було використовувати її мудріше, треба було бути зухвалішою. Можливо, зніматися в «Чикаго» було б цікаво й весело. Там же одні танці — причому мій улюблений вид: манірні, задирливо-дівчачі рухи в стилі Pussycat Dolls. Шкода, що я тоді відмовилась. А так зіграла би злочинницю, що вбила чоловіка, при цьому співаючи і танцюючи.

Можливо, я таки знайшла б спосіб пройти цей шлях і не *перетворитися на героїню з «Чикаго»*, як було з Люсі з «Перехресть».

Тепер шкодую, що не спробувала щось нове. Якби ж тоді мені не забракло сміливості, щоб вийти із зони комфорту і спробувати щось, чого досі не робила й не вміла. Але тоді я була твердо налаштована не розгойдувати човен і не скаржитися, навіть якщо щось мені не подобається.

* * *

В особистому житті в мене панувало абсолютне щастя. Ми із Джастіном жили разом в Орландо в прекрасному просторому будинку на два поверхи з черепичним дахом і відкритим басейном на задньому дворі. Хоч обоє багато працювали, ми намагалися якомога частіше бувати вдома разом. Що кілька місяців я приїжджала туди, щоб провести з Джастіном пару тижнів, а іноді навіть місяців. То була наша домашня база.

Якось, коли Джеймі Лінн підросла, мої рідні прилетіли до нас у гості. Ми пішли в торговельний центр «Пуанте-Орландо» — там була іграшкова крамниця «ФАО Шварц». Спеціально для нас магазин зачинили. Сестра вибрала собі кабриолетик з дверима, що відчиняються. Це було щось середнє між справжньою машиною й картом для перегонів. Ми якось доправили його в Кентвуд, і вона каталася на тій машинці по району, аж поки не виросла з неї.

То було щось із чимось: маленька гарнюня дівчинка за кермом мініатюрного червоного мерседеса. Навряд чи ви бачили щось миліше. Присягаюся, картина була незабутня.

І так із Джеймі Лінн поводитися всі ми: *бачиш щось, тобі воно до вподоби, ти його хочеш — ти його отримуєш*. Я сказала б, що її життя було втіленням пісні Аріани Гранде 7 Rings. (Коли я була мала, в нас не було грошей, і найціннішими моїми скарбами були ляльки «Мадам Александр». Їх були десятки, у них заплющувались і розплющувались очі, усі мали імена. Деякі ляльки зображали вигаданих персонажок або історичних осіб, як-от Скарлетт О'Гара і королева Єлизавета. У мене були дівчата з «Маленьких жінок». Коли мені купили п'ятнадцяту ляльку, це було наче я виграла лотерею!)

То були хороші часи. Я була така закохана в Джастіна, просто *по вуха*. Не знаю, чи в юності кохання відчувається по-іншому, але наша

з Джастіном любов була особлива. Йому навіть не доводилося нічого казати чи робити — я і так відчувала нашу близькість.

Мама з Півдня люблять збирати дітей і наказувати: «Так, сьогодні йдемо в церкву, і ми всі будемо в одній кольоровій гамі». Саме так я зробила, коли ми з Джастіном прийшли на церемонію American Music Awards 2001, яку я вела з LL Cool J. Досі не віриться, та дізнавшись, що Джастін збирається йти в джинсовому костюмі, я сказала: «О, одягнімось однаково! Будемо джинсовою парочкою!».

Чесно, спочатку я сприймала це як жарт і зовсім не очікувала, що мій стиліст поставиться до цього серйозно, а Джастін погодиться. Але обом ідея дуже сподобалась.

Стиліст приніс костюм Джастіна: джинсову куртку, штани й навіть капелюха. Джастін приміряв костюм, і тут я зрозуміла: *ого, то ми справді так зробимо!*

Ми з Джастіном завжди ходили на всі події разом. На церемонії Teen Choice Awards нам було дуже весело, і ми часто вдягалися в тон одне одному. Але із джинсом самі себе перевершили. Того вечора під джинсовим вбранням на мені був так туго затягнутий корсет, що я мало з ніг не падала.

Так, визнаю, образ вийшов повний несмак, але було в ньому і щось по-своєму круте. Я завжди радію, коли бачу, як люди відтворюють його на Геловін. Кілька разів я чула, як Джастіна критикували за той костюм. Якось на одному подкасті, де з нього глузували через цей одяг, Джастін відповів: «Коли ти юний і закоханий, то багато чого дивного робиш». Точніше й не скажеш. У нас тоді від кохання в голові паморочилось, і це відбилося на костюмах.

* * *

Було в наших стосунках кілька випадків, коли я знала, що Джастін мені зрадив. Та я була така закохана, що все прощала, хоча жовта преса, здавалося, рішуче хотіла ткнути мене носом у ці історії. Коли у 2000 році NSYNC поїхали в Лондон, папараці зняли Джастіна в авто з дівчиною з All Saints. Але я не сказала ні слова. На той момент ми зустрічалися тільки рік.

Ще якось ми були у Вегасі, і один мій танцівник зависав разом із Джастіном, а потім розповів мені, що той показав йому на одну дівчину і мовив: «О, чувак, отій я вчора вдув». Не писатиму, про кого він говорив, бо зараз вона дуже популярна, у неї є чоловік і діти. Не хочу створювати їй неприємностей.

Мій друг був у шоці й спершу не повірив Джастіну, подумав, що він просто під кайфом вихваляється. Про нього ходило багато чуток, пов'язаних з різними танцівницями й учасницями дівчачих груп. Я не звертала уваги, але було очевидно, що він гуляв направо й наліво. Це був саме той випадок, коли ти все знаєш, але нічого не кажеш.

Тож я теж загуляла. Небагато — лише *раз*, з Вейдом Робсоном. Якось ми разом пішли в іспанський бар і там багато танцювали. Того вечора я з ним цілувалась.

Я роками зберігала вірність Джастіну, для мене він був одним-єдиним, крім того випадку з Вейдом, до того ж я розповіла Джастіну про нього. Таке трапляється, коли ти такий юний, якими були ми, тож Джастін і я забули про той епізод і залишилися парою. Я думала, що ми будемо разом завжди. Сподівалася на це.

У певний момент наших стосунків я завагітніла від Джастіна. Вагітність була неочікувана, але для мене не стала трагедією. Я так любила Джастіна й завжди мріяла, що колись ми створимо сім'ю. Просто це станеться значно раніше, ніж я собі уявляла. Крім того, що зроблено — те зроблено.

Але Джастіна звістка про мою вагітність зовсім не порадувала. Він сказав, що ми не готові до дітей, що ми ще надто молоді.

Його можна було зрозуміти. Ну, я *типу* розуміла його. Раз він не хоче ставати батьком, то в мене й вибору особливого не було, як мені здавалось. Я не хотіла змушувати його робити щось проти волі. Для мене наші стосунки були надто важливими. І хоч я впевнена, що мене за це зненавидять, та я таки погодилася позбутися дитини.

Сама я ніколи в житті не пішла б на аборт, але в тій ситуації ми обрали його.

Не знаю, чи то було правильне рішення. Якби вибір був лише за мною, то я ніколи не зробила б цього. Але ж Джастін категорично не хотів ставати батьком.

Крім того, ми зробили дещо, що тепер мені здається безумством: вирішили, що мені не можна звертатися до лікаря чи в лікарню. Треба було, щоб ніхто не дізнався ні про вагітність, ні про аборт, а значить, усе треба було зробити вдома.

Ми навіть моїм рідним не сказали. Єдина людина, яка знала про аборт, крім мене й Джастіна, — це Фелісія. Вона завжди була поруч і готова допомогти. Мені сказали: «Трохи може поболіти, але все буде добре».

У призначений день я прийняла таблетки. Зі мною були тільки Джастін і Фелісія. Дуже скоро в мене з'явився нестерпний біль. Я пішла у ванну й кілька годин лежала там на підлозі, ридала і кричала від муки. Я все думала: *чому мені не дали ніякого знеболювального?* Мені так хотілося хоч якоїсь анестезії, поїхати до лікаря, мені було так страшно. Я лежала на підлозі й думала, що вмираю.

Сказати, що це було боляче — нічого не сказати. Біль був невимовний. Я впала на коліна, трималася за унітаз і довго не могла навіть поворухнутись. Більших мук я в житті не переживала.

Та мене все одно не повезли в лікарню. Джастін прийшов у ванну і ліг біля мене. Потім він подумав, що, можливо, музика допоможе, узяв гітару, ліг поруч і бренькав на ній.

Я кричала, плакала, аж поки все не скінчилось. Це тривало кілька годин і не пам'ятаю, як скінчилося. А от що досі пам'ятаю, хоч минуло вже двадцять років — то це жахливий, нестерпний біль. І страх.

Після того випадку я певний час була не при собі, бо й досі любила Джастіна понад усе. Я була закохана в нього до нестями, і в цьому була моя біда.

Я мала здогадуватись, що все йде до розриву, але не здогадувалась.

Розділ 13

Джастін почав записувати перший сольний альбом Justified і раптом став зі мною дуже холодним. Думаю, причина в тому, що він вирішив скористатися мною, щоб альбом вистрілив, тож йому було незручно постійно бачити мій закоханий і відданий погляд. Урешті-решт він порвав зі мною по смс. Я саме знімалась у кліпі до реміксу Darkchild пісні Overprotected і прочитала повідомлення в перерві між дублями. Після цього мені треба було встати й піти далі танцювати.

Хоч Джастін завдавав мені болю, у наших стосунках було багато кохання, і коли він порвав зі мною, я була *розчавлена*. Коли кажу «розчавлена», то маю на увазі, що кілька місяців я навіть *говорити* не могла. Коли питали про нього, починала плакати. Не знаю, чи це був шоківий стан у медичному розумінні, але за відчуттями було якось так.

Усім, хто мене знав, здавалось, що зі мною коїться щось дуже погане. Я повернулася додому в Кентвуд і не могла говорити ні з рідними, ні з друзями, майже не виходила з дому — так мені було погано. Я просто лежала в ліжку, втупившись у стелю.

Джастін прилетів у Луїзіану, щоб побачитися зі мною. Він привіз довгий лист, який колись написав і поставив у рамку. Той лист досі лежить у мене під ліжком. У кінці там є слова — у мене досі від згадки про них навертаються сльози — «Я не можу без тебе дихати». Так закінчується лист.

Прочитавши цю фразу, я подумала: *чорт, як він добре пише*. Бо саме так я й почувалась: після розриву ніби задихалась, не могла дихати. Але навіть Джастін і лист не вивели мене із цього стану. Він приїхав провідати мене, а я досі не могла говорити. Ні з ним, ні з будь-ким іншим.

Розділ 14

Мені зовсім не хотілося виступати, та за контрактом ще залишалось кілька гастрольних концертів, тож треба було повертатися до роботи. А мені так хотілося побути на самоті, щоб ніхто не турбував. Гуляти по пірсу Санта-Моніки, вдихати солоне морське повітря, слухати шум хвиль, що розбиваються об берег, дивитися в далечінь на океан. Та натомість щодня мене чекало те саме: *завантаження, вивантаження, саундчек, фотосесія, питання «У якому ми хоч місті?»*.

Спочатку турне Dream Within a Dream мені дуже подобалось, але тепер воно стало для мене тягарем. Я стомилась і фізично, і морально. Мені хотілося все кинути. Я вже почала мріяти про відкриття невеликої крамнички у Веніс-Біч разом з Фелісією й думати про те, щоб покинути шоу-бізнес раз і назавжди. Озираючись назад, розумію, що тоді просто не дала собі достатньо часу на те, щоб відійти після розриву з Джастіном.

* * *

В останні дні липня 2002 року, наприкінці турне, ми вирушили на південь — у мене був концерт у Мехіко. Але той випадок ледь не став катастрофою.

Ми їхали в бусиках і, перетнувши кордон, раптом різко зупинились. Точніше, нас зупинила група чуваків з величезними пушками — я таких у житті не бачила. Я дуже злякалась, було враження, що на нас влаштували засідку. Я нічого не розуміла, тільки бачила, що нас оточили якісь розгнівані чоловіки. Усі в нашому бусику нервували. Зі мною були охоронці, але хто знав, що може статись. Здається, минула ціла вічність, перш ніж вони нарешті почали про щось домовлятися — усе було ніби в кіно. Я досі не знаю, що тоді

трапилось, але нас врешті-решт пропустили, і ми виступили перед п'ятдесятьма тисячами людей (хоча другий концерт, що був наступного дня, довелося перервати на середині, бо почалась страшна буря).

Той перерваний через бурю концерт був останнім у турне Dream Within a Dream. Але коли після гастролей я сказала, що хочу відпочити, всі якось занервували. Коли в чомусь досягаєш успіху, від тебе очікують, що ти й далі цим займатимешся, навіть якщо тобі це вже не подобається. І, як я скоро дізналась, ти не можеш просто повернутися додому.

У Луїзіані мені довелося дати інтерв'ю журналу People. Причина, на мою думку, була безглузда: я нічого не рекламувала, але моя команда вирішила, що мені варто всім розказати, що в мене все гаразд і я «просто взяла невеличку перерву».

Фотограф зробив кілька знімків надворі, а потім ще кілька всередині — з мамою і з собаками, на дивані. Мене змусили показати сумочку, щоб переконатись, що там немає наркотиків і цигарок. А там були тільки жуйка Juicy Fruit, парфум з ароматом ванілі, м'ятні цукерки і пляшечка звіробою. Мама впевнено розповідала репортеру: «Моя дочка почувається прекрасно. Вона ніколи навіть близько не була до нервового зриву».

Одна із причин, чому той період був таким важким — сім'я Джастіна стала для мене саме тією справжньою люблячою родиною, якої в мене ніколи не було. На свята я їздила тільки до них. Я знала дідуся й бабусю Джастіна і дуже їх любила. Для мене то був справжній дім. Мама приїжджала до нас час від часу, але *додому* я їздила не до неї.

Мама намагалася відійти після розлучення з батьком, на яке нарешті наважилась. Вона була в депресії, пила таблетки, які сама собі виписала, і не вставала з дивана. Батько був казна-де. А менша сестра... Що ж, сказати, що вона поводитись як *повна сучка*, зовсім не буде перебільшенням.

Я завжди була бджілкою-трудівницею. Під час гастролей з Фелісією не дуже звертала увагу, що коїться в Кентвуді. Але приїхавши додому, побачила, як усе змінилось. Мама обслуговувала Джеймі Лінн: приносила їй шоколадні коктейлі, поки та дивилася телик. Було очевидно, що ця мала — командир у домі.

А я стала ніби дочкою-примарою. Пам'ятаю, якось я увійшла в кімнату, і мені здалось, що мене навіть ніхто не помітив. Джеймі Лінн бачила тільки телевизор, мама, колись найрідніша для мене людина у світі, була на своїй планеті.

А від того, як Джеймі Лінн говорила з мамою, у мене щелепа відпадала. Я слухала ці її жовчні викиди, поверталася до мами й питала: «І ти дозволяєш цій малій *відьмі* так з собою розмовляти?». Кажу вам, мала стала *чудовиськом*.

Таку зміну поведінки Джеймі Лінн я сприйняла як зраду. Я купила будинок, щоб у неї було комфортне дитинство. А за це нуль вдячності. Пізніше Джеймі Лінн якось видала: «Нащо вона купила нам *будинок?*» — наче це якийсь тягар. Але той дім був подарунком від мене. Я купила його, бо нашій сім'ї потрібне було нове житло, і я хотіла, щоб сестрі жилося краще, ніж мені в її віці.

* * *

Життя в Луїзіані проходило повз мене. Було таке враження, що мені й поговорити ні з ким. Приїхавши додому після розриву з Джастіном і побачивши, що для мене там уже немає місця, я зрозуміла, що подорослішала, що стаю жінкою. Та водночас здавалося, що емоційно я, навпаки, повернулася назад. Бачили «Загадкову історію Бенджаміна Баттона»? Ото так почувалась і я. Якимось чином того року, ставши вразливішою, я знову почала відчувати себе дитиною.

Розділ 15

Щоб повернути впевненість у собі, у вересні 2002 року я поїхала в Мілан на запрошення Донателли Версаче. Та поїздка мене оживила — нагадала, що у світі ще багато веселощів. Ми пили чудове вино і їли чудову їжу. Донателла — справжній живчик. Я сподівалась, що з того моменту справи в мене підуть на краще.

Донателла запросила мене в Італію на один зі своїх показів. Вона одягла мене в чудову блискучу сукню кольорів веселки. Треба було заспівати пісню, але мені зовсім не хотілося, тож я просто попозувала для камер, і модельєрка сказала, що далі можна розслабитись. Вона поставила запис мого каверу на пісню Джоан Джетт I Love Rock'n'Roll, я привіталася з моделями — і все.

А потім настав час вечірки. Донателла славиться своїми розкішними вечірками, і та не стала винятком. Пам'ятаю, там був Ленні Кравіц і ще купа крутих людей. То був перший раз за довгий час, коли я веселилась — сама, без Джастіна.

На вечірці я помітила одного хлопця й подумала: *який симпатичний*. Він був схожий на бразильця: темноволосий красень, що курить косяк — типовий поганий хлопець. Він був зовсім не схожий на той тип акторів з Лос-Анджелеса, який я знала, а радше скидався на справжнього мужчину — такого, з яким проводять одну ніч. Ходячий секс.

Коли я вперше його побачила, він говорив з двома дівчатами, але було видно, що я його зацікавила.

Врешті-решт ми заговорили, і я вирішила, що хочу випити з ним у себе в готелі. Ми пішли до моєї машини, але під час поїздки він зробив дещо, від чого у мене зникло все бажання — чесно, не згадаю, що саме. Якась дрібничка, від якої я сильно роздратовалась, веліла водію зупинитись і, не сказавши ні слова, випхала того хлопця з машини й поїхала.

Тепер, коли я вже мама, ніколи так не вчинила б, а сказала б: «Висаджу тебе там-то о такій-то годині...». Але тоді мені було всього двадцять, і я діяла чисто інстинктивно. Я зробила велику помилку, впустивши цього незнайомця у своє авто, тож випхала його геть.

* * *

Незабаром після мого повернення Джастін готувався до релізу свого сольного альбому *Justified*. У передачі «20/20» він виконав для Барбари Волтерс пісню, що не увійшла в альбом. Вона називалась *Don't Go (Horrible Woman)* і, здається, була про мене: «Я вважав наше кохання таким сильним. Очевидно, помилявся. Але якщо шукати позитив, то що ж, дівчино, завдяки тобі в мене є пісня про чергову жахливу жінку» (*I thought our love was so strong. I guess I was dead wrong. But to look at it positively, hey girl, at least you gave me a song about another Horrible Woman*).

Менш ніж через місяць він випустив кліп на пісню *Cry Me a River*, в якому дуже схожа на мене жінка зраджує його, і він сумний бродить під дощем. У пресі мене виставили хвойдою, котра розбила серце золотого хлопчика Америки. Насправді ж я була в Луїзіані в напівкоматозному стані, а він радісно ганяв собі по Голлівуду.

І так, до слова: у своєму вибуховому альбомі й заявах пресі Джастін чомусь не згадав про ті кілька разів, коли зрадив мене.

У Голлівуді чоловікам завжди дозволялося значно більше, ніж жінкам. Я бачу, як чоловіків заохочують лити бруд на жінок, щоб стати знаменитими і впливовими. Але я була розбита.

Те, що темою альбому стала моя нібито зрада, надало йому гіркоти, а також мету: обливання брудом зрадливої жінки. У тогочасному світі хіп-хопу обожнювали тему «Пішла ти, сучко!». Помста жінкам за неповагу — ось що тоді було на піку моди. Шалену популярність здобула пісня-помста Емінама *Kim*. От тільки в нашому випадку існувала одна проблема: справжня історія була зовсім інша.

Cry Me a River мала гучний успіх. Усім було шкода Джастіна. А мене засуджували.

Я відчувала, що на той момент у мене не було змоги розповісти свою версію історії. Я не могла нічого пояснити, бо знала, що ніхто не стане

на мій бік — Джастін уже переконав увесь світ, що його версія правдива.

Сумніваюсь, що він усвідомлював, як сильно це вплине на моє життя. Навряд чи він і зараз це усвідомлює.

Після *Cry Me a River* хай куди я йшла, мене скрізь затюкували. Яюсь ми із сестричкою і одним братовим другом пішли на гру *Lakers*, і весь стадіон почав свистіти.

Джастін усім розповів, що в нас були сексуальні стосунки, люди одразу ж ухопилися за це і почали розказувати, що я не лише зрадлива шльондра, а й лукава брехуха. Оскільки в мене було дуже багато фанатів серед підлітків, мої менеджери і преса довгий час створювали мені образ вічної незайманої — пофіг, що ми із Джастіном жили разом, а сексом я займалася із чотирнадцяти.

Чи гнівалася я на нього за те, що «розкрив» мій секрет про незайманість? Ні. Щиро кажучи, я була навіть рада. Навіщо мої менеджери так старалися переконати всіх і вся, що я навіть у двадцять років залишалася незайманою дівцею? Кому до того діло, займаюсь я сексом чи ні?

Мені було приємно почути від Опри, що моє сексуальне життя — це лише моя справа, а в тому, що стосується незайманості, «тобі не треба сповіщати увесь світ, якщо ти раптом передумеш».

Так, підліткою я підіграла, бо навколо цього питання здіймалося стільки галасу. Але якщо подумати, з боку інших було дуже тупо описувати так моє тіло, показувати на мене й казати: «Дивіться! Незаймана!». Це взагалі вас не стосується. Через це ще й менше уваги приділяли моїй музиці та сценічним постановкам. Усе, що цікавило деяких репортерів, — це чи справжні в мене груди (справжні, якщо що) і чи ціла моя дівоча пліва.

Завдяки тому що Джастін усім розповів про наші сексуальні стосунки, мені вже не треба було заявляти самій, що я не незаймана. Мене зовсім не турбували його розповіді про те, що в нас був секс, і я навіть захищала його перед тими, хто засуджував його вчинок. «Це так грубо!» — казали про нього. А мені подобалось. Коли він говорив про це, я чула: «Вона *жінка*. Ні, вона не незаймана. Замокніть уже».

У юному віці мене часто охоплювали почуття провини, сором і думка, що моя родина вважає мене пропачою. Іноді на мене

находили сум і самотність. Здавалось, що це моя провина, ніби я заслуговувала на весь цей смуток і труднощі. Я знала, що насправді наші стосунки були зовсім не такими, якими їх змалювали в пресі, але все одно вважала, що заслужила страждання. Я точно зробила щось погане, коли ми були в стосунках. Я вірю в карму, тож коли стається щось погане, вважаю, що повертається посіяне.

Я завжди була дуже емпатична — аж настільки, що це могло навіть викликати занепокоєння. Я на якомусь підсвідомому рівні відчуваю те, що відчувають люди в Небрасці, хоча перебуваю за тисячі кілометрів звідти. Часом у жінок синхронізуються менструальні цикли, а в мене ніби синхронізуються почуття з людьми довкола. Не знаю, яким словом хіпі це описати — космічна свідомість, інтуїція, психічний зв'язок. Знаю лише, що на сто відсотків відчуваю енергію інших. І не можу не сприймати її.

Тут ви, мабуть, скажете собі: «Господи, вона що, збирається навалювати цю фігню в стилі нью-ейдж?».

Ще буквально одну хвилинку.

Я була така юна і така чутлива, що не могла відійти після абортів і розриву, мені було важко впоратися з усім. Джастін створив картинку стосунків зі мною, де поганцем була я, і я повірила в неї. Відтоді вважала, що проклята.

Однак у мені зажеврила надія, що якщо це правда, якщо в мене справді так багато негативної карми, то все в моїх руках. Я доросла жінка й можу повернути собі щастя.

* * *

Мої нерви більше не витримували, тож ми з подружкою втекли в Аризону. Так сталося, що вона зустрічалася з найкращим другом Джастіна, і з нами обома порвали приблизно в один час. Тож ми задумали поїхати в подорож і втекти від усього. Знайшли одна одну й вирішили, що все решту залишимо позаду.

Після всього пережитого подружка теж була розбита, ми багато розмовляли, не тямлячи себе з горя й самотності. Я дуже вдячна їй за дружню підтримку.

Ми їхали в кабріолеті по пустелі під зоряним небом, вітер роздував нам волосся. Жодної музики, тільки звуки ночі, що пролітала повз нас.

Коли я поглянула вперед на дорогу, мене раптом охопило якесь дивне відчуття. Я так довго все кудись бігла, що не було коли й подих перевести. А тепер, у цей момент, мене заповнила краса, якась потойбічна і смиренна. Я поглянула на подружку, думаючи, чи варто щось сказати. Але що? «Ти віриш у прибульців?» Тож я просто промовчала, а відчуття ще довго не полишало мене.

А потім я крізь шум вітру почула її голос.

— Ти відчуваєш?

Вона поглянула на мене.

— *Що це?*

Хай що то було, вона теж це відчула.

Я взяла її за руку й міцно стисла.

Поет Румі пише, що рана — це те місце, через яке в тебе входить світло. Переживання тієї ночі в Аризоні ми відчували саме тому, що потребували цього. Ми були такими душевно відкритими і вразливими, що нам відкрилось: існує щось поза тим, що бачать очі, — називайте це Богом, вищою силою чи паранормальним явищем. Хай що це було, воно було настільки реальним, що ми обидві його відчували. Спершу я посоромилася зізнатися подружці про те, що відчуваю. Боялась, що вона подумає, що я збожеволіла.

За своє життя я дуже часто боялася говорити щось, щоб ніхто не подумав, буцімто я несповна розуму. Але тепер засвоїла цей урок, хай це і важко далось. Треба говорити про те, що відчуваєш, навіть якщо страшно. Треба розповідати свою історію. Треба говорити.

Тієї ночі, коли я відчула Бога в пустелі, мені ще багато чого треба було пізнати. Але я вже знала, що не дозволю темряві поглинути мене. Навіть у найтемнішу ніч можна знайти світло.

Розділ 16

Протягом кількох тижнів після нашого розриву Джастін устиг переспати із шістьма чи сімома дівчатами — принаймні таке я чула. Так, я розумію, він був Джастіном Тімберлейком. Він щойно розпочав сольну кар'єру. Він був уособленням мрій усіх дівчат. Я кохала його й розуміла, чому всі в такому захваті від нього.

Оскільки Джастін уже з кимось зустрічався, я вирішила, що теж можу спробувати. У мене давно нікого не було, бо я важко переживала розрив і ще їздила на гастролі. Тієї зими я побачила одного красивого хлопця, і друг сказав, що в мене хороший смак.

— О, той чувак дуже крутий! Його звати Колін Фаррелл. Він зараз у фільмі знімається.

Мені не забракло сміливості: я сіла в авто і поїхала на знімальний майданчик бойовика, в якому він знімався, — «Спецназ міста янголів». Що я собі думала?

На майданчику не було охорони, тож я пішла прямо в звуковий павільйон. Режисер, побачивши мене, просто сказав:

— Іди сюди, сідай на моє місце!

— Гарзд, — я всілась і спостерігала за зйомками.

Потім підійшов Колін.

— Будуть якісь зауваження?

Він пропонував мені режисерувати його гру.

У нас зав'язався бурхливий роман, що протривав два тижні. Такий бурхливий, що нагадував якусь вуличну бійку: ми ніби вчепилися одне в одного, між нами була шалена пристрасть.

Колін запросив мене на прем'єру шпигунського трилера «Рекрут», де він з Аль Пачино зіграли головні ролі. Мені було так приємно. Я одягла верх від піжами — думала, що то звичайний топ, бо на ньому були мініатюрні стразики, але зараз дивлюся на ці фотки й думаю: *та-а-к, точно, я прийшла на прем'єру до Коліна Фаррелла в піжамі.*

Я була в захваті від прем'єри. Там була сім'я Коліна, і вони дуже тепло мене прийняли.

Як і раніше, коли почувалася надто прив'язаною до чоловіка, я намагалася переконати себе, що тут нічого серйозного, ми просто розважаємось, і в цьому випадку я була вразлива, бо ще не відпустила історію з Джастіном. Проте якийсь короткий період я таки думала, що ці стосунки можуть перерости в щось серйозне.

Романтичні розчарування були тільки частиною того, наскільки ізольованою я стала. Я постійно почувалася дуже незручно.

Були в мене і спроби спілкуватися з людьми. Я навіть організувала новорічну вечірку разом з Наталі Портман, яку знала з дитинства, коли ми разом працювали в дитячому театрі.

Але це коштувало надзвичайних зусиль. Здебільшого я навіть не могла зважитися на те, щоб зателефонувати подружці. Сама думка про сцену, походи в клуби, на вечірки й вечері викликала в мене жах. Мені рідко було радісно в товаристві інших. Більшу частину часу я страждала від соціофобії.

Коли ти соціофоб, то те, що для будь-кого іншого — звичайна розмова, в тебе викликає *смертельний жах*. Коли я перебувала серед людей, особливо на вечірці чи якомусь іншому заході, де хочеться справити хороше враження, то ніяковіла без якихось видимих причин. Боялась, що скажу якусь дурницю або що мене критикуватимуть. Коли на мене находило це почуття, хотілося усамітнитись, і я знаходила привід, щоб непомітно втекти.

Мене постійно кидало між активним спілкуванням і повною ізоляцією. Я чула, що про мене постійно казали, яка я впевнена в собі. Важко уявити, що хтось, хто виступає перед тисячами, може за лаштунками раптом запанікувати в товаристві кількох осіб.

Дивна природа тривожності. Моя зростала в міру того, як я зрозуміла: хай що зроблю — а часто і не зроблю, — все потрапить на перші шпальти. І часто в таких статтях були не найкращі фотографії, зроблені в моменти, коли я зовсім цього не очікувала. Я змалечку була запрограмована дбати про те, що про мене думають інші. Увага ж цілої нації перетворила цю природну схильність до переживання на щось нестерпне.

У пресі про мене часто писали не надто хороше, зате було повно позитивних статей про Джастіна і Крістіну Агілеру. Джастін знявся напівоголеним на обкладинці Rolling Stone, Крістіна — на обкладинці Blender, в образі мадам з Дикого Заходу. Разом вони знялися для обкладинки Rolling Stone: Джастін у чорній майці дивиться на Крістіну збудливим поглядом, а вона в чорній кофтинці зі шнуруванням спереду дивиться в об'єктив. У статті вона сказала, що, на її думку, нам з Джастіном варто зійтися назад, що взагалі на голову не налазило, зважаючи на те, скільки негативу було від неї до цього.

Було дуже гірко бачити, як двоє людей, з котрими я була так близько знайома, обговорюють мене в пресі. Навіть якщо вони не збиралися бути жорстокими, здавалося, наче вони сиплють сіль просто в рану. Чому всі так легко забули, що я людина — вразлива людина, в якій після усіх цих заголовків можуть залишитися шрами?

Мені хотілося зникнути, і я кілька місяців жила сама-самісінька в Нью-Йорку, в чотириповерховій квартирі в Нoho, де раніше жила Шер. У квартирі була висока стеля, тераса з видом на Емпайр-стейт-білдинг і робочий камін — значно красивіший, ніж у нашій вітальні в Кентвуді. Це була ідеальна квартира для тих, хто хоче гуляти містом. Але я майже не виходила з дому. В один з таких рідкісних випадків я їхала в ліфті, і чоловік, що стояв за мною, сказав щось кумедне. Я розсміялася й озирнулася подивитись, хто це. То був Робін Вільямс.

Якось у мене загубився ключ від квартири. Я, можна сказати, зірка світового масштабу, а в мене навіть ключів від власної квартири немає. Ох, ну й ідіотка. Я була в безвиході — і фізично, і душевно. Без ключа я не могла нікуди піти, але водночас мені й не хотілося ні з ким спілкуватись. Мені нічого було казати. (Тепер у мене завжди є з собою запасні ключі від дому.)

Я не відвідувала спортзал, не виходила поїсти в заклади, говорила тільки зі своїм охоронцем і Фелісією, котра тепер, коли мені вже не потрібна була старша компаньйонка, стала моєю асистенткою і залишалася подругою. Я зникла для всього світу, замовляла доставку їжі додому — тільки так і харчувалась. Може, це прозвучить дивно, але мені якоюсь мірою подобалося сидіти вдома. Я почувалась у безпеці.

Зрідка я таки виходила. Якось одяглась у сукню Vebe за 129 доларів, взула підбори, і кузина повезла мене в якийсь сексі-клуб з низькою стелею і червоними стінами. Я зробила дві зтяжки з косяка — то був мій перший раз. Після клубу пішки побрела додому, щоб відчутти місто, і дорогою зламала каблук. Опинившись у квартирі, я вийшла на терасу й кілька годин просто дивилася на зірки. У той момент я почувалася з Нью-Йорком одним цілим.

* * *

Однією з моїх дуже рідкісних гостей у той дивний, нереальний період, була Мадонна. Щойно вона заходила, одразу заповнювала собою все приміщення. Пам'ятаю, як подумала: *тепер це кімната Мадонни*. Вона була приголомшливо гарна, у ній відчувались авторитет і впевненість. Мадонна одразу пройшла до вікна, визирнула в нього і сказала:

— Гарний краєвид.

— Так, мабуть, гарний, — відповіла я.

Завдяки надзвичайній упевненості Мадонни я змогла по-новому подивитися на свою ситуацію і багато переосмислити. Можливо, вона інтуїтивно відчувала, що я переживаю. Я була така розгублена й потребувала доброї поради. Мадонна постаралася навести мене на добрий шлях.

Якось вона провела обряд зав'язування червоної нитки, щоб посвятити мене в Кабалу, і дала мені скриню з книгою Зоар — для молитов. Я зробила татуювання на шії: слово на івриті, що означає одне з сімдесяти двох імен Бога. Деякі кабалісти вважають, що воно означає «зцілення», а це було саме те, чого я потребувала.

Багато в чому Мадонна добре вплинула на мене. Вона сказала, що мені треба дати душі час, щоб віднайти спокій, і я намагалася так зробити. Вона стала прикладом тієї сили, якої я потребувала. У шоу-бізнесі було стільки жіночих образів на вибір: створити собі репутацію діви, стати професіоналкою, або ж просто бути «хорошою».

Я завжди так старалася догодити — батькам, публіці, усім на світі. Мабуть, цю безпорадність я перейняла від мами. Я бачила, як батько й сестра з нею поводяться і як вона все приймає. На початку кар'єри

я повторювала цю модель поведінки і стала пасивною. Шкода, що тоді в мене не було нікого, хто навчив би, як бути зухвалим стервом, щоб я опанувала це раніше.

Якби я могла повернутися назад, то сама стала б собі батьками, партнером, адвокатом — як Мадонна. Вона перенесла стільки цькування й сексизму з боку публіки й шоу-бізнесу, її так часто засуджували за особисте життя, але вона завжди виходила переможницею.

Отримуючи нагороду «Жінка року» від Billboard кілька років тому, вона сказала, що була жертвою «відкритої мізогінії, сексизму, безперервного булінгу та аб'юзу [...] Якщо ти дівчина, доводиться грати в гру. А що ж це за гра? Тобі можна бути гарненькою, милою і сексуальною. Але не можна бути розумною і мати власну думку».

Вона права: музична індустрія — та і весь світ загалом — більше підлаштовані під чоловіків. А якщо ти «хороша», як я, то тебе можуть повністю знищити. На той момент я вже була аж надто хорошою. Хай куди я йшла, Фелісія скрізь лишала записки з подяками шеф-кухарям, барменам, секретарям. Як дівчина з Півдня, я досі прихильниця записочок вдячності, написаних від руки.

Мадонна бачила, як я хочу всім догодити і зробити те, що й решта, замість встати і сказати: «Так, слухайте сюди всі! Ось як буде».

Ми вирішили виступити разом на VMA.

На кожній репетиції ми слали одна одній повітряний поцілунок. Десь за дві хвилини до виступу я сиділа на краю сцени і думала про свій досі найбільш пам'ятний номер на VMA — коли я зірвала із себе костюм, а під ним було вбрання в блискітках. І подумала: *хочеться і цього року якогось такого особливого моменту. З поцілунком — може, варто спробувати?*

Якого ж галасу наробив той поцілунок. Опра питала про нього в Мадонни. Його сприйняли як важливий культурний момент — «Брітні цілує Мадонну!», і після нього до нас обох було багато уваги.

* * *

На репетиціях до VMA у мене ще з'явилася одна ідея. Сидячи на сріблястих складаних стільцях у студії «Калвер сіті», ми з командою

розмовляли про те, як прохолодно компанія звукозапису прийняла мою нову пісню *Me Against the Music* — пісню, яку я обожаю. Перед нею я саме записала *I'm a Slave 4 U*, і Баррі Вайс, керівник мого лейбла, хотів більше таких пісень. Але я щосили просувала *Me Against the Music*.

— А якщо зробити фіт? — запропонувала я. Завдяки таким особливим подіям, що її супроводжують, пісня може стати великим хітом. Тож я подумала, що якщо вдасться знайти когось на фіт, то можна створити історію навколо пісні.

— А з ким ти хочеш фіт? — запитав менеджер.

— З нею!

Я показала на Мадонну, що стояла в іншому кінці зали.

— Запишімо пісню з нею.

— Блін, а це було б справді круто, — сказав він.

Ми домовились, що замість звертатися до її команди, я запитаю в Мадонни особисто.

Тож я пішла до Мадонни.

— Поговоримо?

Я говорила про те, як було би класно записати пісню разом і як, на мою думку, можемо допомогти одна одній. Ми обидві будемо у вигазі. Вона погодилась.

Me Against the Music — досі одна з моїх улюблених, не в останнє завдяки співпраці з Мадонною.

У перший день зйомок кліпу (вони мали тривати два-три дні) нам сказали, що в білому костюмі Мадонни розійшовся шов. Щоб полагодити, викликали майстриню, тому зйомки почнуться трохи пізніше. Я кілька годин просто сиділа у трейлері, чекаючи, коли зашиють той шов.

Сиділа й думала: *серйозно?* Я навіть не знала, що так можна. Якби в мене зламався каблук, я ніколи навіть на п'ять хвилин не затримала б процес, щоб приладнати його на місце. Я робила б усе, що мені скаже режисер, навіть якби довелось вийти на майданчик без одного підбора чи взагалі босоніж.

Поки ми знімали разом кліп, я не могла не чудуватися з того, як Мадонна трималася свого. Вона була зосереджена на собі. Співпрацювати з Мадонною означало погоджуватися на її ідеї

і працювати за її розпорядком. Для мене то був важливий урок, який я ще довго перетравлювала: вона вимагала владу й отримувала її. Мадонна була в центрі уваги тому, що робила це умовою своєї участі у будь-чому. Вона сама творила своє життя. Я сподівалась, що теж так зможу, при цьому частково зберігши особистість хорошої дівчинки, з якою мені не хотілося прощатися.

Розділ 17

Мені дуже подобався мій новий альбом In the Zone. Me Against the Music за участю Мадонни був його першим синглом. Наступним була пісня Toxic, котра принесла мені нагороду «Греммі». Toxic була оригінальною і мала шалений успіх. Досі одна з моїх улюблених.

Для реклами альбому одного вечора я зі знімальною командою MTV поїхали по клубах Нью-Йорка — щоб підготувати спеціальний випуск програми, In the Zone & Out All Night. Ми побували в трьох нічних клубах: Show, Splash та Avalon. Було так круто бачити, як величезний натовп танцює під нові пісні. Як уже не раз траплялося, фанати вкотре нагадали мені, навіщо я роблю те, що роблю.

А потім у мої двері постукали. Коли я відчинила, увійшли четверо чоловіків і пройшли просто повз мене. Трьох я не впізнала, ніколи їх раніше не бачила.

А четвертим був мій батько.

Вони посадили мене на диван (він досі стоїть у мене в спальні) і відразу засипали запитаннями, цілою купою питань. Я мовчала, мені ні з ким не хотілося говорити. І не було що казати.

Через день мені зателефонували з команди і сказали, що в мене буде розмова з Даян Соєр... на тому самому дивані. Після розриву з Джастіном і всього пережитого мені здавалось, що я більше неспроможна спілкуватися з навколишнім світом. Мою голову ніби затягла темна хмара. Я була дуже травмована.

Я часто ішла в квартиру, щоб побути на самоті, а тепер була змушена розмовляти в цій квартирі з Даян Соєр і плакати на очах у цілої країни.

Яке це було приниження. Мене не попередили, про що запитуватимуть, і виявилось, що сто відсотків питань були незручними. Я тоді була дуже вразлива, занадто чутлива для таких інтерв'ю. Вона питала, наприклад, таке: «Він з'явився на телебаченні

і сказав, що ти розбила йому серце. Ти зробила щось, що завдало йому стільки болю, стільки страждань. Що ти зробила?».

Я не хотіла ділитися зі світом особистим і не була зобов'язана розповідати пресі деталі нашого розриву. Було неправильно змушувати мене говорити по телебаченню, плакати перед цією незнайомкою, жінкою, що безжально нападала на мене з питаннями — і кожне наступне болючіше за попереднє. У мене було відчуття, що мною скористалися, виставивши перед усім світом.

Те інтерв'ю стало переломним моментом для мого душевного стану. Я відчула, як моє тіло заповнило щось темне, що я перетворююсь, майже як вовкулака, на Погану людину.

Я щиро вірю, що той період життя слід було присвятити дорослішанню, а не ділитися всіма подробицями зі світом. Так було б краще для загоювання ран.

Але вибору в мене не було. Здавалося, що нікого особливо й не цікавило, як я почуваюсь.

* * *

Я знову поїхала на свята в Луїзіану й запросила в гості подруг. Ми намагалися веселитися в гостьовому будинку, котрий я придбала за основним, — і мама розгнівалася, що ми надто галасуємо. Раптом до мене дійшло, що маю достатньо грошей, і нам не обов'язково сидіти в Луїзіані. Я купила нам квитки в Лас-Вегас на переддень Нового року, до нас приєдналися друзі з мого турне.

Ми відривалися в Palms Casino Resort і пили — *багато*. Визнаю, поводитись як повні бовдури. І ще скажу, що то був єдиний раз, коли я ледь не втратила голову від відчуття свободи й відсутності контролю у Місті гріхів. Я була маленькою дівчинкою, що так багато працювала, і раптом кілька днів перерви у графіку! Тож *привіт, алкоголю!*

У казино прийшла Періс Гілтон. Я й незчулася, як ми удвох уже познімали туфлі, вилізли на столи й гасали по них, як дві причмелені. Ніхто не постраждав, а ми з Періс чудово повеселились — просто бавились, і досі так робимо, коли зустрічаємось.

Я нікому не нагрубилла, це просто були невинні веселощі. Мабуть, більшість це засудить, та й зараз уже такого не утнеш — усі зразу

подістають телефони й почнуть знімати. А тоді ми просто дуркували. У пресі й так постійно перемивали мені кісточки, і я зовсім не збиралася створювати проблеми. Ті веселощі просто давали відчуття свободи й насолоди від досягнення того, над чим я так наполегливо працювала.

Коли тобі трохи за двадцять і ти п'яна, то часто опиняєшся в ліжку з кимось зі старих друзів. У моєму випадку це був друг дитинства, якого я знала все життя. У третій вечір у Вегасі ми з ним напилися до нестями. Зовсім не пам'ятаю ту ніч, але з окремих уривків виходить, що ми з ним сиділи в номері, допізна дивилися фільми — «Усмішку Мони Лізи» і «Техаську різанину бензопилою», а потім нас осяяла геніальна ідея о третій ночі піти в Білу капличку. Там саме одружувалася ще одна пара, і нам довелося чекати. Так, ми чекали в черзі, щоб одружитися.

Мене не раз питали, чи кохала я його. Відповідаю: ми не були закохані. Я просто була страшенно п'яна, а ще, можливо, якщо брати той період життя загалом, страшенно нудьгувала.

Наступного дня у Вегас заявила вся моя сім'я. У всіх в очах було стільки люті. Я роззирнулась.

— Що вчора сталося? Я когось убила?

— Ти *одружилась!*

Вони сказали це так, наче це щось гірше за вбивство.

— Ми просто веселилися собі.

Але мама з татом усе сприйняли аж надто серйозно.

— Треба анулювати шлюб, — сказали вони.

Роздули якусь безглузду витівку до проблеми вселенських масштабів. У всіх був свій погляд на цю ситуацію, але я до цього не поставилася серйозно, бо думала, що у Вегасі люди одружуються просто заради сміху. А тут нагрянула моя сім'я й поводитись так, наче я почала Третю світову. Решту часу в Лас-Вегасі я проплакала.

— Я винна! Мені так шкода, пробачте. Не треба було одружуватись.

Ми підписали все, що вони сказали. Шлюб протривав 55 годин. Те, що вони втруtilись так швидко й рішуче, здалося мені дивним — я навіть не встигла пошкодувати про те, що зробила.

Я зовсім не хотіла заводити із цим хлопцем сім'ю чи жити з ним довго і щасливо, ні. Але батьки влаштували мені такий допит, що якась

частина мене вже почала казати: «А може, я таки хочу одружитись!».

Кожна молода особа знає це відчуття, коли ти хочеш повстати проти рідних, особливо якщо вони тебе контролюють. Зараз мені здається, що тоді в мене була цілком нормальна людська реакція. Вони шалено тиснули на мене за щось, що мені здавалося невинним. Та й узагалі — то була особиста справа.

Моя сім'я була так проти того весілля, що я почала думати: можливо, то було геніальне рішення з мого боку. Адже я зрозуміла: для них стало вкрай важливо, щоб я була тільки під їхнім контролем і не мала якихось сильних зв'язків з будь-ким іншим.

Чого ви так за мене вчепились? — думала я. — Чому хтось інший може бути такою страшною загрозою? Мабуть, тут варто зазначити, що в той період я фінансово підтримувала рідних.

Усі мене питали, куди я прямую далі? Хороше питання. І в мене на нього була відповідь. Я багато разів казала в інтерв'ю, що понад усе хочу мати час для себе. Я почала мріяти про те, щоб знайти справжнє кохання і створити сім'ю. У мене було відчуття, наче я щось втрачаю в житті.

Розділ 18

Ми знову вирушили в турне. Ще більше автобусів, ще більше костюмів, репетицій, повторів.

Той період і так був найпохмурішим для мене, а ще додалася похмура атмосфера турне: багато складних номерів, темні декорації, приглушене освітлення. Той час позначився й на моїх стосунках з братом Браяном.

Тепер він працював у мене в команді. Йому — як і мені — дуже добре заплатили за турне Onyx Hotel. Крім того, його стараннями я уклала важливу угоду з Elizabeth Arden. І все-таки мені важко було не образитися на нього, коли я поїхала в турне, котре виявилось неймовірно важким, а він залишився в Лос-Анджелесі та Нью-Йорку насолоджуватися життям.

У ті роки я втратила зв'язок з братом. Було відчуття, що я водночас втратила і Джастіна, і Браяна.

Гастролі були дуже гнітючими для мене. У Моліні, штат Іллінойс, наприкінці шоу я дуже сильно травмувала коліно. Якось я вже пошкодила його на репетиції кліпу на пісню Sometimes зі свого першого альбому. Тоді травма була серйозніша, я істерично плакала. А цього разу просто перенесла два концерти. Але подумки я вже йшла із шоу-бізнесу. Мені так хотілося, щоб у моєму житті з'явилися світло й радість.

* * *

Мене тримав Кевін Федерлайн — це мій найяскравіший спогад. Ми познайомилися в клубі Joseph's Café в Голлівуді, я любила сидіти там за столиком у глибині зали. Побачивши його, я одразу відчула зв'язок між нами — у мене з'явилось відчуття, що я можу втекти від усіх

негарздів у житті. У вечір знайомства він кілька годин тримав мене — *буквально тримав у руках* — у басейні.

Таким він був для мене: надійним, сильним, за ним я була як за кам'яною стіною. Пам'ятаю, як ми плавали, він обіймав мене у воді й не відпускав, аж поки я цього не хотіла — неважливо, скільки йому доводилося тримати мене. Це було щось значно більше, ніж пристрасть чи статевий потяг. Це була *справжня близькість*. Він тримав мене стільки, скільки мені хотілось. Чи хтось раніше робив так зі мною? Якщо й так, то я цього не пам'ятаю. І чи могло бути щось краще?

Після всього, що я пережила із Джеєм, у мене дуже довго не було справжніх стосунків. А в пресі тим часом вибирали мені знаменитостей у партнери: принців, директорів великих компаній, моделей. Як мені було пояснити, що я просто хочу, щоб чоловік годину тримав мене на руках у басейні?

Мені здається, більшість жінок — у моєму випадку це чиста правда — можуть бути якими завгодно сильними, впливовими, але наприкінці дня, після всієї роботи, заробляння грошей, турботи про всіх, їм хочеться, щоб хтось міцно обійняв їх і сказав, що все буде добре. Вибачте — знаю, це звучить старомодно. Але, як на мене, це звичайна людська потреба. Ми хочемо почуватись у безпеці й водночас бути живими й сексуальними. Саме ці відчуття дарував мені Кевін, і я трималася за нього так, ніби завтра не настане.

* * *

На початку наші стосунки були грайливі.

Кевіну я подобалася такою як є. Як для жінки, що стільки часу намагалася виправдовувати очікування суспільства, справжнім подарунком стали стосунки із чоловіком, що дозволив мені просто бути собою.

У Кевіна був образ «поганого хлопця». Однак коли ми познайомились, я й гадки не мала, що в нього вже є мала дитина і що його колишня на восьмому місяці вагітності. Навіть не здогадувалась. Я жила у власній бульбашці, у мене не було хороших друзів, з якими могла поговорити про особисте й котрі могли дати пораду. Я дізналася

тільки через деякий час, коли хтось запитав у мене: «Ти ж знаєш, що в нього дитина народилась?».

Я не повірила, запитала в Кевіна, а він сказав, що це правда, і що він бачиться з ними раз на місяць.

— У тебе є діти? У тебе діти? Не одна дитина, а двоє?

Що ж, мені заморочили голову, очевидно. Я ні про що не здогадувалась.

* * *

Навесні 2004 року я мала повертатися до роботи — контракти зобов'язували, хоча в мене зовсім не було на це настрою. Я подумала, що мені буде легше, якщо Кевін теж поїде, і він погодився. У тому турне ми так добре веселились. Кевін відволікав мене від роботи, що ставала тільки важчою. Після концертів я вже не мусила повертатись у номер одна. Дорогою додому ми багато розмовляли в літаку, і я запитала, чи одружиться він зі мною. Він відмовив, а потім *сам* зробив пропозицію.

Ми разом знімали щоденник турне. Спочатку планували зробити документальну стрічку, як *Truth or Dare* Мадонни, але в нас вийшло щось на кшталт колекції домашніх відео, особливо після того, як я знову травмувалась, і згодом їх випустили у форматі реаліті-шоу *Britney and Kevin: Chaotic*.

Турне *Onyx Hotel* було складним. Почнімо з того, що воно було надто сексуалізоване. Джастін прилюдно зганьбив мене, тож це була ніби моя відповідь. Але вона була просто жахлива, я ненавиділа виходити на сцену. Та й усе те довбане турне зненавиділа так сильно, що щовечора молилась: «Господи, нехай я зламаю руку. Або ногу. Зроби так, щоб я зламала хоч *щось!*». А потім, 8 червня 2004 року, коли до кінця гастролей залишалось ще два місяці, я впала під час зйомок кліпу на *Outrageous*, знову травмувала коліно й потребувала операції. Решту виступів скасували. Я згадала, як у підлітковому віці вже лікувала коліно — це було нестерпно. Доводилося рухати ногами вгору і вниз — як же це було боляче. Тож коли лікарі запропонували мені вікодин, я погодилась. Аж ніяк не хотіла ще раз пережити той страшний біль.

Я поїхала у свою квартиру на Мангеттені, залізла у своє принцесяче ліжко, і коли хтось — друзі, родичі, люди з шоу-бізнесу — хотіли поговорити зі мною, відповідала: «Дайте мені спокій. Ні, я не хочу нічого робити й нікого бачити». І я точно хотіла якомога довше не повертатися до гастролей.

Я вважала, що достатньо багато і важко працювала, тож заслужила право сама приймати рішення, що стосуються особистого життя. У мене було відчуття, ніби після розриву з Джастіном мене маніпуляціями примусили відразу ж повернутися до роботи, бо нічого іншого я не знала. Турне Онух Hotel було помилкою. Але я вважала своїм обов'язком робити те, що від мене очікують, — працювати.

Тепер розумію, що треба було взяти паузу, щоб загоїти рани після Джастіна, і тільки потім поновлювати гастролі. Шоу-бізнес дуже жорстокий і не пробає слабкості. Часто ти кожен новий день проводиш у новому місті — жодної стабільності. А коли постійно в дорозі, важко відшукати спокій. У 2000-му я знялась у спецвипуску Britney Spears: Live and More! на Гаваях і зрозуміла, що телебачення — це квіточки. Це приємніший і легший бік шоу-бізнесу. А про гастролі так не скажеш.

Моя сестра теж підписала великий контракт з Nickelodeon. Я була дуже рада за неї. Дивлячись, як вона вчить свої слова і міряє костюми, я згадувала, що хотіла мати роботу, що більше скидалася б на затишний світ дитячого телебачення. Мені подобалося згадувати часи Mickey Mouse Club і яким простим усе тоді було.

Я сподівалась, що Кевін дасть мені відчуття стабільності, якого я так потребувала, і свободи.

Мало хто був радий за нас із Кевіном. Подобалося мені це чи ні, я була однією з найвідоміших зірок у світі. Він же вів закритіше життя. Мені доводилося захищати наші стосунки від усіх.

Одружилися ми восени. Церемонію провели у вересні, але юристам потрібен був час на складання шлюбного контракту, тож юридично наш шлюб оформили через кілька тижнів.

Церемонію знімав журнал People. На мені була сукня без бретельок, а на подружках нареченої — плаття вишневого кольору. Після церемонії я перевдяглась у рожевий спортивний костюм з написом «Місіс Федерлайн». Решта теж вбралася у спортивне, бо ми всі поїхали

у клуб. Тепер, одружившись і вже задумуючись про сім'ю, я почала відмовлятися від того, що мені не подобалось, як-от турне Опух. Попрощалась зі своїми менеджерами й опублікувала на сайті лист до фанатів, у якому писала, що хочу взяти перерву і насолодитися життям.

«Я таки навчилася казати “Ні”! — писала я в листі та щиро в це вірила. — Я знайшла свободу, і тепер, здається, люди не знають, як зі мною поводитись... Мені шкода, якщо у вас було враження, що останні два роки в моєму житті панував повний хаос. Бо, мабуть, так і було! Тепер я розумію, про що йдеться, коли говорять про дітей-зірок. З п'ятнадцяти років я все кудись бігла, бігла безупинно... Будь ласка, пам'ятайте, що час змінюється, і я теж змінююсь».

Оголосивши про намір самій контролювати власне життя, я відчула такий спокій.

Тепер усе зміниться! — захоплено думала я.

І таки змінилось.

Розділ 19

Два факти про вагітність: я була ненаситна в сексі та їжі. Ці дві речі приносили мені найбільше задоволення у період обох вагітностей.

Поза цим мало що мене радувало. Я була *такою злюкою*. Навряд чи за ті два роки вам захотілося би зі мною спілкуватись. Мене всі дратували, у мені було стільки ненависті. Я не підпускала близько нікого, навіть маму. Стала справжньою мамою-ведмедицею. Улюблениця Америки і найзліша жінка у світі.

Джеймі Лінн я теж захищала. Коли вона поскаржилася на іншу дівчинку, з якою знімалась у телепередачі, я прийшла на зйомки, щоб поговорити з тією актрисою. Мабуть, картина була ще та: я, глибоко вагітна, кричу на малу (і, як я потім дізналась, ні в чому не винну) дівчинку:

— Це ти розносиш чутки про мою сестру? (Юна акторко, вибач мені, будь ласка.)

У період вагітності я хотіла, щоб усі трималися від мене подалі: *відійдіть! У мене маля!*

* * *

Правду кажуть: ніхто не може підготувати тебе до народження дитини. Це чудо. Ти створюєш ще один *організм*. Зростаючи, ти кажеш: «Ось та-от вагітна», «Та-от народила». Але коли сама це переживаєш — таке неможливо описати. Це якийсь духовний зв'язок, неймовірно сильний.

Мама завжди розказувала, який процес пологів болючий. Вона ніколи не минала нагоди вкотре нагадати, скільки довгих годин мучилась, народжуючи мене. Але ж ми всі різні. Деяким жінкам народжувати легко. Звісно, я дуже боялася народжувати, і коли мені запропонували кесарів розтин, у мене наче гора з плечей упала.

Шон Престон народився 14 вересня 2005 року. Відразу було видно, який він милий і добрий хлопчик.

А через три місяці я знову завагітніла. Була така рада, що матиму двох дітей з невеликою різницею у віці. Але для мого організму це стало навантаженням, тож той період був досить сумним і самотнім. Мені здавалось, що світ проти мене.

Найбільшу небезпеку становили папараці.

Якщо триматимуся подалі від уваги публіки, то врешті-решт фотографи дадуть мені спокій, думала я. Але вони й далі переслідували мене всюди: і біля дому, і коли я виходила в магазин. Щодня й щоночі вони чекали, коли вийду з будинку.

Здається, ніхто із журналістів не розумів, що я й так була дуже самокритичною. Так, я могла поводитися зухвало, але в глибині душі завжди хотіла всім догодити. Навіть у найгіршому стані переймалась, що подумують люди. Я виросла на Півдні, де манери цінуються понад усе. Я досі звертаюся до чоловіків «сер», а до жінок «мем» незалежно від їхнього віку. Тому те, з якою неповагою і навіть огидою до мене ставились у пресі, дуже мене ображало.

Усе, що я робила з дітьми, фіксувалося. Коли я у спробі втекти від папараці сіла за кермо й посадила Шона Престона на руки, це розцінили як доказ моєї нездатності. У «Малібу кантрі март» нас із ним знову оточили папараці. Вони безупинно знімали, як я, не в змозі вибратися з пастки, тримала його на руках і плакала.

Коли я, вагітна Джейденом Джеймсом і з Шоном Престоном на руках, намагалася пройти від будівлі до автомобіля, мене знову оточили фотографи. Мені сказали сісти в машину з іншого боку, я відповіла: «А», — і знову пройшла крізь тисячу спалахів фотоапаратів і крики «Брітні! Брітні!».

Якщо переглянути відео, а не тільки фотографії, то видно, що в одній руці я тримала склянку води, в іншій — дитину, а раптом у мене підвернувся каблук і я мало не впала. Але таки встояла і не впустила ні воду, ні сина, котрий, до речі, був цілком спокійний.

— Ось чому мені потрібна зброя, — сказала я в камеру, що, мабуть, було трохи занадто, але я була на межі. Здавалось, що ніщо не приносило журналам такої радості, як черговий заголовок типу «Брітні Спірс розтовстіла! Погляньте, вона зовсім ненафарбована!».

Наче те й те — смертний гріх, наче я когось із них особисто образила чи зрадила, набравши вагу. Щось не пам'ятаю, у який це момент я пообіцяла їм залишатися все життя сімнадцятирічною дівчинкою?

Розділ 20

Шон Престон був ще зовсім малям, коли Кевін серйозно взявся за свою музичну кар'єру. Він хотів зробити собі ім'я, і я його в цьому підтримувала. Він багато записував, це йому дуже подобалось. Іноді я приїжджала до нього в студію — складалося враження, що там якийсь клуб. Я вже з вулиці відчувала запах трави, що долинав із дверей. Він з пацанами був під кайфом, і здавалось, що я їм заважаю. Мене на цю вечірку не запрошували.

Я терпіти не могла той дим, мене від самого запаху нудило. Плюс я була вагітна, з малою дитиною, тож не могла гульбенити цілий день. Більшість часу сиділа вдома. Не те щоб це важко: у мене був чудовий дім, будинок мрії. Ми наймали пречудового кухаря — надто дорогого для постійної роботи. Якось, смакуючи чергову його страву, я сказала:

— Боже, нічого смачнішого я в житті не їла! Можна, ви будете з нами жити? Я так вас люблю!

І я справді його просто *обожнювала*. Я була така рада будь-якій допомозі по дому.

Може, так живуть усі одружені пари, — думала я, коли ми з Кевіном почали віддалятися одне від одного дедалі більше. Ви по черзі даєте одне одному можливість побути трохи егоїстом. Він уперше пізнав славу на смак, я маю дати йому змогу насолодитися моментом.

Я намагалася підбадьорювати себе: *Він мій чоловік. Я повинна його поважати, приймати його на глибшому рівні, ніж когось, з ким просто зустрічаюсь. Він — батько моїх дітей. Так, він змінився, але так само може змінитись і назад. Усі кажуть, що він кине мене з маленькими дітьми, як раніше кинув матір своїх перших двох, але ні! Те, що було в попередній сім'ї, — це минуле! У нас буде зовсім інакше.*

Намагаючись виправдати його, я сама себе обманювала — зовсім не хотіла визнавати, що він таки кине мене, що все до того йде.

Я полетіла в Нью-Йорк, щоб побачитися з Кевіном. Він так віддалився, що мені здавалось, нам варто провести якийсь час разом. Прибувши, я зупинилась у милому готелі і з нетерпінням чекала на зустріч із чоловіком.

Але він не захотів бачитись. Здавалося, ніби хоче вдавати, що мене не існує.

Його менеджер, котрий роками працював у моїй команді, теж не захотів зі мною зустрітись. Тепер він був у команді Кевіна, і, здається, зі мною вони більше не хотіли мати жодних справ.

— Бляха, ви серйозно? — сказала я.

Я не могла думати ні про що інше, крім як дістатися до Кевіна й запитати особисто, що сталося. Я хотіла сказати: «Коли ти їхав сюди, ми обійнялись. Ти мене поцілував. Що відбувається? Що сталося?».

У мене були підозри, що щось не так, що він змінюється, особливо коли про нього почали писати в пресі як про виконавця. Якимось він прийшов додому пізно й розповів, що був на вечірці.

— Там був Джастін Тімберлейк! — сказав він. — І Ліндсі Логан!

Думаєш, мені цікава твоя дурна вечірка? Ти хоч уявляєш, на скількох таких вечірках я бувала? Декого із цих людей я знаю довше, ніж тебе. Ти хоч знаєш, скільки всього мені довелося пережити за роки стосунків з Джастіном? Ні, ти нічого нічого не знаєш!

Нічого із цього я йому не сказала, але так хотіла. І не тільки це.

Популярність і влада повністю поглинули Кевіна. За своє життя я не раз і не два бачила, як слава і гроші руйнують людей, і тепер це саме відбувалося з Кевіном. З досвіду можу сказати, що коли більшість людей — а особливо чоловіків — отримують таку кількість уваги, пиши пропало. Їм це надто сильно подобається, і нічого хорошого із цього не виходить.

Деякі знаменитості дуже добре дають собі раду. Вони уміють абстрагуватись і не зловживати надмірною увагою до власної персони. Знають, до чийої думки варто дослухатись, а чию — ігнорувати. Усі ці нагороди й відзнаки — це круто, особливо в перші роки, коли стаєш зіркою. Важко описати ці почуття. На мою думку, деякі люди чудово вміють бути знаменитими.

Я не вмію. Я давала собі раду перші два-три роки, тоді все було добре. А як же справжня я? У школі я грала в баскетбол, не була

чирлідеркою, не хотіла загальної уваги. Я хотіла грати у м'яча й дуже це любила.

А слава — це несправжній світ, друзі. Він. Не. Справжній. Ти просто граєш за правилами, бо треба оплачувати рахунки сім'ї і все таке. Але для мене в ньому не вистачало самої суті справжнього життя. Мабуть, саме тому я народила дітей.

То що з нагородами і славою? Мені це все дуже подобалось, але воно було ефемерне. Краплі поту на підлозі під час репетицій, грати в баскетбол і закидати м'яч у кошик — ось що мені справді подобалось. Я люблю робочий процес, тренування, для мене в них і є реальність.

Щиро кажучи, я заздрю людям, котрі вміють правильно користуватися славою, бо я просто від неї ховаюсь. Дуже соромлюсь. Наприклад, мені від самого початку здавалося, що Дженніфер Лопес справді вміє бути знаменитістю — вміє розпалювати в людях цікавість до себе, але знає, де зупинитись. Вона ніколи не втрачала самовладання.

Кевін нічого із цього не вмів. Та і я, зізнаюсь, теж у цьому не приклад. Я нервова особа і з віком тікаю від будь-яких проявів уваги. Можливо, тому, що свого часу вона дуже мене травмувала.

На час тієї печальної поїздки в Нью-Йорк я вже мала знати, що мій шлюб розпадається, але й далі думала, що його ще можна врятувати. Згодом Кевін переїхав в іншу студію, у Лас-Вегасі. Я поїхала туди, сподіваючись поговорити.

Коли врешті знайшла його, він саме готувався до зйомок на обкладинку альбому, поголив голову. Увесь час проводив у студії і на повному серйозі вважав себе вже справжнім репером, прости господи.

І от я приїхала в Лас-Вегас — ще вагітна Джейденом Джеймсом, із Шоном Престоном на руках, з повним розумінням Кевінової ситуації. Він же намагався створити щось своє, а всі, здається, сумнівались у його силах. Хто як не я розумів його. Це важко і страшно, і треба дуже сильно вірити в себе, навіть якщо увесь світ намагається посіяти в тобі сумніви. Водночас мені здавалося, що він мав би частіше навідуватися до нас і проводити зі мною більше часу. Наша маленька сім'я була моєю душею. Я довго носила в собі його

дітей, багато чим пожертвувала. У мене було все, але я відмовилася від кар'єри і доклала всіх зусиль, щоб зробити наше життя можливим.

Я залишила Шона Престона в готелі з нянею і прийшла на знімальний майданчик. І знову мені сказали, що Кевін не хоче мене бачити. Пізніше він запевняв, що то була неправда і що він ніколи так не вчинив би. Але я знаю тільки те, що бачила на власні очі: на вході стояли охоронці, що раніше працювали в мене, і не впускали мене. Здавалося, що там всі мене уникали.

Я зазирнула у вікно й побачила молодих людей, що веселяться. Майданчик перетворили на нічний клуб. Кевін та інші актори курили траву й мали цілком щасливий вигляд.

Я була як у тумані. Певний час стояла і спостерігала за ними, а вони мене не бачили. Потім сказала охоронцям: «Ясно, клас», — розвернулась і поїхала в готель.

Я сиділа в номері повністю розбита, аж тут у двері постукали.

Я відчинила — то був давній друг мого брата Джейсон Тревік. Він чув, що сталося.

— Як ти? — здавалося, йому справді було не байдуже.

Коли хтось востаннє питав мене про це? — задумалась я.

Розділ 21

Незадовго до першого дня народження Шона Престона, 12 вересня 2006 року на світ з'явився Джейден Джеймс. Із самого народження він був таким веселим дитям.

Після народження двох дітей я почувалася такою *легкою* — майже невагомою, ніби я пташка або пір'їна й можу полетіти за вітром.

Моє тіло видавалося дивовижним для мене. *Це як знову відчувти себе тринадцятирічною?* — думала я. У мене зник живіт.

Хтось із друзів прийшов і сказав:

— Ого, ти така худа!

— Ну, я два роки поспіль ходила вагітна, — відповіла я.

Після народження дітей я почувалася іншою людиною. Це навіть якось заплутувало.

З одного боку, я раптом знову влізала у весь свій одяг. Я приміряла різні вбрання, і все мені пасувало! Було незвично знову полюбити одяг. Я думала: *боже правий! Моє тіло!*

З другого боку, відчуття того, що діти були в безпеці всередині мене, приносило мені таке щастя. Я навіть трохи засумувала, коли вони вже були не в моєму тілі — такі беззахисні в безжальному світі невгамовних папараці та жовтої преси. Мені хотілося повернути їх назад усередину, щоб ніхто їх не дістав.

«Чому Брітні так не любить потрапляти в об'єктиви фотоапаратів з Джейденом?» — писали в одній статті.

Після народження Джейдена ми з Кевіном уже навчилися краще ховати дітей від камер. Люди навіть дивувались, чому з ним немає жодних фото. Думаю, якщо хтось хоч на секунду задумувався над цим питанням, то міг здогадатись. Але ніхто не задумувався. Усі просто поводитися так, наче я зобов'язана виставити своїх малолітніх синів чоловікам, що намагалися сфотографувати мене й показати, яка я товста.

Перше, що я робила після народження обох дітей, — це дивилась у вікно і рахувала кількість ворогів на парковці. Здавалося, їхня кількість була більша щоразу, коли я перевіряла. Там завжди було більше автомобілів, ніж дозволялося з міркувань безпеки. У мене кров у жилах холонула, коли я бачила, скільки людей зібралося внизу, щоб сфотографувати моїх дітей. Такі фото принесли б їм купу грошей, тож вони були готові на все, аби дістати мене.

А мої хлопчики були такі крихітні. Я відповідала за їхню безпеку. Я боялась, що спалахи і крики їх налякають. Нам з Кевіном довелося розробити цілу систему накривання малих пледами так, щоб вони водночас могли вільно дихати. А я ледь дихала навіть без пледа.

Того року мені не дуже хотілося спілкуватися з пресою, але одне інтерв'ю я таки дала — Метту Лауеру з Dateline. Він сказав, що про мене багато питають, зокрема, чи «Брітні погана мама?». Він не уточнив, хто саме. Схоже, всі. А ще він запитав, що, на мою думку, може змусити папараці дати мені спокій. Краще б у них запитав — тоді я точно знала б, що треба зробити.

На щастя, наш дім став острівцем безпеки. У нас з Кевіном були проблеми у стосунках, але принаймні ми збудували неймовірний будинок у Лос-Анджелесі, поряд з житлом Мела Гібсона. Ще неподалік жила Сенді з «Бріоліну». Коли я її бачила, то завжди гукала: «Здрастуйте, Олівіє Ньютон-Джон! Як справи, Олівіє Ньютон-Джон?».

Наш будинок був для нас домом мрії. Там був басейн із гіркою, пісочниця з купою іграшок, щоб діти будували замки з піску. А ще — іграшковий будинок зі сходами, драбиною і ганочком. І ми постійно додавали щось нове.

Мені не подобалася дерев'яна підлога, тож я скрізь замінила її на мармурову — звичайно ж, із білого мармуру.

Дизайнер був дуже проти:

— Мармурова підлога надзвичайно слизька, і на неї боляче падати.

— Я хочу мармур! — кричала я. — Мені *треба* мармур.

То був мій дім, моє гніздо. І він був офігенний. Але, думаю, вже тоді я розуміла, що почала дивно поводитись.

У мене один за одним народилося двоє дітей, з гормонами коївся повний хаос. Я була зла як чорт і всіма командувала. Просто для мене діти були надзвичайно важливими. У намаганнях створити ідеальний

дім я зайшла аж надто далеко. Тепер, згадуючи ті часи, думаю: *Бо-о-о-о-же, який жах*. Пробачте мені, підрядники. Гадаю, я надто сильно усім переймалась.

Я замовила художника, щоб у дитячих кімнатах намалював на стінах фантастичні картини: хлопчиків на Місяці. Відривалась як могла.

У мене була мрія: завести дітей і створити їм затишний дім. Для мене вони були ідеальні, прекрасні, вони були всім, чого я хотіла. Я хотіла увесь світ їм подарувати, всю Сонячну систему.

Коли перші два місяці я не дозволяла власній мамі брати Джейдена на руки, у мене з'явилися підозри, що я гіперопікаю. Але навіть після цього я давала його мамі всього на п'ять хвилин, а потім забирала назад. Це занадто, тепер я знаю. Не треба було аж так контролювати все.

І знову ж таки, мені здається, що та мить, коли я вперше побачила своїх синів, нагадувала момент розриву з Джастіном: це знову був момент *Бенджаміна Баттона*. Я молодшала, а не дорослішала. Чесно, було таке враження, що частина мене як молодої мами сама стала дитиною. Одна частина мене — дуже вимоглива доросла жінка, що верещала про білий мармур, а інша — зовсім як дитя.

У якомусь сенсі діти лікують. Завдяки їм ти припиняєш так гостро судити всіх. Ось вони, такі невинні, такі залежні від тебе. Ти розумієш, що всі колись були дітьми, крихтливими й безпорадними. З іншого ж боку, для мене мати дітей було дуже складно психологічно. Це саме сталося й коли народилася Джеймі Лінн. Я так її любила і так її відчувала, що в якийсь дивний спосіб стала нею. Коли їй було три, якійсь частині мене теж виповнилося три.

Я чула, що таке трапляється з батьками, особливо якщо в них є дитяча травма. Коли твої діти доростають до віку, в якому ти переживав щось важке, ти емоційно заново переживаєш це.

На жаль, тоді ментальному здоров'ю не приділяли стільки уваги, як зараз. Дуже сподіваюсь, що молоді мами, котрі читають цю книжку, отримають належну допомогу і спрямують зусилля на щось корисніше, ніж мармурова підлога. Зараз я знаю, що виявляла майже всі ознаки післяпологової депресії: сум, тривожність, втома. Коли діти народились, додалися розгубленість і зацикленість на їхній безпеці,

яку тільки розбурхувала увага преси. Бути молодою мамою — непросте завдання й без намагання все робити під об'єктивами камер.

Кевіна майже ніколи не було вдома, і за тим, як стрімко погіршувався мій стан, стежили тільки всі папараці Америки.

Розділ 22

Кілька місяців після появи в домі Джейдена минули як у тумані. У мене з'явився песик. Фелісія то з'являлась, то зникала.

Ще вагітною Джейденом я пофарбувала волосся в чорний, потім намагалася повернути блонд, але вийшов фіолетовий. Довелося йти в салон краси, де мені спочатку знебарвили волосся, а потім пофарбували у натуральний коричневий відтінок. Процес тривав вічність. І так у мене було з усім. Моє життя, м'яко кажучи, було досить хаотичним: розставання з Джеєм, жахливе турне Onyx Hotel, одруження із чоловіком, котрого, здається, майже всі вважали поганою партією, а потім намагання бути хорошою мамою, коли твій шлюб тріщить по швах.

Та попри все у студії я завжди була щаслива і творча. Під час запису Blackout відчувала свободу, працювала із чудовими продюсерами. Один з них, Нейт Гілс, що працює під псевдонімом Danja, був радше прихильником танцювальної та клубної музики, а не попу. Він познайомив мене з новим звучанням, завдяки йому в мене була можливість поекспериментувати з голосом.

Мені страшенно подобалось, що ніхто не мудрував занадто, і я могла висловлюватись, що мені подобається, а що — ні. Я точно знала, чого хочу, і те, що мені пропонували, було дуже до серця. Було класно приходити в студію, чути всі ці неймовірні звуки, накладати вокал на музику. Попри тодішню репутацію, я була зосереджена й рада працювати. Пристрасті вирували не в студії, а поза її стінами.

Папараці, наче зомбі, лізли в усі шпаринки. Лазили по стінах, фотографували через вікна. Кожен мій вхід і вихід з будівлі нагадував якусь військову операцію. Це було жахливо.

Моя А&R-менеджерка Тереса Лабарбера Вайтс, теж мама, допомагала як могла. В одній студії вона повісила колисочку — дуже милий жест з її боку.

Альбом був своєрідним бойовим кличем. Після стількох років старань догодити мамі й татові настав мені час сказати «Пішли нахрін!». Я припинила вести бізнес так, як раніше, почала сама знімати відео на вулицях, ходила по барах з подругою, вона взяла камеру — там ми і зняли Gimme More.

Зрозумійте мене правильно: я цим не пишаюсь. Gimme More — наразі моє найгірше відео. Повний несмак, воно зовсім мені не подобається. Враження, що зйомки коштували 3000 доларів. Та все ж таки, хай яке погане, а воно спрацювало. І що більше я робила сама, то більше цікавих людей почали помічати мене й хотіли зі мною співпрацювати. Я цілком випадково, через спільних знайомих, знайшла справді крутих людей.

Blackout став для мене одним з найприємніших альбомів. Ми записали його дуже швидко. Я приходила в студію, проводила там пів години і йшла додому. Це не такий задум — просто треба було все робити швидко. Якщо я хоч десь затримувалась, на вулиці збиралося стільки папараці, наче мене в грі Pac-Man привиди загнали в кут. Тож це був мій механізм виживання: якомога швидше приходити і йти зі студій.

Коли я записувала Hot as Ice, зі мною в кімнаті було шестеро чоловіків-велетнів. Мабуть, це був один з найбільш одухотворених моментів у моєму житті: я співала, а вони сиділи й тихо слухали. Мій голос піднявся так високо, як досі ніколи не піднімався. Я проспівала пісню двічі й пішла: навіть переписувати не довелося.

* * *

Хоч мені й подобалося працювати над альбомом Blackout, у решті аспектів життя я розривалась. Це було якесь шаленство. Мені потрібно було більше поважати й цінувати себе, ніж я могла на той час. Та хоч той період був дуже складним, про творчість цього не скажеш. Щось у мені змінилось, і ці зміни сприятливо вплинули на творчість.

Я справді кайфувала від роботи над Blackout. Могла працювати в найкращих студіях. Хороші були часи.

* * *

На жаль, коли в сімейному житті проблеми, вони затьмарюють усе хороше. Мені сумно від того, як усе пішло шкереберть у сім'ї, але я так пишаюся тим альбомом. Багато виконавців говорили, як він на них вплинув, і від фанатів я теж часто чую, що це їхній улюблений альбом.

Тим часом Кевін активно роздавав інтерв'ю. Можна було подумати, що він переміг у Світовій серії з бейсболу. Я більше його не впізнавала. Йому запропонували знятися в рекламі Супербоулу для Nationwide. Те, що у відео він висміював сам себе — грав працівника фастфуду, що мріє стати зіркою, — не мало значення. Щойно Кевін отримав ту пропозицію, я, по суті, його вже не бачила. Таке враження, ніби він був надто крутим навіть для того, щоб поговорити зі мною. Він усім розповідав, що батьківство — це для нього все, що в житті немає нічого кращого. А так і не скажеш, бо насправді він майже не бував удома.

Розділ 23

Виходячи заміж за Кевіна, я щиро вірила в нас. Якщо поглянути на мої очі на фотографіях з весілля, видно, що я по вуха закохана й готова розпочати новий етап життя. Я хотіла дітей від цього чоловіка, затишний дім, хотіла, щоб ми разом зустріли старість.

Мій адвокат сказав, що якщо я не подам на розлучення, то це зробить Кевін. Із цього я зрозуміла, що Кевін хоче розлучитись, але його гризе сумління. Він знав, що матиме кращий вигляд в очах публіки, якщо на розлучення подам я. Адвокат сказав, що Кевін подасть у будь-якому разі. Мене переконали, що буде краще, щоб це зробила я — так уникну приниження.

Приниження я не хотіла, тож на початку листопада 2006 року, коли Джейдену було майже два місяці, подала на розлучення. Кожен з нас хотів отримати повну опіку над дітьми. От чого я не зрозуміла, так це чому Кевін почав наполягати, щоб я оплачувала його адвокатів. Оскільки з юридичного погляду ініціатором розлучення була я, то і в пресі відповідальність за руйнування молодого сім'ї поклали на мене.

ЗМІ наче збожеволіли, ми стали новиною номер один. Можливо, Кевіну це було й на руку, адже за два тижні до оголошення про розлучення він випустив альбом, а брудом поливали мене. Були й ті, хто намагався підтримати, але в пресі це часто робили за рахунок поливання брудом Кевіна, що теж не дуже допомагало.

Того-таки місяця я мала вручати нагороду на American Music Awards. Чекаючи на вихід за лаштунками, я слухала монолог Джиммі Кіммела, у якому він висміяв Кевіна і назвав його «артистом жодного хіта». Потім вони засунули актора, що грав Кевіна, у ящик і викинули в океан.

Але ж він був батьком моїх дітей. Мене така жорстокість дуже вразила. Публіка сміялась. Я не знала про цей номер і була зовсім

не готова до такого. Я вийшла на сцену, вручила нагороду Мері Джей Блайдж, а потім повернулася за лаштунки й намагалася прояснити ситуацію — що я ні про що не знала і що мені це не подобається. Крім того, я вважала, що в розпал боротьби за опіку над дітьми від такого поводження з колишнім чоловіком теж не виграю.

Здавалося, всіх порадувала новина про наше розлучення — всіх, крім мене. Мені зовсім не хотілося святкувати.

* * *

Тепер, озираючись назад, я вважаю, що і Джастін, і Кевін були дуже розумні. Вони знали, що роблять, а я йшла в них на повіді.

У цьому вся суть шоу-бізнесу. Я ніколи не знала, як грати в цю гру, не вміла презентувати себе на жодному рівні. Я не вміла гарно вдягатися: та блін, що казати — і досі не навчилась. Але я над цим працюю, стараюсь. Та попри всі вади знаю, що я хороша людина. Тепер мені зрозуміло, що в цій грі треба бути достатньо розумним, жорстоким і зваженим, а я нічого із цього не вміла, була наївна як дитя. Як у новоспеченої мами-одиначки двох хлопчиків, у мене не було часу на те, щоб гарно укласти волосся, перш ніж з'являтися перед морем фотографів.

Я була молода й наробила купу помилок. Але скажу так: я не маніпулювала. Просто була дурненька.

Джастін і Кевін підірвали мою віру в людей. Після розриву із Джастіном і потім після розлучення я вже не могла довіряти.

Розділ 24

У часи, коли мені так не вистачало людської доброти, мені давала її Періс Гілтон. Уся Америка вважала її лише любителькою гульбенити, але мені вона здавалась елегантною: у тому, як позувала на червоній доріжці й завжди піднімала брову, коли хтось говорив про неї зле.

Вона бачила, що в мене малі діти та що я важко переживаю розлучення, і, думаю, їй було мене шкода. Періс приїхала до мене й дуже допомогла. Вона була зі мною *надзвичайно* мила. Якщо не згадувати про ту ніч у Лас-Вегасі з Джейсоном Тревіком, таку доброту до мене давно вже не виявляли. Ми почали гуляти разом. Вона намагалася витягти мене з депресії, щоб уперше за довгий час я нарешті повеселилась.

З Періс я пройшла свій загульний період життя. Але дозвольте прояснити: ми ніколи не виходили за межі, як це писали в пресі. Був час, коли я взагалі не тусила на вечірках. І коли таки нарешті вийшла на кілька годин (діти залишилися вдома під наглядом професійних нянь), гуляла допізна й пила алкоголь, як усі, кому трохи за двадцять, то чула тільки те, що я жахлива мати і взагалі жахлива людина. У жовтій пресі рясніли звинувачення: *«Вона хвойда! Вона приймає наркотики!»*.

У мене ніколи не було проблем з алкоголем. Я любила випити, але завжди знала міру. Хотите знати мій улюблений наркотик? Те єдине, поза алкоголем, що я справді вживала? Адеррал, амфетамін, який дають дітям зі СПАУ. Так, від нього в мене підвищувався настрій, але найбільше мені подобалося те, що завдяки йому я хоча б кілька годин почувалася не такою пригніченою. Для мене він працював як антидепресант, і я його потребувала.

Важкі наркотики мене ніколи не цікавили. Я бачила, що багато хто в шоу-бізнесі приймає їх, але це було не для мене. Там, де я виросла, найбільше любили пити пиво. Я досі не люблю дороге вино, бо від

нього мені пече в горлі. А травка мені не подобалась, крім того єдиного випадку в Нью-Йорку, коли я зламала каблук. Навіть якщо поряд хтось куритиме травку і я ненароком відчую ефект від цього, то почуватимуся просто сповільнено і притуплено. Ненавиджу таке відчуття.

Знаєте, чим ми з Періс займалися на тій буцімто дикій гулянці, навколо якої було стільки галасу? Коли ми були з Ліндсі Логан? Ми напились. І все!

Ми знімали пляжний будиночок, вечорами мама залишалася з дітьми, а я ходила гуляти з Періс. Ми пили й дуркували. Я добре почувалася серед друзів, могла розслабитись. Нічого поганого в цьому не було.

Після однієї такої вечірки я повернулася в будиночок, щаслива й досі трохи п'янька.

Мама не спала, чекала мене. Коли я зайшла, вона почала волати на мене, і ми сильно посварились.

Вона сказала, що все тому, що я п'яна.

Її правда, я таки була п'яна. Але це не було порушенням якогось найвищого закону нашої сім'ї. І в той вечір я попросила її посидіти з малими, щоб я спокійно собі погуляла й діти не бачили маму напідпитку.

Я відчула такий сором, що в мене серце стиснулося. Стояла там, похитуючись, і думала: *ясно. Вечірки мені заборонені.*

Мама завжди робила так, щоб я почувалася погано або винною в чомусь, хоч я так старалася бути правильною. Моя сім'я завжди ставилася до мене так, ніби я погана. Та сварка стала переломним моментом у наших з мамою стосунках. Я більше не могла поводитися з нею, як раніше. Ми намагались, але нічого вже не виходило.

Хай скільки фанатів у мене було по всьому світу, для батьків я ніколи не була достойною. Як можна так поводитися з власною дитиною, коли вона переживає розлучення, коли їй самотньо, коли вона розгублена?

Недобре не давати людині підтримки й доброти в найважчі для неї часи, особливо якщо вона не витримує такого ставлення до себе. Коли я почала відстоювати свої права і трохи давати відсіч — Бог свідок, родичі були зовсім не ідеальні, — їм це не сподобалось. Але вони досі мали сильний емоційний вплив на мене.

Розділ 25

Усе, що розповідають про материнство, у моєму випадку виявилось чистою правдою. Хлопчики наповнили моє життя смислом. Я була в шоці від того, яку сильну й чисту любов одразу ж відчула до цих крихітних створінь.

Проте бути матір'ю, коли на тебе чинять такий сильний тиск удома й поза ним, виявилось в рази важче, ніж я очікувала.

Я була відірвана від друзів, і в моїй поведінці з'явилася дивакуватість. Знаю, це час на те, щоб зосередитися тільки на материнстві, але мені було важко сидіти на місці й щодня гратися з ними, важко поставити материнство на перше місце. Я була така розгублена. Те, що я знала все життя, опинилося під загрозою. Я не тямала, що робити й куди йти. Чи краще поїхати додому в Луїзіану і сховатися від світу в будинку за високим парканом?

Тоді я не бачила, а зараз бачу: у мене відібрали всі аспекти нормального життя. Мені не можна було вийти з дому й не потрапити на перші шпальти, не можна було помилятися, як усім молодим мамам, не можна було довіряти оточенню. У мене не було свободи, але й безпеки теж не було. А ще я страждала, як тепер уже розумію, від важкої післяпологової депресії. Зізнаюсь, у мене було відчуття, що якщо нічого не покращиться, я не зможу жити.

Усі інші жили своє життя, а за мною спостерігали на кожному кроці. Джастін і Кевін могли собі спати з ким хотілося й викурити хоч усю траву на світі — ніхто їм і слова не сказав би. Я прийшла додому після клубу — і власна мати накинулася на мене. Через свою сім'ю я почала боятись узагалі будь-що робити й почувалася скованою.

Я тяглася до всіх, хто міг втрутитися і стати своєрідним буфером між ними та мною, особливо до тих, хто витягував мене на вечірки й допомагав хоч на певний час забути про безперервне стеження і контроль. Не всі були чудовими людьми, але в той період

я відчайдушно потребувала будь-кого, хто, як мені здавалось, хотів допомогти або вмів тримати моїх батьків на відстані.

* * *

Кевін намагався всіх переконати, що я взагалі некерована, щоб мати перевагу у справі про опіку над дітьми. Він почав розповідати, що мені взагалі більше не можна заводити дітей.

Пам'ятаю, як, почувши це, подумала: *ну, він же не серйозно. Це просто для жовтої преси.* Коли читаєш у ЗМІ про сварки одружених зірок, ніколи не знаєш, що там насправді відбувається. Я завжди припускаю, що в таких випадках багато озвученого пресі — це просто прийом, щоб виграти справу про опіку над дітьми. Тож коли він забрав хлопчиків, я чекала, що він привезе їх назад. Але Кевін не просто не привіз дітей, а ще й кілька тижнів не дозволяв мені *побачити* їх.

* * *

У січні 2007 року після тривалої і тяжкої боротьби з раком яєчників померла моя тітка Сандра. Вона була для мене як друга мама. Я так ридала на похороні.

Я навіть думати про роботу не могла. У той період зі мною зв'язався популярний режисер і розповів про проєкт, над яким працював.

— У мене є роль для тебе, — сказав він. — Дуже похмура роль.

Я відмовилась, бо вирішила, що це може негативно вплинути на мій емоційний стан. Але, можливо, просто дізнавшись про цю роль, я вже підсвідомо почала уявляти себе на місці героїні.

Усередині мене довгий час панувала повна темрява. Зовні ж я намагалася бути такою, якою мене хотіли бачити, — завжди милою і гарненькою. Але я так зносила цю оболонку, що від неї вже майже нічого не лишилося. Я стала суцільним оголеним нервом.

* * *

У лютому я вже не тямилася себе з горя — не бачила хлопчиків кілька тижнів і пішла благати, щоб мені дозволили побачитися з ними. Кевін відмовився мене впустити. Я молила його. Джейдену Джеймсу було

п'ять місяців, а Шону Престону — сімнадцять. Я уявляла, як вони не знають, де їхня мама, не розуміють, чому вона не хоче з ними бути. Я ладна була проламати стіни тараном, щоб бути з дітьми. Не знала, що робити.

За всім цим спостерігали папараці. Не передати словами, яке приниження я відчувала. Мене знову загнали в куток. За мною, як завжди, ганялися ці чоловіки в очікуванні такої витівки, з якої можна буде зробити сенсаційні знімки.

І того вечора я дала їм такий матеріал.

Я пішла в перукарню, взяла машинку й поголила голову.

Усім це видалося дуже смішним. *О, погляньте, вона вже зовсім поїхала!* Навіть батьки поводитися так, наче соромилися мене. Але, здається, ніхто не розумів, що я просто нетямилася з горя. У мене забрали дітей.

Коли я поголила голову, мене всі почали побоюватись, навіть мама. Зі мною більше ніхто не говорив, бо я була надто страшна.

Я знала, що довге волосся було тим, що людям найбільше в мені подобалось. Знала, що багато хлопців вважають довге волосся ознакою сексуальності.

Цей акт гоління голови був способом сказати всьому світу: *пішли ви! Хочете, щоб я була гарненька? Ось вам. Хочете, щоб я була хороша? Ось вам. Хочете, щоб я була ідеалом? Ось вам.* Я роками була хорошою дівчинкою. Ввічливо усміхалась, коли телеведучі витріщалися на мої груди, коли американські батьки заявляли, що я псую їхніх дітей своїми короткими топами, коли менеджери зверхньо плескали мене по плечу й виражали сумніви щодо мого вибору професії, хоча я вже продала мільйони альбомів, коли моя сім'я поводитися так, ніби я — втілення зла. Я так від усього цього стомилась...

Врешті-решт мені вже було байдуже. Усе, чого я хотіла, — це побачити своїх хлопчиків. Мені ставало недобре від самої думки про те, скільки годин, днів, тижнів я не провела з ними. Найособливішими моментами в моєму житті були ті, коли я лягала із синами подрімати. У такі хвилини я відчувала справжню близькість до Бога. Дрімати з моїми любими дітками, відчувати запах їхнього волосся, тримати їхні крихітні ручки.

* * *

Я страшенно розлютилась. Думаю, багато жінок мене зрозуміють. Якось одна моя подруга сказала: «Якби хтось забрав мою дитину, я пішла б значно далі, ніж просто поголити голову. Я спалила б ціле місто».

Розділ 26

Не знаходячи спокою без дітей, я раз по раз зривалась. Уже не знала, як давати собі раду. Через розлучення мені довелося з'їхати з нашого будинку, який так любила, і тепер моїм помешканням став якийсь котедж в англійському стилі в Беверлі-Гілз. Папараці кружляли ще активніше, наче акули, що вловили запах крові у воді.

Уперше поголивши голову, я ніби відчула себе на новому духовному рівні, на рівні чистого *буття*.

Для виходів з дому я купила сім перук — усі короткий боб. Та якщо мені не можна було бачитися з синами, то я взагалі нікого бачити не хотіла.

* * *

Через кілька днів після того, як я поголила голову, кузина Аллі підвезла мене до дому Кевіна. Я сподівалась, що цього разу обійдеться без папараці. Але, схоже, один фотограф звідкись довідався й покликав друга.

Ми зупинилися на заправці, і ці двоє накинулись на мене. Вони без упину фотографували і знімали відео, поки я розбита сиділа на задньому сидінні й чекала на повернення Аллі. Один засипав мене питаннями: «Як ти почуваєшся? Усе гаразд? Я хвилююся за тебе».

Ми поїхали до Кевіна. Папараці рушили за нами й далі знімали, як мене вкотре не впустили в дім. Я намагалася побачити власних дітей, а мені не дозволяли.

Ми від'їхали, й Аллі зупинилась, щоб вирішити, що робити далі. І відразу ж біля мого вікна з'явився той репортер з відеокамерою.

— Я хочу, Брітні, усе, що я хочу, — це поставити тобі кілька запитань, — сказав один з них з тим огидним виразом на обличчі. Він не питався дозволу. Він просто ставив мене перед фактом.

— А потім я дам тобі спокій.

Аллі почала благодіяти їм піти:

— Хлопці, будь ласка, не треба, прошу вас...

Вона була така ввічлива і так просила, наче благала змилюватися над нами — по суті, так і було.

Але репортери не вгавали. Я закричала.

Їм це сподобалось — вони домоглися від мене реакції. Один не збирався йти геть, поки не отримає бажаного. Він постійно крутився навколо нас, і далі ставив жахливі запитання, намагаючись знову спровокувати мене. У його голосі було стільки мерзотності й жодної людяності.

Я переживала найгірший період у житті, а він ніяк не міг відчепитись. Невже не можна поставитися до мене як до людини? Невже він не може відійти? Але він не вгавав, не зупинявся, допитував мене, як я почуваюся через те, що не можу побачитися з дітьми. Він усміхався.

Врешті-решт я не витримала.

Я схопила перше, що потрапило під руку — зелену парасольку, — і вискочила з машини. Не збиралася бити його, бо я не така навіть у найбільшому гніві, і вдарила те, що було найближче — його авто.

Як жалюгідно — парасолька. Якої шкоди можна завдати парасолькою? Це був просто акт відчаю.

Потім мені було страшенно соромно за свою поведінку, і я навіть надіслала тому фотоагентству записку з вибаченнями. Написала, що саме готуюся до ролі в похмурому фільмі, що було правдою, і була трохи не при собі, що теж було правдою.

Пізніше той папарацо згадував цей випадок в інтерв'ю про мене: «Для неї то був важкий вечір... Зате для нас він був *хороший* — нам вдалося зняти ексклюзив і добре заробити».

* * *

Мій чоловік Хесам розповідає мені, що зараз багато красивих дівчат голять голови. Це тренд, каже він, так вони демонструють, що відмовляються відповідати традиційним уявленням про красу. Він намагається підбадьорити мене, бо знає, як досі мені болить.

Розділ 27

У мене було таке відчуття, ніби я стою на краю прірви.

Через певний час після випадку з голінням я поїхала в лос-анджелеську квартиру Браяна. З ним були дві подруги, ще із часів Міссісіпі, мама теж там була. Здавалось, вона навіть дивитися на мене не хотіла, бо я тепер була огидна. Це тільки доводило, що світ цікавить тільки твоя зовнішність, навіть якщо всередині ти страждаєш.

Тієї зими мені сказали, що, якщо я пройду реабілітацію, це допоможе мені повернути опіку над дітьми. Тож, хоч мені й здавалося, що в мене проблема не зі зловживанням препаратами, а з гнівом і горем, я погодилась. У реабілітаційному центрі на мене чекав батько. Він сидів навпроти — між нами було три столики — і сказав: «Ти ганьба для нас усіх».

Тепер, згадуючи той період, думаю: *чому я не звернулася по допомогу до Великого Роба?* Я вже була вкрай принижена і присоромлена, а тут ще й батько каже, що я їх ганьблю — ніби ілюстрація фрази «добивати лежачого». Батько ставився до мене як до собаки, огидної собаки. Поруч нікого не було — я одна-однісінька. Мабуть, єдине позитивне в реабілітації — це те, що я почала процес лікування. Я була рішуче налаштована взяти із цієї гнітючої ситуації найкраще для себе.

Після курсу реабілітації мені вдалося домогтися розділення опіки над дітьми — допоміг один чудовий адвокат. Однак битва з Кевіном далі набирала обертів і зжирала мене заживо.

* * *

У 2007 році, десь напередодні Геловіну, вийшов Blackout, моя найбільша гордість за всю кар'єру. У рамках промокампанії альбому я мала виступити на VMA з піснею Gimme More. Мені зовсім

не хотілося цього, але команда наполягла, що треба вийти на сцену й показати всьому світу, що в мене все гаразд.

От тільки проблема в тому, що в мене було не все гаразд.

У вечір виступу за лаштунками все йшло не так: виникли проблеми з костюмом і шиньйоном, попередню ніч я не спала, і тепер у мене паморочилося в голові. Відтоді як я два роки поспіль була вагітна й народила двох дітей ще не минуло й року, але всі поводитися так, наче те, що в мене не було кубиків на животі, — просто непристойно. Мені не вірилось, що в такому стані варто виходити на сцену.

За лаштунками я ще й наштотхнула на Джастіна. Давно вже його не бачила. У його світі все йшло як по маслу. Він був на вершині і поведився дуже самовдоволено. У мене була панічна атака. Я недостатньо відрепетирувала номер. Мені не подобався мій вигляд. Я знала, що виступ буде невдалий.

Я таки вийшла на сцену і зробила все, що могла на той момент, що, звісно, ніяк не порівняти з моїми найкращими часами. Під час виступу я бачила себе на відео — було враження, ніби дивлюся на себе у криве дзеркало.

Я не збираюся зараз захищати той виступ чи розповідати, що він непоганий. Зазначу тільки, що у всіх виконавців є хороші й важкі вечори. Але зазвичай невдалі виступи не мають таких катастрофічних наслідків.

Крім того, мало кому «щастить» провести найгірший день у тому самому місці, де колишній проживає свій найкращий.

Джастін вийшов на сцену, ковзаючи по рухомій доріжці, фліртував з дівчатами в залі, одна навіть повернулася до нього спиною, вигнула і трясла грудьми. Потім він виконав ще одну пісню разом з Тімбаландом і Неллі Фуртадо — стільки безтурботності, легкості, свободи.

Пізніше на сцену вийшла Сара Сільверман і проїхалася по мені бульдозером. Сказала, що у двадцять п'ять я вже досягла своєї вершини, назвала моїх дітей «наймилішими у світі помилками». Щоправда, я про це дізналася тільки згодом, а в той момент сиділа й істерично ридала за лаштунками.

Після концерту в газетах ще кілька тижнів обговорювали моє тіло і виступ. Доктор Філ назвав його повним провалом.

Єдине моє інтерв'ю в рамках рекламної кампанії Blackout було в прямому ефірі на радіо, з Раяном Сікрестом. Його транслювали в жовтні 2007 року. Ми мали говорити про альбом, але Раян ставив за питання на зразок «Що ви відповідаєте тим, хто критикує вас як маму?», «Як вважаєте, ви робите все для своїх дітей?» або «Як часто ви бачитиметеся з дітьми?».

Таке враження, ніби людей нічого не цікавило, крім того, чи достатньо хороша я мама. Їм було байдуже, як, маючи двох маленьких дітей і змушена щодня тікати від зграй небезпечних чоловіків, я змогла випустити такий сильний альбом.

Мої менеджери звільнились, один охоронець разом із Глорією Оллард виступили свідками в суді у справі про опіку. Він сказав, що я приймаю препарати. Перехресного допиту йому не влаштовували.

Консультантка з питань виховання дітей, призначена судом, засвідчила, що я люблю синів і що між нами очевидний сильний зв'язок. Також вона зазначила, що не знайшла у нас удома жодних ознак аб'юзивної поведінки.

Однак ці слова не потрапили в заголовки газет.

Розділ 28

Одного дня на початку січня 2008 року хлопчики були в мене, і по них приїхав охоронець, що раніше працював на мене, а тепер — на Кевіна.

Спочатку він посадив у машину Престона, і коли прийшов по Джейдена, я чомусь подумала: *можливо, я більше не побачу своїх хлопчиків*. Через те, як просувалася справа з опікою, я постійно жила в страху, що, коли дітей заберуть, то більше не віддадуть мені.

Я взяла Джейдена й замкнулася з ним у ванній — не могла його відпустити, не хотіла, щоб хтось забрав моє дитя. Тоді в мене саме була подружка, і вона підійшла до дверей ванної кімнати та сказала, що охоронець почекає. Я тримала Джейдена й ридма ридала. Але ніхто не збирався давати мені більше часу. Не встигла я нічого зрозуміти, як двері ванної вибили поліцейські в чорних костюмах — ніби я когось поранила. Я була винна лиш у тому, що відчайдушно хотіла побути з власними дітьми ще хоча б кілька годин і мати гарантії, що їх не заберуть у мене назавжди. Я поглянула на подружку зі словами «Ти ж казала, що він почекає...».

Джейдена забрали, а мене прив'язали на ноші й повезли в лікарню.

У лікарні мене не тримали всі 72 години, але шкоди вже було завдано. Та ще й папараці дошкуляли дедалі сильніше.

Відбулося нове слухання у справі про опіку. Мені повідомили, що тепер — коли я так боялася втратити дітей, що запанікувала — мені дозволено проводити з ними ще менше часу.

Скидалося на те, що ніхто мене не підтримує. Навіть рідним, здавалось, було байдуже. Приблизно в період зимових свят я з таблоїдів дізналась, що моя шістнадцятирічна сестра вагітна. Сім'я приховала це від мене. Приблизно в той самий період Джеймі Лінн мало не подала в суд заяву про вихід з-під батьківської опіки. Вона звинувачувала їх, зокрема, у тому, що в неї відібрали телефон і їй довелося підтримувати зв'язок з оточенням через одноразові телефони.

Тепер я знаю, що коли комусь погано — а мені тоді було дуже погано, — треба простягнути йому руку допомоги й підтримки. Кевін забрав мій світ, позбавив здатності дихати. А сім'я не підтримала мене.

Я почала підозрювати, що вони тишком навіть раділи, що в мене важкий період. Але таке не може ж бути правдою? У мене точно була параноя.

Правда ж?

Розділ 29

У Лос-Анджелесі цілий рік тепло й сонячно. Іноді, коли їдеш містом, навіть важко зрозуміти, яка зараз пора року. Куди не поглянеш — скрізь люди в сонцезахисних окулярах п'ють охолоджувальні напої через соломинку, сміються і веселяться під чистим блакитним небом. Та в січні 2008 року навіть у Каліфорнію прийшла справжня зима, бо я почувалася самотньо й холодно і була в лікарні.

Мабуть, не варто про це казати, але зі мною тоді коїлося казна-що. Я пачками приймала адерал.

Я поводитися жахливо, і визнаю, що напартачила. Я була така зла на Кевіна — стільки зусиль витрачено марно, я ж усе йому віддала.

А він відвернувся від мене.

Я почала зустрічатися з фотографом, аж дуріла за ним. Він був колишній папарацо, і я розуміла: всі підозрюють, що не варто чекати від нього нічого хорошого. Але тоді бачила тільки те, що він, як справжній лицар, допомагав мені, коли інші починали поводитися надто агресивно.

У ті часи, коли мені щось не подобалось, я ще казала про це. Навіть не думала мовчати. (Якби тоді хтось ударив мене в обличчя, як сталося в 2023-му, я точно вдарила б у відповідь, сто відсотків.)

Я була безстрашна.

Нас постійно переслідували папараці. Це доходило до божевілля — іноді вони ставали агресивними, а часом бували і грайливі. Багато з них намагалися схопити мій найгірший ракурс, щоб заробити грошей на заголовках у стилі «Вона зовсім розгублена і схожа на божевільну». Однак деякі таки хотіли зробити гарні знімки.

Якось нас із фотографом укотре переслідували папараці — ніколи не забуду цей момент. Ми їхали по краю урвища на дуже високій швидкості, і не знаю чому, але я вирішила біля самого краю розвернутися на 360 градусів. Чесно, я навіть не знала, що умію так

розвертатись — мабуть, це була рука Господа. Але мені вдалося: задні колеса зупинилися на самому краєчку. Якби вони прокрутилися ще разів зо три, то ми зірвалися б в урвище.

Я поглянула на нього, він на мене.

— Ми мало не загинули, — сказала я.

Тоді я так сильно відчула, що жива.

Батьки завжди кажуть дітям: «Будь обережним, не роби того, не роби цього». Та хоч немає нічого важливішого, ніж безпека, я вважаю, що для того, щоб відчутти свободу, треба кидати собі виклики й ризикувати, бути безстрашними і спробувати все, що світ може дати.

* * *

Тоді я не знала, що фотограф одружений: гадки не мала, що я, фактично, його коханка. Про все дізналася вже після того, як ми порвали. Мені просто було з ним дуже весело, і він здавався надзвичайно гарячим. Був на десять років старший.

Хоч би куди йшла — а певний час я багато куди ходила, — за мною постійно стежили папараці. І попри всі заяви про мою некеровану поведінку, я не згадаю, щоб хоч раз була настільки некерована, що становила небезпеку. Насправді я просто була сумна, страшенно сумна, тужила за дітьми, коли вони жили з Кевіном.

Той фотограф допоміг мені впоратися з депресією. Мені так потрібна була увага, і він дав її мені. Наші стосунки будувалися на чистій пристрасі. Моїй сім'ї він не подобався, але мені в них теж дуже багато чого не подобалось.

Фотограф заохочував мене не слухати нікого. Він дав мені можливість перебіситися і любив безумовною любов'ю. Не так, як мама, котра верещала за те, що я пішла гуляти. Він казав: «Мала, вперед, ти крута, роби все, що хочеш!». Він не поводився так, як батько, любов якого було просто неможливо заслужити.

Тож за підтримки фотографа я відривалася на повну. Це було дуже незвичне почуття — поводитися зовсім не так, як від мене очікували.

Я говорила так голосно, наче божевільна — скрізь, навіть у ресторанах. Могла піти з кимось на вечерю й лягти там на стіл. Це був мій спосіб послати подалі всіх, хто траплявся на шляху.

Так, скажу це: я була *жахливою*.

А може, не так жахливою, як страшенною розлюченою.

Мені хотілося зникнути. Діти були не зі мною, і мені треба було втекти від преси й папараці. Хотілося поїхати з Лос-Анджелеса, тож ми з фотографом поїхали в Мексику.

Я ніби втекла в таємне укриття. У будь-якому іншому місці біля дверей уже роїлися б репортери. Але, поїхавши з Лос-Анджелеса, хай і ненадовго, я була далеко від усієї тієї метушні. Це допомогло — ненадовго мені стало набагато краще. Треба було дати собі ще більше часу.

* * *

Скидалося на те, що наші стосунки переростають у щось серйозніше, і я відразу ж відчула, що моя сім'я намагається знову зблизитися зі мною, від чого мені стало зле.

Якось мені зателефонувала мама і сказала:

— Бритні, нам здається, щось не так. Чули, що тобою зацікавилася поліція. Поїхали у пляжний котедж?

— Мною зацікавилася поліція? За що?

Я точно знала, що не порушувала закону. Так, у мене бували пригоди, я приймала адерал і часом поводитися не зовсім адекватно. Але нічого протизаконного не робила. Та й узагалі — останні два дні я провела з подружками, про що мама чудово знала, адже теж ночувала зі мною в Аллі з ними.

— Просто приїжджай! Ми хочемо з тобою поговорити, — відповіла вона.

Тож я поїхала з ними у пляжний котедж. Там мене зустрів фотограф.

Мама поводитися підозріло.

Фотограф одразу ж це помітив:

— Тут щось не так, правда?

— Так. Дуже підозріло, — відповіла я.

І раптом нізвідки над будинком взялися гелікоптери.

— Це по мене? Це що, жарт якийсь? — запитувала я в мамі.

Ні, то був не жарт.

А потім у будинку з'явився цілий загін із, мабуть, двадцяти копів.

— Чорт, що сталося? Я нічого не зробила! — кричала я.

Знаю, що в ту мить була досить некерованою, але я ж не зробила нічого такого, щоб поводитися зі мною так, як із грабіжником банку. Нічого, щоб перевернути моє життя з ніг на голову.

* * *

Згодом я дійшла висновку, що після того, як мене того місяця востаннє привозили в лікарню на обстеження, щось змінилося. Батько дуже близько потоваришував з Луїзою «Лу» Тейлор, він її боготворив. Саме завдяки їй батьку вдалося оформити наді мною опікунство, яке давало їм можливість повністю контролювати мою кар'єру. Лу тоді щойно заснувала компанію Tri Star Sports & Entertainment Group і брала безпосередню участь у оформленні опікунства. Тоді в неї було дуже мало клієнтів, тож вона фактично використала моє ім'я і важку працю, щоб збудувати власну компанію.

Опікунство зазвичай оформлюють над людьми недієздатними, які не можуть самі про себе подбати. Я ж була більш ніж дієздатна — я щойно записала найкращий у своїй кар'єрі альбом, купа людей заробляла на мені чимало грошей, особливо батько — виявилось, що собі він призначив вищу зарплату, ніж у мене. Платив собі понад шість мільйонів, а ще десятки мільйонів виплачував людям зі свого оточення.

Річ у тім, що опікунство може тривати і два місяці, а потім людина повертається до повноцінного життя, а опікунство знімається. Але батька таке зовсім не влаштовувало. Він хотів значно більше.

Батьку вдалося оформити два види опікунства: над особою та над маєтком. Опікун особи має право контролювати найменші деталі життя підопічного: вирішувати, де тому жити, що їсти, чи можна йому водити авто й чим йому займатися. Я благала призначити мені *будь-кого іншого* — не жартую, навіть перший зустрічний з вулиці був би кращим варіантом. Але право на опікунство дали батькові — тій самій людині, котра в дитинстві доводила мене до сліз, коли треба було їхати з ним у машині, бо він говорив сам із собою. Суду сказали, що я несповна розуму, і мені навіть не дозволили самій вибрати собі адвоката.

Опікун маєтку — а в моєму випадку це були десятки мільйонів доларів — керує справами підопічного, щоб той «не потрапив під шкідливий вплив і не став жертвою шахрайства». Цю роль теж узяв на себе батько разом з адвокатом на ім'я Ендрю Воллет, котрому платитимуть по 426 тисяч доларів на рік за те, щоб він не давав мені доступу до моїх же грошей. Моєму адвокату, якого призначив суд і якого я не мала права замінити, я мусила сплачувати по 500 тисяч на рік.

Батько і ще один працівник Лу на ім'я Робін Грінгілл, здавалось, повністю управляли моїм життям і стежили за кожним моїм кроком. Я — поп-співачка усього метр шістдесят заввишки, до всіх зверталася на «сер» і «мем», а зі мною поводитися так, наче я — якийсь небезпечний злочинець.

Бували моменти в житті, коли я дуже потребувала батька, зверталася до нього, але все марно. Та коли настав час оформити опікунство, він був тут як тут! Його завжди цікавили тільки гроші.

Не скажу, що мама була краща. Коли ми разом з нею залишалися на дві ночі в подружок, вона ні слова мені не сказала, хоча прекрасно знала, що мене збираються забрати. Я переконана, що все було сплановано і що всі — і батько, і мати, і Лу Тейлор — причетні до цього. Компанія Лу Tri Star навіть збиралась оформити на себе спільне опікунство. Згодом я дізналась, що тоді батько саме заборгував Лу 40 тисяч доларів, що для нього в ті часи було величезною сумою. Мій новий адвокат Метью Розенгарт пізніше назвав це в суді «конфліктом інтересів».

Незабаром після примусової госпіталізації мені повідомили, що подали документи на оформлення наді мною опікунства.

Розділ 30

Поки в мене все життя розвалювалося, мама писала мемуари. Писала про те, як, побачивши, що її красуня-донечка поголила голову, не могла зрозуміти, як таке взагалі можливо. За її словами, я була «найщасливішою дівчинкою у світі».

Коли ж я помилялась, маму це ніби й не бентежило. Вона розповідала про кожен мій прогріх на телебаченні, рекламуючи свою книжку.

Мама наживалася на моєму імені й розповідала про те, як виховувала мене, брата і сестру, тоді як усі троє з нас переживали важкий період. Джеймі Лінн, ще підлітка, була вагітна. Браян не міг знайти своє місце у світі й досі переживав, що підводить батька. Я ж переживала глибоку кризу.

Після виходу книжки мама рекламувала її у кожному ранковому шоу. Я вмикала телевізор і бачила тільки нарізки моїх кліпів і кадри, де я з поголеною головою. На шоу Today мама розповідала Мередіт Вієйрі, як довго намагалася знайти причини, чому в мене все пішло під укіс. В іншій програмі публіка почала аплодувати, коли мама сказала, що моя шістнадцятирічна сестра вагітна. Виявляється, це прямо супер, бо вони з батьком дитини досі були разом! О, як прекрасно — одружена і вагітна в сімнадцять. *Вони досі разом! Клас! То й що, що вона сама ще дитина, а вже збирається народити дитину!*

Я переживала найважчий період свого життя, а мама говорила публіці: «Ось вам і... Брітні».

На всіх шоу показували світлини мене з поголеною головою.

Її книжка мала шалену популярність, і все за мій рахунок. Нічого не скажеш, просто офігенний момент спіймала.

Так, погоджуюсь, покинута чоловіком, страждаючи від післяпологової депресії й розлуки з дітьми, переживаючи смерть

обожнюваної тітки Сандри, під постійним тиском з боку папараці я справді певною мірою почала мислити по-дитячому.

І все ж таки, навіть найгірші мої вчинки в той період і близько не зрівняються із жорстокістю мами, коли вона написала й рекламувала ту книжку.

Вона ходила ранковими телешоу, а мене приблизно в цей самий час возили лікарнями, доведену мало не до божевілля через розлуку з дітьми. Мама ж на цьому гнітючому періоді мого життя тільки заробляла гроші.

У ті дні я особливим розумом не вирізнялась, це правда. Але з маминої книжки люди винесли один висновок: «Ох, яка ж Брітні погана». Та книжка навіть *мене* переконала, що я погана! І це тоді, коли я й так уже пережила стільки приниження.

Богом клянусь, у мене сльози на очі навертаються від самої думки про те, щоб моїм дітям довелося пережити те, що я переживала, коли вони були ще маленькі. Якби з котримсь із них таке сталося, думаєте, я написала би про це книжку?

Я упала б на коліна, робила б усе, щоб допомогти йому, підтримати його, полегшити його страждання.

І я точно не зробила б собі свіжу стрижку, не одяглася б у стильний костюм, не сиділа б у ранковій передачі разом з бісовою Мередіт Віейрою і не заробляла б на нещасті своєї дитини.

Часом я можу всілякого наговорити в інстаграмі. Люди не розуміють, звідки в мене стільки злості на батьків. Та гадаю, якби вони були на моєму місці, то зрозуміли б.

Розділ 31

Опікунство наді мною встановили нібито тому, що я була неспроможна нічого робити самотійно: ні харчуватись, ні розпоряджатися власними грошима, ні бути матір'ю — нічогісінько. Тож чому всього за кілька тижнів мене змусили знятися в епізоді «Як я зустрів вашу маму», а потім відправили у виснажливе світове турне?

Після встановлення опікунства мама і братова дівчина зробили собі короткі стрижки й пішли в ресторан повечеряти з вином — папараці теж пішли туди і зняли їх. Було враження, що все влаштували навмисно. Батько забрав мого хлопця, а мені не можна було сідати за кермо. Рідні батьки позбавили мене можливості бути жінкою. Вони ж були у вигаши.

Я не могла відійти від шоку, що у штаті Каліфорнія могли дозволити такому чоловікові, як мій батько — алкоголікові, банкруту, бізнесмену-невдасі, перед котрим я в дитинстві ціпеніла від жаху, — контролювати мене після всього, що я досягла.

Я згадувала, що радив мені батько, коли я ще опиралась, і думала, чи стане мені сили опиратись далі. Батько представив опікунство як великий крок на шляху до мого «повернення». Усього за кілька місяців до цього я випустила свій найкращий альбом, але то таке. У словах батька я почула: «Тепер їй чудово! Вона працює на нас! Для нашої сім'ї це ідеальна ситуація».

То чудово було мені? Чи таки йому?

О, клас, — думала я. — Можу повернутись до роботи, ніби нічого не сталося! Надто хвора, щоб самій обирати собі хлопця, зате достатньо здорова, щоб зніматися в серіалах, ходити на ранкові шоу й виступати перед тисячами людей, щотижня в новому куточку світу!

Тоді мені стало зрозуміло, що, на думку батька, я з'явилася на світ лише для того, щоб заробляти їм гроші.

У будинку батько зайняв мій кабінет і бар та облаштував там свій офіс. У ньому стояла банка з цілою купою чеків.

Що ж, маю зізнатися в дечому: як справжній задрот, я зберігала всі свої чеки в банці, щотижня підраховувала витрати. Навіть у період повного хаосу в житті ця моя риса нікуди не зникла. Для мене та банка із чеками була ніби доказом, що я спроможна вести свої справи сама. Серед моїх знайомих музикантів були ті, хто сидів на героїні, встрявав у бійки чи викидав у вікно готелю телевізор. Я ж не просто нічого не вкрала, нікому нічого поганого не зробила й не вживала наркотики — *я сама вела облік доходів і витрат.*

Але цьому поклали край. Батько прибрав з барної стійки мою банку із чеками й розклав там свої речі.

— Хочу, щоб ти знала. Тепер я тут головний. Сідай ось на стілець і слухай, що я тобі скажу, — почав він.

Я поглянула на нього, і мене почав проймати жах.

— Тепер я Брітні Спірс, — сказав батько.

Розділ 32

У рідкісні випадки, коли я виходила з дому — наприклад, на вечерю до агента і друга Кейда, — до мого прибуття охорона прочісувала весь будинок, щоб переконатись, що там немає алкоголю і таблеток, навіть парацетамолу. Решті гостей не можна було пити, аж поки я не поверталася додому. Нікому це наче й не заважало, але я не могла позбутися враження, що справжні веселощі починалися вже після того, як я йшла.

Коли хтось хотів запросити мене на побачення, охоронці, які звітували батьку, проводили повну перевірку хлопця, змушували його підписувати договір про нерозголошення і навіть здавати кров на аналіз. (А з фотографом батько заборонив мені зустрічатися.)

Перед побаченням — перед *першим* побаченням — Робін розповідав хлопцеві інформацію про мої захворювання і статеве життя. Усе це було так принизливо, через цю божевільну систему я не могла піти повеселитись увечері, знайти собі друзів, не кажучи вже про кохання.

Згадуючи, як Джун виховував батька і як батько виховував мене, я із самого початку розуміла, що мати його за опікуна буде справжнім кошмаром. Від самої думки про те, що батько контролюватиме хоч якийсь аспект мого життя, мене охоплював жах. Але взяти під контроль геть усе? Для моєї музики, кар'єри і ментального здоров'я годі було й вигадати щось гірше.

* * *

Я досить швидко зв'язалася з тим дивним адвокатом, якого призначив суд. Неймовірно, але, крім нього, мені справді не було до кого звернутися — та й його я не сама собі обрала. Мені заборонили наймати когось іншого, бо адвоката мені міг призначати тільки суд. Набагато пізніше я дізналась, що це була брехня: тринадцять років

я не підозрювала, що маю право найняти власного адвоката. Призначений судом адвокат, здається, не надто хотів допомогти мені зрозуміти, що відбувається, і відстоювати мої права.

Мама дружила з губернатором Луїзіани, вона могла запросто зв'язати мене з ним телефоном, і він сказав би, що я можу найняти власного адвоката. Але мама нічого не сказала. Натомість вона найняла адвоката собі, щоб далі уволно воювати з батьком, як воювала, коли я була молодша.

Час від часу я опиралась, особливо коли батько забрав мій мобільний. Я намагалася тихо дістати одноразовий телефон і втекти, але щоразу мене ловили.

Та сумна правда полягала в тому, що після всього пережитого в мені майже не залишилося сил на боротьбу. Я була стомлена й налякана. Після того, як мене прив'язали до нош, я знала, що в будь-який момент мене можуть зв'язати. *Вони могли би спробувати вбити мене* — промайнуло в голові, і я задумалась, чи вони й справді не хочуть мене вбити.

Тож після батькових слів «Я тут тепер головний» я подумала: *це вже занадто для мене*. Але виходу я не бачила, тож мій дух причаївся, а натомість увімкнувся автопілот. *Якщо грати за їхніми правилами, то вони побачать, яка я слухняна, і відпустять мене*.

І я почала грати за їхніми правилами.

* * *

Після одруження з Кевіном і народження дітей якийсь час зі мною ще залишалася Фелісія. Я завжди її любила, але коли я припинила гастролювати й почала менше працювати, ми втратили зв'язок. Були розмови про те, що Фелісія повернеться в команду перед турне Circus, але цього так і не сталося. Згодом я дізналась, що батько сказав їй, наче я більше не хочу, щоб вона на мене працювала. Але я такого не казала. Якби я знала, що вона щось хоче для мене зробити, то ніколи їй не відмовила б. Без мого відома батько обірвав наші з нею стосунки.

Я більше не бачилася з найближчими друзями — досі. Через це моя психіка вибудувала ще товщу стіну між собою і світом.

Щоб мені було легше, батьки час від часу запрошували в гості старих друзів зі шкільних часів.

— Ні, дякую, — відповідала я.

Так, я дуже їх усіх любила, але в них уже були діти, всі жили своїм життям. І було враження, що вони навідуються, бо їм мене шкода, а не тому, що хочуть провести зі мною час. Допомога — це прекрасно, але не тоді, коли її не просять і коли це ніби з примусу.

* * *

Важко згадувати той найважчий період життя й рефлексувати, що змінилося б, якби я більше опиралась. Зовсім не хочеться про таке думати, та я й не можу — вже й так надто багато пережила.

Це правда, до встановлення опікунства я багато тусила, і мій організм уже фізично не міг витримувати стільки вечірок. Настав час трохи заспокоїтись. Але вийшло так, що я з тусівниці раптом перетворилася на монашку-відлюдницю. Під опікунством я взагалі нічого не робила.

Сьогодні я їду з фотографом у машині на шаленій швидкості, а завтра раптом уже одна-однісінька, нічого не роблю й навіть не завжди маю доступ до власного телефона. Це було ніби ніч і день.

У минулому житті я мала свободу: свободу приймати рішення, розробляти власний графік, прокидатись і думати, чим сьогодні займатимусь. Навіть важкі дні були *моїми* важкими днями. Та я здалась, і в новому житті щоранку питала тільки про одне: «Що сьогодні робимо?».

І робила, що мені веліли.

Вечорами на самоті я намагалася знайти натхнення в гарній музиці, фільмах, книжках — будь-чому, що допомогло б відволіктися від усвідомлення, у якій жахливій системі живу. Як у дитинстві, я почала тікати у вигадані світи.

Здається, усі прохання проходили через батька й Робіна. Вони вирішували, куди і з ким мені йти. За наказом Робіна охоронці видавали мені заздалегідь підготовлені конверти з ліками і дивились, щоб я їх приймала. На моєму айфоні встановили батьківський контроль. Усе перевірялось і контролювалось. Геть усе.

Спати я лягала рано, а потім прокидалась і робила те, що мені наказували, знову і знову, день у день. Це нагадувало «День бабака».

І так я жила тринадцять років.

* * *

Спитаєте, чому я погодилася на нав'язані правила? Є одна серйозна причина. Я вчинила так заради дітей.

Завдяки цьому мені дозволили знову бачитися з моїми синочками.

Словами не описати відчуття, коли ти знову можеш обійняти їх. У першу ніч після довгої розлуки, коли вони вже заснули, я вперше відчула повний спокій. Сиділа, дивилась, як вони сплять, і почувалась абсолютно щасливою.

Щоб якомога частіше бачитися з дітьми, я всіляко задобрювала Кевіна. Оплачувала його рахунки, плюс аліменти, плюс ще багато тисяч на місяць згори, щоб діти могли поїхати зі мною в турне Circus. У той самий короткий проміжок часу я ще з'явилась у передачі Good Morning America, запалила різдвяну ялинку в Лос-Анджелесі, знялась у випуску шоу Еллен Дедженерес і об'їздила з гастролями Європу й Австралію. І весь час мене муляло одне питання: якщо я така хвора, що не можу сама розпоряджатися власним життям, то чому вони вважають нормальним, що я щотижня з'являюсь у мільйонах різних часових зон, усміхаюсь, махаю публіці, співаю і танцюю?

А я вам скажу чому.

Турне Circus зібрало понад 130 мільйонів доларів.

Компанія Лу Тейлор Tri Star отримала п'ять відсотків. А після того, як опікунство скасували, я дізналась, що навіть у 2019 році, коли в мене була перерва й не було доходів, батько все одно виплачував їм додаткову мінімальну «комісію», тож загалом компанія отримала на сотні тисяч більше.

Батько теж отримав свій відсоток на додачу до 16 тисяч доларів щомісяця протягом усього періоду опікунства — сам він ніколи таких грошей не заробляв. Завдяки опікунству він став мультимільйонером.

Свобода в обмін на сон з дітьми — я була готова й на таке. Мої діти — моя найбільша любов, вони для мене найважливіші. Я життя готова за них віддати.

То й подумала: *чом би й не віддати за них свободу?*

Розділ 33

Як не втрачати надію? Я була твердо налаштована погодитися на опікунство заради синів, але жити так було *дуже важко*. Я знала, що всередині мене ще горить вогник, але з кожним днем сильніше відчувала, як він тускне. Врешті-решт він згас повністю. Зник блиск в очах. Знаю, фанати це помітили, хоч і не знали, що сталося насправді, бо наді мною встановили тотальний контроль.

Жінка, якою я була до встановлення опіки, коли записувала Blackout, викликає в мене сильне співчуття. І хоч про мене й говорили, що я некерована, дика, саме в той період мої найкращі роботи побачили світ. Та загалом то жахливий період. У мене було двоє маленьких діток, і я постійно боролася за право бачитися з ними.

Тепер, озираючись назад, гадаю, що якби була розумнішою, то всю увагу й енергію спрямувала б на родинне життя, хай яким воно видалося важким.

Кевін казав тоді: «Ну, можна зустрітися на вихідних. У нас буде дві години, зробимо те й те, і, *можливо*, я дозволю тобі бути з дітьми довше». Щоб отримати бажане, мені майже весь час доводилося ніби укладати договір з дияволом.

* * *

Так, я була некерована й бунтівна, але тепер мені зрозуміло, що бунтівні періоди не бувають без причин. І треба дозволяти людям проживати ці періоди. Не кажу, що я поводитися правильно. Але ж і чинити такий тиск на людину, принижувати її так, що вона вже сама себе не впізнає, — це теж навряд чи здорова поведінка. Нам, людям, треба знайомитися зі світом, із собою, розуміти, хто ми і як хочемо жити.

Іншим людям — під *іншими людьми* я маю на увазі чоловіків — таку свободу давали. Чоловіки-рокери спізнювалися на церемонії вручення нагород, і від цього здавалися нам ще крутішими. Чоловіки-поп-зірки гуляли направо й наліво, і це теж було круто. Кевін залишав мене одну з двома малими дітьми, коли йому хотілося покурити трави й записати репчик про Ророзão — «велику дупу» на португальському сленгу. А потім він забрав у мене дітей, і журнал Details назвав його Батьком року. Папараці, що переслідував і кошмарив мене місяцями, засудив мене на штраф 230 тисяч доларів за те, що одного разу, намагаючися втекти від нього, я ненароком переїхала йому ногу. Мені довелося заплатити йому купу грошей.

Коли Джастін зрадив мене і потім поведився провокативно, це вважали милим. Зате коли я одягла тісний комбінезон зі стразами, Даян Соєр довела мене до сліз на національному телебаченні, MTV змусили слухати, як люди критикують мої костюми, а дружина губернатора заявила, що хоче мене пристрелити.

Мене із самого дитинства постійно оцінювали. Ще коли я була підліткою, мене змірювали з ніг до голови й казали, що думають про моє тіло. Гоління голови й некерована поведінка стали моїм виявом непокори. Та під опікою мені швидко дали зрозуміти, що ті дні минули. Мені треба було знову відростити волосся й повернутися у форму. Лягати спати рано і приймати всі ліки, які мені давали.

Читати, як у пресі критикують твоє тіло, — це боляче, але чути таке від рідного батька — ще гірше. Він постійно повторював, що я товста й що із цим негайно треба щось робити. Тож я щодня вдягала спортивний костюм і йшла у спортзал. Час від часу трішки займалася творчістю, але вже без душі. Хоч як я раніше любила співи й танці, тепер вони здавалися мені якоюсь жалюгідною пародією.

Ніщо так не руйнує дитячу душу, як постійне відчуття, що ти недостатньо хороша. Батько вбив цю ідею мені в голову ще в дитинстві, і навіть після всіх моїх досягнень продовжував так до мене ставитись.

Мені так хотілося сказати йому: *ти знищив мене як особистість. Тепер ти змушуєш мене працювати на тебе. Добре, я буду, але не дочекаєшся, щоб я вклала в це душу.*

* * *

Я стала роботом. Не просто роботом, а таким собі роботом-дитиною. Мене так сильно інфантилізували, що я вже втрачала зв'язок зі справжньою собою. Опиралася всьому, що казали мені батько чи мати. Моя жіноча гордість не дозволяла сприймати це все серйозно. Опікунство перетворило мене з дорослої жінки на дитину. На сцені я вже була не людиною, а радше об'єктом. Раніше я завжди відчувала музику нутром, а вони позбавили мене цього.

Якби мені дозволили жити власним життям, упевнена, що, слухаючи серце, я врешті-решт усе подолала б.

Натомість я тринадцять років жила, почувуючись лише блідою тінню самої себе. Тепер мене аж нудить, коли пригадую, як довго в батька з його прихвоснями був контроль над моїм тілом і грошима.

Згадайте, скільки чоловіків-зірок втрачали свої капітали, мали проблеми з наркотиками або з психічним здоров'ям. І ніхто не намагався забрати у них *контроль над їхнім тілом і грошима*. Я не заслужила того, що зробила зі мною моя сім'я.

Цікаво, що за період моєї буцімто недієздатності я багато чого досягла.

У 2008-му здобула понад двадцять нагород, зокрема й «Жінка року» за версією журналу Cosmopolitan. На VMA, через рік після виступу з піснею Gimme More, за який з мене всі так глузували, я отримала три статуетки. Кліп на пісню Piece of Me переміг у всіх категоріях, у яких був номінований, зокрема й «Кліп року». Я дякувала Богу, синам і фанатам за підтримку.

Часом мені здавалось, що це навіть смішно: я здобула купу нагород за альбом, створений у період, коли нібито була така недієздатна, що потребувала опіки від рідних.

Та насправді, якщо поглянути збоку, то розумієш, що ситуація зовсім не смішна.

Розділ 34

Попри загальний пригнічений стан, я знаходила маленькі радості в дітях і побуті. У мене з'явилися друзі. Я почала зустрічатися з Джейсоном Тревіком. Він був на десять років старший і повністю влаштований у житті. Мені страшенно подобалося, що він не артист. А як агент Джейсон чудово знав шоубізнес і розумів моє життя. Наші стосунки тривали три роки.

Коли ми кудись разом виходили, Джейсон був дуже пильний. Я знала, що часом можу бути досить наївною. (Але це вже в минулому: тепер я майже як агентка ЦРУ.) Він завжди все перевіряв і контролював ситуацію. Мене так часто переслідували папараці, що я вже знала, чого чекати. Тому, коли бачила, як Джейсон у костюмі сідає зі мною в авто, мені здавалось, що він аж надто добре усвідомлює, хто я. Він намагався все проконтролювати і приділяв цьому надзвичайну увагу. Я звикла, що за мною завжди ходили юрми фотографів, і вже майже не помічала їх, що, мабуть, теж не дуже добре.

У нас були чудові стосунки, я любила й відчувала, що мене теж люблять.

* * *

Психологічно я досі не оговталася після всіх перипетій з Кевіном і дітьми і від обмежень, що наклав на мене батько. У мене був дім у Таузанд-Оакс, штат Каліфорнія. Діти були ще малі, а батько й тоді повністю контролював моє життя.

Хоч у мене була перерва після турне *Femme Fatale*, батько й далі контролював мене до найменших дрібниць, включно з тим, що я їм. Мене дивувало, що мама ні слова про це не казала — батьки знову зійшлися у 2010-му, через вісім років після розлучення. У мене було

враження, що штат Каліфорнія мене підвів. Мамі, здається, дуже подобалось, що завдяки опікунству в батька тепер з'явилася справжня робота. Вони кожного сраного вечора всідалися на диван і дивилися серіал «Мислити як убивця». Хто так робить?

Коли батько сказав, що мені не можна десерту, у мене було відчуття, що це каже не один він, а вся моя родина, весь штат. Ніби мені *закон* забороняє їсти десерт, бо батько сказав «ні».

Врешті-решт я почала запитувати себе: *чекай, де я?* Усе вже здавалося безглуздом.

Відчуваючи, що мені потрібна якась мета, я повернулася до роботи, намагалася забути в ній. Почала частіше ходити на телешоу, зокрема, у 2012-му стала суддею «Х-фактору».

Думаю, багато хто чудово вміє працювати з камерами. Наприклад, Крістіна Агілера або Гвен Стефані. Щойно камера наводиться на них, вони розквітають. І це круто. Я теж уміла так, коли була молодша. Але знову ж таки, мені здається, що коли мені страшно, я не дорослішаю, а навпаки, дитинію. Дійшло до того, що я почала страшенно нервувати перед кожним виходом в ефір, а мені зовсім не подобалось цілий день бути на нервах. Може, я більше для цього не годжусь.

Я вже змирилась із цим і навчилася казати «ні», коли мене намагаються намовити на щось таке. Уже й так мені достатньо доводилося робити щось проти волі й потім терпіти приниження. Не моє це поки що. Знятися в прикольному камео для якоїсь телепередачі — одна справа, а сидіти вісім годин поспіль у суддівському кріслі й зі скептичним виглядом коментувати виступи людей у телешоу — ні, дякую. Мені страшенно не сподобалось.

Приблизно в той період я заручилася з Джейсоном. Він дуже допоміг мені. Але у 2012-му, незабаром після того, як йому теж дали право опіки наді мною, мої почуття до нього змінились. Тоді я ще не усвідомлювала, але зараз бачу, що романтика розвіялась, коли Джейсон став частиною організації, що контролювала моє життя. У певний момент я зрозуміла, що не тримаю на нього зла чи образи, але й не кохаю його більше. Ми почали спати в окремих кімнатах. Мені хотілося тільки обійматися з дітьми, я відчувала таку близькість з ними. А перед Джейсоном у буквальному смислі зачинила двері.

Мама сказала:

— Це так жорстоко.

— Вибач, але я нічого не можу із собою вдіяти. Я більше не кохаю його, — відповіла я.

Джейсон порвав зі мною, але мені було однаково, бо я вже його не кохала. Він написав довгого листа і зник. Після розриву Джейсон скасував свою опіку наді мною. Здається, у нього було щось типу кризи особистості. Він пофарбував пасма волосся в різні кольори і поїхав на пірс Санта-Моніка, де разом зі ще кількома чуваками в татухах щодня катався на байках.

Я його розумію. Зараз мені за сорок, і я сама переживаю вікову кризу. Мабуть, час був нашим шляхам розійтись.

* * *

У період опікунства нам не дозволяли пити алкоголь у турне. Яюсь так вийшло, що більшість моїх танцівників і танцівниць працювали також із Крістіною Агілерою. Ми всі зустрілися з нею в Лос-Анджелесі. Крістіна була ніби не при собі. Але ми з танцювальною трупкою поплавали в чудовому басейні й посиділи в джакузі. Класно було б випити з ними, подуркувати, повеселитись. Але мені таке не дозволили б: моє життя під опікунством нагадувало недільну школу при церкві.

У чомусь вони зробили з мене підліткою, у чомусь я і сама була підліткою. Але часом я почувалась як доросла жінка в пастці, вічно розлючена. Важко пояснити, як швидко в неволі мене кидало зі стану в стан: я була то маленькою дівчинкою, то підліткою, то дорослою жінкою. Мене позбавили можливості поводитись по-дорослому, до мене не ставилися як до дорослої, тож я й регресувала до дитячої поведінки. Але потім поверталось моє доросле єство — от тільки бути дорослою не дозволялось.

Жінку в мені дуже довго пригнічували. Мені веліли на сцені бути дикою, шаленою, як їм хотілося, а у звичайному житті перетворюватися на робота. Я відчувала, що в мене вкрали маленькі таємні радощі життя, так звані гріхи потурання власним бажанням, прагнення до пригод, які й роблять нас людьми. З мого життя забрали

все особливе, зробили його максимально рутинним. Для творчої натури це означало смерть.

* * *

Одну хорошу пісню я записала — Work Bitch, у дуеті з will.i.am, але на цьому, мабуть, і все — у той період у мене майже не було пісень, якими я пишалась. Та й писати натхнення зовсім не було. Я була така деморалізована. Здається, батько обирав найтемніші й найогидніші студії, а людям подобалося думати, що я нічого не помічаю. Я почувалася загнаною в кут. Вони наче живилися моїм страхом і перетворювали його на драму, що, своєю чергою, засмучувало мене — і врешті-решт вони мене перемагали. Я знала тільки, що мені треба працювати, і хотіла зробити правильно — записати альбом, яким пишатимусь. Але ніби зовсім забула, що я — сильна жінка.

* * *

Після «Х-Фактору» мій менеджер прийшов з пропозицією концертної резиденції в Лас-Вегасі, і я подумала: *а чом би й ні?*

Душа більше не лежала до студійної роботи. Не було того запалу, що раніше, того вогню. Для мене це вже лишилося в минулому.

У мене було двоє дітей, я пережила зрив, батьки приборкали мою кар'єру до своїх рук. Що мені було робити, просто поїхати додому?

Тож я прийняла пропозицію.

У Лас-Вегас я поїхала, як і всі — сподіваючись, що мені пощастить.

Розділ 35

Мені страшенно подобалося сухе розпечене повітря Лас-Вегаса, подобалось, що там кожен вірив у свою фортуна і свою мрію. Мені там завжди було добре, навіть коли ми з Періс Гілтон, познімавши туфлі, гасали по столах у казино. Але здавалось, що все це як з минулого життя.

Моя резиденція почалась одразу після Різдва 2013 року. Синочкам було сім і вісім. Спочатку шоу було класне.

Виступати на сцені у Вегасі здавалося неймовірним. І мені не давали забути, що моя резиденція — історична угода для Лас-Вегас-Стріп: на мої концерти у Місті гріхів стікалася молодь, що змінила ландшафт розваг для нового покоління.

Фанати стали для мене потужним джерелом енергії, і я навчилася показувати справжнє шоу. У мене було стільки впевненості, і певний час усе йшло добре — наскільки може бути добре, коли тебе жорстко контролюють. Я почала зустрічатися з телепродюсером на ім'я Чарлі Еберсол. Мені здавалось, що з нього вийшов би чудовий сім'янин: він умів подбати про себе, у нього були хороші стосунки з родиною. Я любила його.

Чарлі щодня займався спортом, приймав бади й цілу купу вітамінів. Він розповів мені все, що знав про здорове харчування, і почав давати добавки, що піднімають рівень енергії.

Батькові це не сподобалось. Він знав, що я їм — знав навіть, коли ходжу в туалет. І коли я почала вживати ці енергетики, батько помітив, що на сцені я активніша і в кращій формі, ніж раніше. Позитивний вплив дієти Чарлі був очевидним. Але, думаю, батько вирішив, що я зловживаю добавками, хоч це не якісь препарати, які можна дістати тільки за рецептом, — вони продаються у всіх магазинах. Він наказав мені позбутись енергетиків і запроторив мене в реабілітаційний центр.

Батько вирішував, куди й коли мені йти. Курс реабілітації означав, що я цілий місяць не бачитиму свої діток. Утішало тільки те, що це лише на один місяць — і все.

Центр, що його обрав батько, розташований у Малібю. Спортзалу там не було, тож увесь місяць ми займалися боксом та іншими вправами просто неба.

Там було багато важких наркоманів, я боялася залишатися сама. На щастя, мені хоч дозволили мати охоронця, і я щодня з ним обідала.

Важко було змиритися з тим, що батько представляв себе таким класним чуваком, чудовим і відданим дідусем, а сам викинув мене, проти волі запроторив у місце з героїновими наркоманами. Жахливий чоловік.

Вийшовши з реабілітаційного центру, я продовжила виступи, наче нічого не трапилось — частково тому, що батько наказав повертатися на сцену, а частково тому, що я досі хотіла бути хорошою, усім догодити і все робити правильно.

Хай що я робила, батько невсипуще стежив за мною. Мені не можна було керувати автомобілем. Усі, хто приходив до мене у трейлер, мусили підписувати відмови від претензій. Усе було *дуже* безпечно — так безпечно, що я задихалась.

І хай скільки я сиділа на дієтах і займалася спортом, батько постійно казав, що я товста. Він посадив мене на сувору дієту. Як іронічно: у нас був дворецький — елемент розкішного життя, і я часто благала його дати мені справжньої їжі.

— Сер, можете тихенько принести мені хоч гамбургер чи морозива?

— Пробачте, мем, у мене чіткий наказ від вашого батька.

І два роки поспіль я їла тільки курку з консервованими овочами.

Два роки не їсти те, що любиш, — це багато, особливо якщо це твоє тіло, твоя робота і твоя душа приносять ті гроші, з яких усі решта живуть. Два роки благодати про картоплю фрі й чути «ні» у відповідь. Це так принизливо.

Сувора дієта — сама по собі штука погана, а якщо на неї тебе ще й насильно посадили і не дають їсти — це значно гірше. Я перестала відчувати власне тіло. Ходила в зал і машинально виконувала все, що казав тренер, всередині відчуваючи тільки холод. І страх. Зізнаюся чесно: мені було пиздець як погано.

Ще й схема не подіяла. Дієта дала протилежний ефект, ніж той, що очікував батько: я набрала вагу. Я майже нічого не їла, а через нього почувалася просто огидною. Мабуть, так діє сила думки: ти стаєш такою, якою себе вважаєш. У мене вже не стало сил боротися, і я здалась. А мама, здається, зовсім не була проти батькового плану.

Я ніколи не могла збагнути, чому стільки людей любили обговорювати моє тіло — ще з моїх підліткових років. І якісь незнайомі по телебаченню, і родичі чомусь говорили про моє тіло так, наче воно — громадська власність, а вони мають право його контролювати, критикувати або застосовувати як зброю. Моєму тілу вистачило сили виносити двох дітей і жвавості бездоганно виконувати всі танцювальні рухи на сцені. А тепер за мною записували кожную калорію, щоб інші могли й далі збагачуватися на моєму тілі.

Здається, крім мене, більше нікого не обурювало, що батько встановлював всі ці правила, а сам розважався й пив віскі з колою. Мої подружки ходили у спасалони й попивали шампанське, поки їм робили манікюр. Мене ж у спа не пускали. Моя сім'я зупинялась у Дестіні — мальовничому прибережному містечку у Флориді. Там я купила їм неймовірно гарний будинок. І щовечора вони смачно собі їли й насолоджувалися відпочинком, поки я, голодна і холодна, працювала.

А тим часом сестра почала крутити носом на всі мої подарунки для них.

Якось я зателефонувала мамі в Луїзіану й запитала:

— Що ти робиш на вихідних?

— Ой, завтра ми з дівчатками їдемо в Дестін.

Джеймі Лінн так часто розказувала, що ніколи не їздила в той будинок, що їй непотрібні всі ці недолугі подарунки, що я робила сім'ї, а виявилось, що мама на вихідні постійно возила туди моїх племінниць.

Раніше мені страшенно подобалося купувати рідним будинки й машини. Але в певний момент вони почали сприймати це як належне, ніби не розуміючи, що такі подарунки можливі лише тому, що я артистка. А через їхнє поводження зі мною я втратила всю творчу наснагу.

Мені давали тільки дві тисячі доларів на тиждень. Якщо я хотіла купити кросівки, а мої опікуни вирішували, що вони мені не потрібні,

то грошей не давали. І це попри те, що я виступила з 248 концертами в Лас-Вегасі, на які продали понад 900 тисяч квитків. Кожне таке шоу приносило сотні тисяч доларів.

Якось я з подружкою й ще кількома людьми з танцювальної трупи пішла в ресторан, що було рідкістю, і я хотіла оплатити чек. Нас було багато, але я дуже хотіла зводити усіх у ресторан, щоб показати, як ціную їхню важку працю. Принесли чек на тисячу доларів. Транзакція була скасована — на моєму рахунку не вистачило грошей.

Розділ 36

Єдиною втіхою для мене у вегаський період були уроки танців. Раз на місяць я вчила дітей танців, і мені це дуже подобалось. У групі було 40 діток. А повернувшись у Лос-Анджелес, я продовжила давати майстер-класи раз на два місяці у студії неподалік від дому.

Як приємно було працювати з дітьми, які ще нічого й нікого не засуджують, не критикують. За період опікунства все, що я робила, зазнавало осуду. Радість і довірливість дітей, у яких я викладала — їм було від 5 до 12 років, — підкуповували й заражали. Вони такі милі, так хочуть навчатися. Як на мене, діти — найкращі ліки.

Якось я виконувала поворот і ненароком ударила одну дівчинку рукою по голові.

— Ой, сонечко, вибач! Мені так шкода!

Мені було так незручно, що я стала перед нею на коліна, зняла з пальця улюблений перстень і дала їй.

— Міс Брітні, усе добре! Мені навіть не боляче, — відповіла вона.

Я хотіла показати їй, що турбуюсь про неї і готова на все, щоб виправити ситуацію.

Стоячи на колінах і дивлячись на неї, я раптом збагнула: *стоп. А чому це люди, яким держава довірила опіку наді мною, не виявляють до мене навіть половини тієї турботи, що я виявляю до цієї дівчинки?*

* * *

У 2014 році я вирішила спробувати звільнитися з-під опіки й пішла в суд, де розповіла про батьків алкоголізм і ненормальну поведінку та попросила зобов'язати його пройти тест на наркотики. Врешті-решт, він же розпоряджався моїми грошима й моїм життям. Але справа далі не пішла. Суддя не захотів мене слухати.

А потім почалися шпигунські ігри з метою найняти власного адвоката. У 2016-му на одному токшоу я навіть сказала кілька слів про опіку, але в ефір ця частина інтерв'ю чомусь не потрапила. *Ой, як цікаво.*

Постійне відчуття, ніби я в пастці, сильно погіршувало стосунки в особистому житті. Після дурної сварки ми із Чарлі не розмовляли — жоден з нас не хотів переступати через власну гордість. Як тупо. Я не могла зібратися із силами, щоб поговорити з ним, а він був надто гордий, щоб зробити перший крок до примирення.

* * *

У той період я почала працювати з двома чудовими сонграйтерами — Джулією Майклз і Джастіном Трентером. Усі пісні ми писали разом, у мене з'явилося натхнення. За тринадцять років життя під опікою я вперше вклала в пісні всю душу, і це додало мені впевненості. Вам знайоме це відчуття, коли відчуваєш, що в тебе добре виходить? Ти робиш щось і думаєш: *ідеально*. Робота над тим альбомом повернула мені упевненість у собі.

Коли альбом був готовий, я увімкнула його синам.

— Як його назвати? — запитала я.

У моїх дітей дуже хороше чуття в музиці.

— Назви його просто Glory, — сказав Шон Престон.

Так я й зробила. Діти дуже пишалися тим альбомом, і для мене це було дуже важливо. Я думала: *я теж ним пишаюся!* Давно вже я не відчувала такого.

У 2016 році я випустила кліп на пісню Make Me і вперше з 2007-го виступила на церемонії VMA.

* * *

Щойно побачивши Хесама Асгарі на зйомках кліпу Slumber Party, я одразу ж зрозуміла, що хочу бути із цим чоловіком. З першого ж погляду закохалася по вуха — тоді між нами була шалена хімія. Ми не могли відірватись одне від одного. Він називав мене своєю левицею.

Жовта преса одразу ж почала розносити чутки, що Хесам зраджує мене. Ми зустрічалися всього два тижні! З ним я відчувала, що оживаю.

А потім батько вирішив, що час мені знову лікуватися, бо я знову нишком придбала енергетики. Він вважав, що в мене проблема, але цього разу змилосердився й дозволив не лягати у стаціонар — за умови, що я чотири рази на тиждень ходитиму на зустрічі клубу анонімних алкоголіків.

Спочатку я опиралась. Але жінки, з якими познайомилась у клубі, почали мене надихати. Я слухала їхні історії і думала: *які ж вони чудові*. Усі історії були дуже, дуже глибокі. На тих зустрічах я відчула близькість з людьми, якої досі ніколи не відчувала, і спочатку мені дуже подобалось. Але дехто з дівчат не завжди приходив. Вони обирали, на які зустрічі з'являтися. У мене ж такого вибору не було. Мої нові подруги могли приходити двічі на тиждень або в один день приходити зранку, а в інший — увечері. Мені такого не дозволяли.

Хай там що, я щотижня ходила на ті самі зустрічі, у той самий час.

* * *

Якось після кількох виснажливих концертів я прийшла додому. Там були батько, мої діти, помічниця, мама.

— Тобі час на збори, — сказав батько.

— Можна я сьогодні просто залишусь удома і подивлюся телик з дітьми? Я жодної зустрічі не пропустила.

У Вегасі я жодного разу не дивилася телик із синами. Класно було б узяти попкорну й добре провести час разом.

— Ні, маєш йти, — відповів батько.

Я поглянула на маму, сподіваючись, що вона заступиться за мене, але вона відвела погляд.

У мене в той момент виникло відчуття, ніби я в якійсь секті, і батько — її лідер. Зі мною поводитися так, наче я належала їм.

А я ж давала такі хороші шоу, — думала я, згадуючи, як важко працювала на концертах. *Не просто хороші — фантастичні*. Ця думка не покидала мене наступні два роки, коли думала про те, як не просто

виправдала, а перевершила очікування і як несправедливо, що я досі підневільна.

Я так тяжко працювала й дотримувалася графіку, що вони мені встановили: чотири тижні виступів, чотири тижні перерви. У робочі етапи я відпрацьовувала по три двогодинні концерти на тиждень. А в перерві теж дотримувалась установленого графіку: чотири зустрічі в клубі анонімних алкоголіків, дві години терапії, три години на тиждень тренувань плюс зустрічі з фанатами і три шоу. Я повністю вигоріла й хотіла сама вирішувати власну долю.

* * *

Якось перукарка випадково побачила мій графік.

— Господи, дорогенька, що ти собі думаєш?

У неї було дві маленькі донечки, і вона поводитися так по-материнськи. Мені вона дуже подобалась.

— Думаєш, це занадто? — запитала я.

— Більш ніж занадто! Це божевілля.

Вона нахилилась, ніби хоче розповісти таємницю.

— Послухай. Творчій людині треба мати час і для себе — та хоча б щоб у стіну повтикати, якщо заманеться. Людям таке потрібно: це допомагає відновити внутрішній спокій.

Мабуть, я передала батькові її слова, бо наступного дня волосся мені укладав уже хтось інший.

Більше я тієї перукарки не бачила.

Розділ 37

Один з головних атрибутів дівчат-артисток — волосся. Хлопцям таке подобається: вони люблять дивитись, як рухається довге волосся під час танців, люблять, коли ти мотаєш головою. Якщо в тебе рухаються коси, вони вважають, що тобі класно.

У найважчі моменти в період резиденції у Лас-Вегасі я виступала в тісних перуках і танцювала так, щоб і волосинкою не поворухнути. Усі, хто заробляв на моїх концертах, хотіли, щоб я мотала волоссям — я про це знала, тож робила все навпаки.

Озираючись назад, я тепер усвідомлюю, як сильно стримувала себе на сцені, як у прагненні покарати поневолювачів карала і решту — і відданих фанатів, і себе саму. Але тепер мені зрозуміло, чому останні тринадцять років провела в якомусь сомнамбулічному стані — я була глибоко травмована.

Не викладатися повністю на сцені — так я виявляла протест, хай і ніхто, крім мене, не розумів цього. Тому я і не ворушила волоссям, не фліртувала. Просто виконувала рухи, співала, але без душі, без запалу, як робила раніше. Робота упівсили була моїм варіантом страйку на фабриці.

* * *

Як артистка, я більше не відчувала тієї свободи, що раніше. А для нас, творчих людей, саме свобода й визначає, хто ми і що робимо. Я не була вільна під опікою. Мені хотілося бути жінкою в реальному повсякденному житті, а під опікою я взагалі нею не могла бути.

Однак з виходом *Gloxy* щось змінилось. З кожним синглом мої виступи ставали дедалі натхненнішими. Я знову почала носити високі підбори. І найсильніше враження залишалось якраз тоді, коли

я припиняла старатись і просто дозволяла собі вийти на сцену як зірка. Саме тоді я по-справжньому відчувала публіку і її підтримку.

* * *

З появою Glory мені стало краще. У той третій рік роботи в Лас-Вегасі в мені нарешті знову почала загорятись іскра. Мені почало подобатися щовечора виступати в Місті гріхів, почуватися живою перед величезною аудиторією. І хай мої виступи тоді були не найкращої якості, щось у мені таки прокидалося. Я потроху почала знову відчувати зв'язок між виконавцем і публікою.

Мені важко пояснювати тим, хто ніколи не виступав на сцені, як це — відчувати потік енергії, що об'єднує твоє тіло з тілами решти людей навколо. Найкраще це передає метафора *електрики*. Ти відчуваєш електричний заряд. Енергія виходить з твого тіла і йде до людей, а потім робить петлю і повертається до тебе. Я так довго працювала на автопілоті й живилася тільки завдяки внутрішньому заряду.

Помалу до мене почала повертатися віра у свої можливості. Спочатку я нікому про це не розповідала, тримала в таємниці. Як колись у дитинстві я тікала від домашнього хаосу й батьків у світ власних мрій, так тепер у Вегасі, вже дорослою, але не такою вільною, як у дитинстві, я почала тікати в нову мрію, де я вільна від рідних і де в мені знову прокидається артистка, що так довго спала.

Усе почало здаватися можливим. Ми так зблизилися з Хесамом, що стали говорити про спільну дитину. Але мені було вже за тридцять, тож я знала, що годинник тікає.

* * *

На початку періоду опікунства в мене були нескінченні візити лікарів — мабуть, по дванадцять разів на тиждень. Але коли я попросила батька призначити мені візит до гінеколога, щоб зняти спіраль, він відмовив.

Усе було під контролем, скрізь стояли охоронці. Моє життя повністю змінилось: тепер воно, може, і було безпечнішим фізично, але

повністю вбивало будь-яке відчуття радості й творчої наснаги. Багато хто казав: «О, тобі врятували життя!».

Та ні, не зовсім. Залежно від того, з якого боку на це поглянути. Моїм життям була музика, і для неї опікунство стало смертю. Мені розтоптали душу.

До опікунства я постійно була в русі, могла виходити зі студії стільки разів, скільки заманеться. А тепер під час запису пісень у студії спеціальні люди записували, коли я їду в туалет. Не жартую.

Після скасування опікунства я прочитала, що батько й Робін з компанії Лу Тейлор Три Стар разом з охоронною компанією Black Box прослуховували дзвінки і читали всі вхідні й вихідні повідомлення на моєму телефоні, зокрема переписки з хлопцем, адвокатом, дітьми. Навіть гірше: я дізналась, що батько навіть установив у мене вдома жучок. *У моєму домі!* Так він намагався контролювати моє життя.

Я покинула дім ще підліткою, бо там неможливо було жити. Усі рази, коли о четвертій ранку я малою прибігала у вітальню і кричала «Замовкни, мамо!», поки батько лежав у кріслі у відключці — усе це поверталось до мене, коли о четвертій ранку я прокидалась, дивилась у стелю й думала, як так вийшло, що тепер ці люди керують моїм життям.

У ті нічні години тиші я присягалася собі зробити все, щоб визволитись.

Розділ 38

У **третій рік** роботи в Лас-Вегасі я знову відчула те, чого не відчувала вже дуже давно — *внутрішню силу*. Знала, що час щось робити.

Щойно я почала приходити до тями, моє тіло, душа, моє фізичне і духовне єство вже не могли далі терпіти опікунство. У певний момент моя душа сказала: «З мене досить!».

Батьки довго вбивали мені в голову думку, що я погана, не така, божевільна — їм так було вигідно. Вони травмували мою душу, загасили мій внутрішній вогонь, я цілі десять років недооцінювала себе. Але глибоко всередині моє нутро протестувало. Лишень уявіть собі моє почуття безпорадності. Безпорадності й гніву.

Після концертів мене так бісило бачити, як рідні п'ють алкоголь, веселяться, а мені не можна навіть склянки віскі з колою. Знаю, що перед публікою на сцені я мала вигляд зірки — у гарних колготах, на високих підборах. Але бляха, чому мені не можна було грішити у Місті гріхів?

Ставши сильнішою і увійшовши у новий етап жіночої зрілості, я почала шукати приклади того, як можна спрямувати свій вплив у позитивне русло. Різ Візерспун — чудовий приклад для мене. Вона добра, мила й дуже розумна.

Щойно ти починаєш бачити себе по-іншому — не як людину, яка намагається всім догодити, а як особистість, що заслуговує заявити всім про свою волю, — усе змінюється. Я почала думати, що можу, як Різ, бути водночас і милою, і сильною — і це змінило моє бачення себе.

Коли починаєш відкрито говорити, що думаєш, це страшенно лякає всіх, хто не звик бачити таку впевненість від тебе. Я відчувала, що перетворююся на їхній найстрашніший кошмар. Тепер я стала королевою і почала відстоювати свої права. Уявляла, як вони уклоняються мені, і відчувала, як до мене повертається сила.

Я знала, як триматися — завдяки такому важкому графіку я стала сильною. Щиро кажучи, в мене й вибору іншого не було, крім як бути сильною, і, мабуть, публіка це відчувала. Коли ти вимагаєш поваги до себе, усе змінюється. Тож коли опікуни вкотре спробували втовкмачити мені, яка я дурепа, що відмовляюсь від виступу й намагаюся виділити собі час на відпочинок, моє ество запротестувало. Я подумала: *якщо ви знову намагаєтеся нав'язати мені почуття провини за відмову, я більше на таке не поведусь.*

* * *

Завершення резиденції було призначене на 31 грудня 2017 року. Я вже не могла його дочекатись: мені вже в печінках сиділи всі ці однакові шоу, з якими щотижня виступала кілька років поспіль. Я так просила зробити хоч якийсь ремікс або новий номер — *хоча б щось*, щоб розбавити одноманітність.

Виступи вже не приносили мені такої радості, як раніше, коли я була молодша. У мене більше не лишилося тієї чистої, щирої любові до співів. Тепер інші вибирали, що мені співати й коли. І здавалося, всім було начхати на мої бажання. Мені давали зрозуміти, що їхня думка — важлива, а моя — ні. Моїм завданням було просто виступати й заробляти їм гроші.

Як безглуздо. Як артистка, котра завжди так пишалася своєю творчістю, я навіть передати не можу, як мене бісило, що *мені навіть не дозволяли внести зміни у власне шоу*. Між шоу у Вегасі в нас було по кілька тижнів перерви. Бляха, скільки ж часу було просрано. Я хотіла зробити ремікси пісень для своїх фанатів, дати їм щось нове й цікаве. Мені не дозволяли виконувати мої улюблені пісні, як-от Change Your Mind і Get Naked. Таке враження, що вони більше хотіли принизити мене, ніж показати фанатам найкраще шоу, на яке ті, без сумніву, заслуговували. Натомість я мала виступати з одним і тим самим шоу кожен тиждень: та сама танцювальна рутинка, ті самі пісні, ті самі аранжування. Так тривало дуже довго. Як же мені хотілося змінити шоу й дати своїм чудовим відданим фанатам щось нове, натхненне. Але у відповідь на всі прохання чула тільки одне слово — «ні».

Такі лінощі вже почали здаватися дивними. Я переживала, що подумають фанати. Мені хотілося якось повідомити, що я хочу показати їм значно більше. Я любила приходити в студію і разом зі звукорежисером довго займатися реміксами. Але мені казали: «Ремікси вставити не вийде, у шоу для них не передбачено часу. Тоді доведеться переробляти все повністю». Я казала: «То переробіть!». Я пропонувала нові, свіжі ідеї, але їх ніколи не приймали.

Коли я наполягала, мені пропонували хіба що поставити нову пісню фоном у перервах між номерами, коли я перевдягалась. Ще й поводитися так, наче роблять мені велику ласку, граючи мою нову улюблену пісню, поки я десь у підвалі гарячково знімаю один костюм і вдягаю інший.

Мене таке ставлення принижувало, бо я знаю, як працює шоубізнес, і знаю, що внести зміни в шоу дуже легко. Але за все відповідав батько, а для нього шоу не було пріоритетом. А це означало, що ті, хто може щось змінити, нічогосінько не робили. Від таких старих версій пісень я сама почувалася старою. Я так прагнула нового звучання, нових рухів. Тепер мені здається, що їх, мабуть, лякало, що я могла бути зіркою. Це мій батько опікувався зіркою. Мною.

* * *

Під час запису кліпів до синглів з альбому *Glory* я почувалася так вільно й легко. Цей альбом нагадав мені, як це — виконувати нові пісні і як мені цього не вистачало. Коли через рік після виходу *Glory* мені повідомили, що я отримаю першу в історії нагороду *Radio Disney Icon Award*, я подумала: *супер! Одягну гарну чорну сукню, візьму із собою хлопчиків, буде весело!*

Сидячи в залі й дивлячись, як інші виконують попури з моїх пісень, я переживала стільки різних почуттів. І коли на сцені несподівано з'явилася Джеймі Лінн, виконала фрагмент *Till the World Ends* і вручила мені нагороду, емоції переповнили мене.

Протягом усього шоу у спогадах постійно зринав концерт на підтримку альбому *In the Zone*, який зняла телекомпанія ABC. Я порепетирувала тиждень і виконала кілька нових пісень. Зйомки вийшли чудові, я почувалась як дитина. Якщо чесно, то це, мабуть,

була моя найкраща робота. Я виконувала спокусливу версію ...Baby One More Time у стилі мюзиклу «Кабаре», а на Everytime вийшла в гарненькій білій сукні. Який то був прекрасний концерт, які неймовірні відчуття... Я була абсолютно вільна, виконувала власну музику, так, як сама хотіла, моя творчість була тільки моєю.

А тепер, коли я сиділа на церемонії Radio Disney Music Awards, очікувала на свою нагороду Icon і дивилася всі ці виступи на мою честь, мене розпирало від люті. Троє виконавців і моя сестра виконували нове аранжування, про що я вже 13 років благала для себе. Вони гралися з моїми піснями, експериментували, чого я не могла зробити у сотнях своїх виступів, а мусила сидіти й усміхатися.

Розділ 39

До опікунства мій друг і за сумісництвом агент Кейд міг зателефонувати мені й запропонувати куди-небудь поїхати. Він ще міг не встигнути сказати, куди їдемо, а я вже була в машині. Якщо мені хотілося додати гучності на концерті, я ввічливо просила звукорежисера підкрутити звук. Якщо мене хтось вибішував, про це знали всі. Я була ще тією забіячкою. А в Лас-Вегасі я, ніби спружинна лялька, тільки усміхалась, кивала і раз у раз виходила на сцену з одним і тим самим шоу.

Сил додавало мені тільки те, що я знала: двічі на рік зможу проводити відпустку з дітьми. Але в рік виходу Glory мала їхати на гастролі, а значить, жодних відпусток. Треба було брати дітей із собою в турне, у чому мало приємного і для дітей, і для мене. Тож наступного року після турне мені дуже потрібна була відпустка. Якось перед початком одного шоу, коли моя команда прийшла в роздягальню, я їм про це й заявила:

— Слухайте, люди, просто хочу, щоб ви знали. Цього року мені дуже потрібні відпустки.

Для мене дуже важливі традиції. Найбільше ми з дітьми любили поїхати на острів Мауї, узяти напрокат катер і просто попливти в океан. Чесно, для мене це була своєрідна психічна розрядка.

— Якщо грошей буде багато, то можна, наприклад, відпрацювати два гастрольних шоу, а потім ти зможеш повернутися додому на ціле літо, — відповіла моя команда.

— Супер, то ми порозумілись.

Минуло кілька місяців. У грудні 2017-го мала завершитися моя концертна резиденція у Вегасі. Після сотень однакових концертів я нарешті відчула полегшення.

Я саме перевдягалась у гримерці між номерами, і хтось із команди сказав:

— Ну, ти ж після Вегаса поїдеш у турне? Не можна ж просто зупинитися на Вегасі — треба закінчити літніми гастроями.

— Ми ж не так домовлялись, — відповіла я. — Я ж вам казала, що хочу звозити дітей на Мауї.

Розмова швидко перейшла на підвищені тони — так бувало щоразу, коли я намагалася про щось домовитись. Врешті-решт хтось сказав:

— Якщо не поїдеш у турне, доведеться постати перед судом. У тебе ж контракт.

Я зрозуміла: вони мені погрожують. І знають, як я боюся судів.

Згодом я заспокоїлась. Подумала: якщо це всього на кілька тижнів, то таке можна пережити. Зате потім повернусь, і в мене ще залишиться трохи літа на відпочинок. На Мауї можна поїхати й пізніше.

* * *

Та мої прогнози виявились аж надто оптимістичними. Гастролі були просто пеклом. І я знаю, що танцювальна трупа почувалася так само. Батько встановив ще жорсткіші правила. Навіть щоб вийти з кімнати, треба було за дві години повідомляти про це охороні.

Наче цього було мало, мені й далі не давали творчої свободи. Я продовжувала виконувати те саме. Мені не дозволяли змінювати пісні й саме шоу. Ми ж могли створити щось нове, хороше, щось свіже для публіки, для мене і танцівників. То було єдине моє прохання, але мені, як завжди, відмовили. Бо якби я справді взяла контроль над шоу у свої руки, то люди могли б збагнути, що мені зовсім не потрібна опіка батька. Думаю, він був задоволений, що я почувалася приниженою — це давало йому відчуття влади.

Коли я нарешті-таки повернулася додому, то розплакалась, побачивши своїх песиків — ось як я за ними стужилась. Я почала планувати поїздку з хлопчиками, щоб надолужити стільки згаяного часу. Але мені сказали:

— У тебе буде три тижні відпустки, а потім треба починати репетиції до нового шоу в Лас-Вегасі.

— Три тижні? Але мені ж обіцяли дати все літо!

Я ненавиділа ті гастролі. Це було так, ніби тобі кажуть, що вихідні ніколи не настануть.

Розділ 40

Я вже чула крики. На вулиці зібралися сотні людей. То був жовтневий день 2018 року, і перед готелем Park MGM у Лас-Вегасі стояв велетенський натовп. Найпалкіші фанати одяглись у костюми й махали прапорами з літерою *B*. Танцівники й танцівниці на сцені були у футболках із написом Britney. Ведучі вели прямий ефір, скрізь спалахували лазерні промені, на велетенському екрані демонстрували фрагменти з моїх кліпів, лунала танцювальна музика. Учасники святкового маршу йшли і співали *My loneliness is killing me!*

Потім світло приглушили.

Маріо Лопес, ведучий заходу, сказав у мікрофон:

— Ми зібралися тут, щоб привітати нову королеву Вегаса...

Зазвучала драматична музика — риф із *Toxic*. Готель весь засяяв вогнями — складалося враження, що він пульсує. Зазвучало попурі з інших пісень, з'явилися зображення космічного корабля, гелікоптера, даху циркового шатра і змія в райському саду. З ям навколо сцени вирвався вогонь! Я, у тісній чорній сукні з вирізами у формі зірок і китицями, на високих підборах і з довжелезним волоссям, пофарбованим у блонд, піднімалася на гідравлічному підйомнику, усміхаючись і махаючи публіці.

— Леді та джентльмени, — продовжував Маріо Лопес, — Брітні Спірс!

Під пісню *Work Bitch* я спустилася сходами, і дала кілька автографів фанатам. А потім зробила дещо неочікуване.

Я пройшла повз камери.

Далі й далі, дійшла до фургона, сіла в нього й поїхала.

Я нічого не сказала. Не виступила. Якщо ви дивилися той ефір, то, мабуть, подумали: *що це було?*

Але ви не могли знати, що мій батько разом зі своєю командою намагався змусити мене оголосити про нове шоу. Я сказала, що не хочу

нічого оголошувати, бо, як уже кілька місяців поспіль повторювала, *не хочу робити те шоу*.

Багато років тому, співаючи Overprotected, я й гадки не мала, що насправді означає надмірна опіка. Та незабаром дізналась: коли я дала чітко зрозуміти, що не збираюся більше виступати у Вегасі, мої рідні зробили так, щоб я взагалі зникла.

Розділ 41

Наближалися свята, я почувалася досить добре. Якщо не зважати на страх, що батько щось задумав проти мене, то загалом я відчувала в собі силу, мене надихали жінки з клубу анонімних алкоголіків. Вони були не просто чудові, а ще й дуже мудрі. Від них я навчилась, як *бути* дорослою жінкою в сучасному світі, як бути в ньому чесною і хороброю.

На мій день народження Хесам запросив мене в особливе місце. Я почала будувати плани на свята, але батько наполягав на тому, щоб забрати хлопчиків на Різдво до себе. Тож якщо я хотіла з ними побачитись, мені доведеться бачити й батька. Коли я запротестувала, він сказав:

— Цього року хлопці не хочуть бути з тобою. Вони поїдуть у Луїзіану зі мною і твоєю мамою — і крапка.

— Це щось нове, — сказала я. — Але якщо їм справді хочеться побути на свята в Луїзіані, то нехай.

* * *

Шоу у Вегасі тоді ще не скасували. Я і далі наймала нових танцівників і репетирувала. Якось ми проганяли програму з усіма танцівниками — і старими, і новими, — і один з них, що вже чотири роки працював з нами, показав новий рух. Побачивши його, я здригнулась: повторити таке буде дуже складно.

— Ой, я таке робити не хочу, — сказала я. — Занадто важко.

Нічого серйозного, здавалося б, але моя команда й менеджери раптом вийшли в іншу кімнату і зачинили за собою двері. У мене виникло враження, що я зробила щось жахливе, але мені було невтямки, як відмова виконувати один-єдиний рух у хореографії може вважатися жахливим вчинком. Серйозно, я ж уже була на п'ять років старша, ніж

на початку першої резиденції, моє тіло теж змінилося. Яка різниця, якщо обійдемося без однієї дрібнички?

Як на мене, усім усе подобалось. Зазвичай я зі своєю соціальною тривожністю перша відчуваю, якщо щось не так. Але того дня все наче було нормально. Я сміялась, теревенила з танцівниками. Дехто з новеньких умів робити махове сальто — це як колесо, але без рук. Вони були такі круті! Я запитала, чи можуть вони навчити мене, і один погодився. Що я хочу сказати цим усім: ми нормально спілкувались і працювали. Нічого не віщувало біди. Але через таку поведінку своєї команди я почала побоюватись, що щось сталося.

Наступного дня на мене накинувся мій психотерапевт.

— У вашій сумочці знайшли енергетики, — сказав він.

Енергетичні добавки давали мені впевненість та енергію, і їх продавали без рецепта. Лікар знав, що я приймала їх під час концертів у Вегасі, але тільки зараз чомусь вирішив зчинити із цього приводу бучу.

— Боюсь, що у нас за спинами ви робите значно гірші речі. — Крім того, нам здається, що ви не допрацьовуєте на репетиціях і завдаєте всім багато клопотів.

— Ви що, жартуєте? — запитала я.

Мене це вибісило. Я так важко працювала, так старалась, у мене була залізна дисципліна.

— Ми відправимо вас на лікування, — продовжив лікар. — А перед його початком, на різдвяні свята, до вас прийде жінка і проведе кілька психологічних тестів.

До мене додому проти моєї волі заявила манірна лікарка — я бачила її по телевізору й відразу незлюбила, — посадила мене поряд і кілька довгих годин перевіряла мої розумові здібності.

За словами батька, лікарка повідомила йому, що я не пройшла тести:

— Вона сказала, ти провалила тест. Тепер тобі треба лягати у психіатричну лікарню. У тебе якась серйозна проблема. Та не хвилюйся: ми знайшли для тебе невелику реабілітаційну програму в Беверлі-Гіллз. Коштує всього 60 тисяч доларів на місяць.

У сльозах пакуючи речі, я запитала, скільки речей мені брати, скільки доведеться провести в тій установі. А мені відповіли, що невідомо.

— Може, місяць, може, два. А може, і три. Усе залежить від того, як швидко ти одужаєш і які результати показуватимеш.

Лікарня буде якась «люксова», вони типу розробили для мене індивідуальну програму, тож я буду одна, мені не доведеться спілкуватися з іншими.

— А що буде, якщо я не поїду? — запитала я.

Батько відповів, що в такому разі мені доведеться постати перед судом і пережити публічне приниження.

— Ми тебе виставимо кінченою ідіоткою. І повір, тобі не виграти справи. Для тебе ж краще, щоб на лікування тебе послав я, а не суддя.

Мені здавалось, наче мене шантажують і газлайтять. Я справді думала, що вони хочуть моєї смерті. За всі ці роки я жодного разу не перечила батькові, нікому не відмовила. Тому моє «ні» того дня страшенно розгнівало його.

Мене змусили лягти в лікарню. Мене загнали в куток, мені не дали вибору. *Якщо не погодишся, то ось що з тобою буде, то ж краще тобі зробити так, як веліли, і забути.*

От тільки зробити й забути не вийшло, адже, потрапивши туди, я не могла піти, хоч і далі благала, щоб мене відпустили.

Мене кілька місяців тримали там проти волі.

Розділ 42

Лікарі розлучили мене з моїми дітьми, моїми собаками, моїм домом. Мені не дозволяли виходити на вулицю. Не дозволяли сідати за кермо. Щотижня брали кров на аналіз. Я навіть не могла на самоті прийняти ванну й зачинити двері у свою палату. За мною стежили, навіть коли я перевдягалась. Спати я лягала о дев'ятій. З восьмої до дев'ятої, лежачи в ліку, могла дивитися телебачення — теж під наглядом.

Вставати треба було о восьмій ранку. І щодня були нескінченні сеанси.

Щодня по кілька годин я сиділа на стільці і проходила обов'язкову терапію. У перервах між сеансами просто дивилась у вікно, як приїжджали і від'їжджали машини, як багато приїжджало психотерапевтів, охоронців, лікарів і медсестер. Мабуть, найбільшою травмою для мене було бачити, як усі ці люди приїжджають і від'їжджають, а мене не випускають з лікарні.

Мені сказали, що це все для мого ж добра. Але в мене було відчуття, ніби мене всі покинули, і хоч мені постійно говорили, що намагаються допомогти, я так і не могла збагнути, чого моя сім'я хоче від мене. Я робила все, що від мене вимагали. На вихідних до мене на годину привозили дітей. Але якщо протягом тижня я не робила чогось, «що мала», то мені не дозволяли побачитися із синами.

Кейд був чи не єдиною людиною, що телефонувала мені в лікарню. Він завжди давав відчуття і безпеки, і небезпеки водночас. Мабуть, його відеодзвінок з лікарні в Техасі, щоб розповісти мені, що його в ліжку вжалив скорпіон — *просто в ліжку*, — це найцікавіша подія, яка сталася зі мною за весь час перебування в тій клініці. У нього нога розпухла до розмірів баскетбольного м'яча, без жартів.

— Ти серйозно? — запитала я, дивлячись по відео на його розпухлу ногу. Картина була справді страшна. Думки про бідного Кейда і його ногу допомогли мені хоч ненадовго відволіктися від того жаху, в якому

я опинилась, за що я завжди буду вдячна Кейду й тому техаському скорпіону.

Психотерапевти, здавалося, мучили мене своїми запитаннями сім днів на тиждень, без перерви.

Я багато років приймала прозак, але в лікарні мене одразу ж перевели на літій — небезпечний препарат, якого я ані хотіла, ані потребувала і від якого в людини дуже сповільнюються всі реакції. Я відчувала, як втрачаю відчуття часу. Через літій я часом не знала, де я і хто я. Мій мозок припинив працювати. Я не забула, що саме на літії тримали в лікарні Мандевіллю мою бабусю Джин — ту, що потім наклала на себе руки.

А охоронці, що так давно працювали на мене, раптом почали поводитися зі мною так, ніби я якась злочинниця.

Коли в мене брали кров, то біля медсестри стояв охоронець і моя помічниця.

Я що, якийсь канібал чи дикий звір? Чи, може, банк пограбувала? Чому зі мною поводитися так, наче я зараз усіх повбиваю і спалю клініку?

Тричі на день у мене перевіряли тиск, наче я вісімдесятирічна бабуся. Причому робили це дуже неквапно: садовили мене, діставали тонометр, брали манжету, повільно надягали її на руку. Так само повільно накачували її... І так тричі на день. Щоб не збожеволіти, мені треба було рухатись. Для мене, танцівниці, рух — це життя. Я не могла без нього, просто не могла. А мене змушували цілу вічність сидіти на тому стільці. Мені вже почало здаватися, що це якісь ритуальні тортури.

Мені нікуди було вивільняти енергію, що переповнювала душу, ноги, мозок.

Знаєте, коли рухаєшся, то відчуваєш, що ти жива? От цього мені й хотілося. Але рухатись я не могла, і через це вже почала думати, що, може, й справді вже напівмертва. Я почувалася повністю *знищеною*.

Від постійного сидіння в мене вироста дупа — я вже не влазила в жодні свої шорти. Я втратила зв'язок з власним тілом. Мене мучили нічні кошмари, у яких біжу через ліс — вони здавалися такими реальними. *Прокинься, будь ласка, прокинься — я не хочу, щоб це була правда, ні, це просто сон,* — думала я.

Якщо в тій клініці хотіли мене вилікувати, то ефекту вони досягли геть протилежного. Я почала уявляти себе пташкою, якій обрізали крила. Знаєте, як малим часом розбіжишся, розкинеш руки в боки — і коли вітер повіє, на секунду здається, що летиш? Мені так хотілося це відчувати. Натомість я відчувала, як щодня дедалі глибше грузну в землю.

Індивідуальна програма лікування в Беверлі-Гілз тривала два місяці. То було справжнє пекло — я наче потрапила у власний фільм жахів. Я дивлюся жахастики, бачила «Закляття». Але після лікування в тому центрі мене вже ніщо не лякає. Серйозно, уже нічого не боюсь.

Можливо, наразі я найбезстрашніша жінка у світі, але це не дає мені відчуття сили, а тільки засмучує. Мені не треба було ставати такою сильною. Ті місяці в клініці зробили мене навіть жорстокою. Сумую за часом, коли я була, як казали в Кентвуді, зухвалою штучкою. Клініка позбавила мене зухвалості, зламала мій дух.

* * *

Через два місяці мене перевели в інший корпус, де всім заправляли ті самі люди, але там я вже була не одна. Хоч я й любила лишатися на самоті, після двох місяців, можна сказати, одиночного ув'язнення, ще й на літї, опинитися в колі інших пацієнтів було чудово. Ми всі дні проводили разом. А вночі кожного залишали у своїй палаті — і дозволяли зачинити двері.

У мій перший тиждень до мене в палату прийшла одна пацієнтка і сказала:

— Чому ти так голосно репетуєш?

— Що? Я не кричала.

— Тебе всі чули. Ти дуже голосно кричиш.

Я роззирнулася по кімнаті.

— Але ж у мене навіть музика не грає.

Згодом я дізналась, що їй часто вчувалися різні звуки, але тоді я дуже злякалась.

У клініку прибула нова пацієнтка — дуже гарна дівчина. Вона одразу ж стала популярною. Це нагадувало школу, де вона чирлідерка, а я — затюкана заучка. Вона прогулювала всі зустрічі.

Попри те, що там було чимало буйних, більшість пацієнтів мені подобались. Одна дівчина курила тонкі цигарки, яких я раніше не бачила. Вона була неймовірно мила, як і її цигарки. Щовихідних дівчину провідував батько. А мої рідні запроторили мене сюди й пішли далі займатися кожен своїми справами.

— Знаю, ти бачила мої цигарки, — якось звернулася до мене та мила дівчина. — Б'юсь об заклад, тобі кортить їх спробувати. Я вгадала?

Я вже думала, вона ніколи не запитає.

— Ага, — відповіла я.

Так я разом з нею і ще кількома дівчатами викурила свою першу Саргі.

Серед пацієнтів було кілька осіб із харчовими розладами — вони були такі худі, що аж боляче дивитись. Я й сама майже не їла. А зважаючи на те, скільки крові в мене брали на різні аналізи, узагалі була здивована, як досі тримаюсь.

Мабуть, пережити той період мені допоміг Бог. На третій місяць я вже почала вірити, що моя душа — те, що робило мене Бритні, — покинула моє тіло. Мабуть, мене підтримували якісь вищі сили — сама я не витримала б.

Те, що я вижила тоді, заслуга *не моя, а Господа*.

Розділ 43

Найважчим було те, що перед лікарями й відвідувачами я мусила вдавати, наче в мене все гаразд. Якщо я нервувала, це сприймали як знак того, що мій стан не покращується. Якщо сумувала чи відстоювала свої права — значить, досі некерована й божевільна.

Мені це нагадувало способи, якими в давні часи виявляли відьом. Жінку кидали у водойму: випливала — значить, вона відьма і її треба вбити; тонула — невинна і, ну, що ж уже вдієш. У будь-якому разі жінка гинула, але, мабуть, їм усе одно було приємно дізнатися, якою вона була.

* * *

Через кілька місяців я зателефонувала батькові і благала його дозволити мені поїхати додому.

— Мені шкода, але таке рішення має прийняти суддя. Зараз усе залежить від лікарів. Нічим не можу допомогти. Я довірив тебе лікарям і більше нічого не можу зробити.

Дивно, але перед тим як мене помістили в клініку, батько прислав мені різдвяну листівку й намисто з перлин. Я думала: *навіщо він так робить? Хто він такий?*

Найбільше мене ображало те, що він роками — і коли я знімала кліп на Work Bitch, і коли наді мною встановили опікунство й ми поїхали в турне Circus — розповідав журналістам, як піклується про мене і моїх хлопчиків.

Батько позував перед камерами, мовляв «це моя донечка, я так її люблю!». Усім підряд розповідав, який він чудовий тато, а я тим часом мусила сидіти в трейлері зі стрьомною шісткою Лу на ім'я Робін, яку із часом зненавиділа.

А тепер, коли я відмовилася від чергової концертної резиденції у Вегасі, коли не хотіла їхати на гастролі — чи для нього я досі залишалася любою донечкою?

Схоже, що ні.

Згодом один юрист сказав:

— Ваш батько міг легко все це зупинити. Сказати лікарям: це вже занадто, я заберу дочку додому.

Але він так не зробив.

Я зателефонувала до мами, щоб дізнатись, чому всі поводяться так, наче я становлю для всіх загрозу.

— Ну, не знаю, не знаю... Я не знаю.

Це все, що вона відповіла.

Я їй сестрі написала і попросила її витягти мене з клініки. Вона натомість відповіла: «Припини опиратись. Ти нічого не можеш змінити, тож краще змирись».

Як і решта, сестра поводитися так, наче я небезпечна. Знаю, прозвучить дико, але повторюсь, бо так насправді і є: я була впевнена, що вони намагаються мене вбити.

Я не могла збагнути, як Джеймі Лінн примудрилася так здружитися з батьком. Вона знала, що я звертаюся до неї по допомогу і що він знущається з мене. Мені здавалось, що вона мала стати на мій бік.

Одна з дівчат, що допомагали мені перевдягатися між номерами в Лас-Вегасі, згодом сказала мені:

— Бритні, поки ти була в тому центрі, мені три чи чотири рази снилися кошмари. Я прокидалася серед ночі. Мені снилося, що ти там наклала на себе руки. І ще снилося, що Робін — твоя так звана хороша асистентка, подзвонила мені й гордо заявила: «Так, вона вмерла в тій клініці».

Подруга сказала мені, що постійно переживала за мене.

Минуло вже кілька тижнів, як я потрапила в центр, і в мене вже майже не залишалось надії, за яку триматись. Аж раптом одна медсестра — єдина чесна з усіх — покликала мене до свого комп'ютера.

— Поглянь, — сказала вона.

Я дивилася на екран, намагаючись зрозуміти побачене. Там було якесь токшоу, де жінки говорили про мене і про опіку наді мною. На

одній жінці була футболка з хештегом #FreeBritney. Потім медсестра показала мені інші відео, на яких фанати говорили, що намагаються дізнатися, чи не тримають мене десь проти волі. Вони розповідали, скільки для них важить моя музика і що їх дуже непокоїть, що я зараз десь страждаю. Фанати хотіли допомогти.

І вже цим вони допомогли. Усе, що бачила та медсестра, бачила й решта персоналу клініки. Лікар урешті-решт помітив, що люди по всьому світу непокояться й вимагають відповіді, чому мене досі тримають під замком. Про це писали всі газети.

Я говорила про свою віру, що можу відчувати, як почувається хтось у Небрасці. Думаю, так само спрацював дуже сильний зв'язок між мною і фанатами: вони на підсвідомому рівні відчували, що я в небезпеці. Наш зв'язок не переривається, хай де ми перебуваємо. Навіть якщо ми десь в інших куточках країни чи світу, на якомусь рівні зв'язок між нами залишається. Мої прихильники — хоч я навіть нічого не говорила про те, що мене закрили в лікарні, ні онлайн, ні в пресі, — ніби *знали* щось.

Я бачила, як вони ішли вулицями і скандували «Свободу Брітні!». Це було щось неймовірне. Знаю, в декого ці демонстрації викликали сміх. Вони бачили рожеві футболки з моїм ім'ям і питали: «А з якого приводу?».

Та якби вони знали, що я тоді переживала, і розуміли мій зв'язок з фанатами, то навряд чи сміялися б. А мене справді утримували в клініці проти волі. І я справді дуже хотіла знати, чи людям не байдуже, жива я чи вже вмерла.

Хіба в нас є щось, крім зв'язку одне з одним? І чи існує щось сильніше, ніж музика? Того року всі, хто заговорив про мене, допомогли мені вижити, а їхні зусилля допомогли мені повернути собі свободу.

Навряд чи люди розуміють, яким важливим для мене був рух #FreeBritney, особливо на початку. Коли вже почалися судові слухання, я бачила, як люди заступаються за мене, захищають мене — це було для мене так важливо. Але на самому початку цей рух зворушив мене до глибини душі, бо мені в той час було дуже погано. І те, що мої друзі й фанати відчували, що відбувається, і стільки всього для мене

зробили — я їм усе життя буду за це вдячна. Якщо ви заступилися за мене тоді, коли я сама не могла: дякую вам, від усього серця!

Розділ 44

Коли я нарешті повернулася додому, до дітей і до собак, то нетямилася від щастя.

Вгадайте, хто в перший же тиждень виявив бажання провідати мене? Мої рідні.

— Ми так пишаємося тобою, Брітні! — сказав батько. — Ти така молодчинка! Ми хочемо приїхати й побути з тобою.

Але я вже навчилася бачити його наскрізь. Знала, що насправді він мав на увазі: «Я так скучив за твоїми грошима — ой, тобто за тобою!».

І вони таки приїхали: батько, мама і сестра з дочками, Медді та Айві.

Я була блідою копією себе колишньої. Досі приймала літій, від якого дуже погано орієнтувалася в часі. І мені було страшно. У мене майнула думка, що вони приїхали тільки для того, щоб завершити почате кілька місяців тому — остаточно добити мене. Якщо вам здається, що це параноя, то подумайте, скільки всього на той момент я вже пережила, як вони обманули мене й запроторили в психлікарню.

І я вирішила грати в їхню гру. *Якщо поводитимуся з ними добре, то вони більше не намагатимуться вбити мене.*

За три з половиною місяці мене майже ніхто й не обійняв.

Зараз плакати хочеться, коли розумію, якою сильною я мусила бути.

Рідні прийшли в мій дім, ніби нічого й не сталося. Ніби я не пережила в тій клініці страшенну травму, яку й уявити годі.

— О, привітики. Що новенького? — весело сказала Джеймі Лінн.

Вона з мамою й дівчатками постійно тусувалась у мене на кухні. Джеймі Лінн, поки була в Лос-Анджелесі, склала графік спільних переглядів телешоу. Батько ходив з нею на зустрічі в Голлівуд, і вона поверталася щаслива.

— Шо ви, хлопці? — запитувала вона в моїх синів, заходячи на кухню.

Вона нарешті знайшла себе, і в цьому я була рада за неї. Але водночас мені не дуже хотілося варитися в цьому.

— О, в мене є суперова ідея для нас із тобою! — казала вона, повернувшись із чергової зустрічі, а я стояла ледь притомна, спершись на кухонний стіл. — Заціни: токшоу сестер!

І щоразу в неї була нова ідея. Сітком! Ромком!

Вона так багато говорила — іноді здавалось, що по кілька годин поспіль, — а я слухала, втупившись поглядом у підлогу. У моїй голові було тільки одне питання: *що за хрін тут відбувається?*

* * *

Коли рідні нарешті поїхали додому, я почала по-справжньому усвідомлювати, через що пройшла. І мене опанувала сліпа лють. Вони покарали мене. За що? За те, що я змалечку підтримувала їх?

Як я не вбила себе в тому жахливому місці, не поклала кінець своїм стражданям, як роблять з кульгавим конем? Мабуть, хтось інший у моїй ситуації не витримав би і вкоротив би собі віку.

Розуміючи, якою близькою до цього була, я заплакала. А потім сталось дещо, що витягло мене зі ступору.

Одного серпневого дня батько дуже посварився з тринадцятирічним Шоном Престоном. Щоб закінчити сварку, син замкнувся в кімнаті, а батько виламав двері й почав несамовито трясти хлопця. Кевін написав заяву в поліцію, і батькові заборонили бачитися з моїми дітьми.

Я знала, що треба зібрати всі залишки сил для останньої битви. Я пройшла такий довгий шлях: втрачала віру і знову повертала її; мене скидали, а я знову підіймалась; гналася за свободою, а вона вислизала в мене з рук.

Якщо в мене вистачило сил пережити все це, то можна спробувати і попросити в Бога ще трішки. Усім єством, усім тілом і душею я хотіла попросити про зняття опіки.

Бо не хотіла, щоб ці люди керували моїм життям. І не хотіла, щоб вони постійно снували в мене на кухні.

Я хотіла, щоб вони більше ніколи не могли розлучити мене з дітьми, з домом, із собаками, з автомобілем.

Я думала: якщо мені під силу хоч щось, то я покладу край опіці.

Розділ 45

Першим кроком до свободи стало показати людям, що я — досі реальна людина. Я знала, що тут допоможуть соцмережі. Я почала приміряти новий одяг і постити фото в інстаграмі. Мені це дуже сподобалось. І нехай комусь це здавалося дивним — мені було байдуже. Коли тебе все життя сексуалізували, дуже приємно нарешті мати повний контроль над власним гардеробом і камерою.

Я хотіла повернути втрачене творче натхнення й підписалася на інстаграм-сторінки художників і музикантів. Серед них натрапила на одного хлопця, що знімає якісь «наркоманські» відео: на одному був просто рожевий екран, по якому іде білий тигр у рожеву смужку. Побачивши це, я відчула бажання створити щось своє і почала гратися з однією піснею. На початку додала сміх немовляти. Мені здалось, що це оригінально.

Хесам сказав:

— Ні, не вставляй дитячий сміх!

Я послухалася його поради, а через певний час ще один акаунт, на який я підписана, запостив відео з дитячим сміхом, і мені було так заздрісно. Я думала: *це була моя ідея! Стрёмний сміх немовляти мав стати моєю фішкою!*

Ви ж знаєте, творчі люди — ще ті диваки.

У той період так багато людей у шоубізнесі вважали, що в мене не все добре з головою. Але я радше вибрала б бути «божевільною» і робити, що хочу, аніж «хорошою дівчинкою» і робити те, що наказують інші, не маючи права на самовираження. В інстаграмі я просто хотіла показати, що ще жива, я існую.

Ще помітила, що почала більше сміятися. Я була в захваті від коміків, як-от Емі Шумер, Кевін Гарт, Себастьян Маніскалько та Джо Кой. Вони такі розумні, дотепні, так майстерно використовують мову, щоб розсмішити людей. Це справжній дар. Я слухала, як вони

використовують свій голос, і це нагадало мені, що я теж можу так робити у відео в соцмережах або навіть у постах. Гумор рятував мене. Щоб не плакати, я сміялась.

Мене завжди захоплювали люди, що мають гострий розум. Гумор — найкращі ліки від усього.

З моїх постів можуть сміятися, бо вони наївні або дивакуваті, або тому, що я можу дуже в'їдливо говорити про своїх кривдників. Може, це було пробудження духу фемінізму. Я хочу сказати, що загадка справжньої мене — це моя перевага, бо ніхто не знає, яка я справжня!

* * *

Іноді мої діти сміються з мене, але я не зважаю.

Вони завжди допомагали мені по-іншому поглянути на світ. Вони змалечку розуміли його інакше, обидва мої хлопчики дуже творчі. Шон Престон — наш вундеркінд. Він страшенно розумний. У Джейдена неймовірний талант піаніста. Від його гри в мене мурашки по шкірі.

До пандемії вони приїжджали до мене на смачнющу сімейну вечерю двічі чи тричі на тиждень. Завжди показували мені свої роботи, розповідали про свої захоплення.

— Мам, заціни, яку я картину намалював!

Я казала їм, що бачу на картині, а вони відповідали:

— Так, а тепер, мам, поглянь ось так.

І я справді бачила більше. Обожаю їхню глибину, їхній характер, талант і доброту душі.

Для нас починалося нове десятиліття, і все знову почало набувати сенсу.

Почалася пандемія ковіду.

У перші місяці локдауну я стала ще більшою домосідкою, ніж була досі: могла днями, тижнями сидіти в кімнаті, слухати аудіокнижки про самодопомогу, втикати на стіну або робити прикраси, вмираючи від нудьги. Прослухавши тонни книг про самодопомогу, я перейшла далі на художні — усе, що видавало мені на запит «уява», особливо книжки, котрі начитували диктори з британським акцентом.

А в реальному світі найняті батьком охоронці робили правила дедалі суворішими. Яюсь я на пляжі зняла маску — і охорона відразу ж прибігла, насварила й посадила мене під домашній арешт на кілька тижнів.

Через умови карантину й робочий графік Хесам не міг часто бути зі мною.

Мені стало так самотньо, що я навіть почала сумувати за рідними.

Я зателефонувала до мами.

— Мам, я хочу вас побачити.

— Ми зараз у магазині, незручно говорити, мені треба йти! Ми тобі пізніше подзвонимо, — відповіла вона.

Звісно ж, вони не зателефонували.

У Луїзіані правила локдауну були трохи інші, і мої рідні постійно кудись ходили.

Врешті-решт я припинила спроби зв'язатися з ними телефоном й сама поїхала в Луїзіану. Вони там мали повну свободу.

Навіщо я продовжувала з ними спілкуватись? Хтозна. А чому ми взагалі залишаємося в токсичних стосунках? По-перше, я досі їх боялась, тому старалася бути привітною. Батько досі мав законну владу наді мною, про що не минав нагоди мені нагадати — але я сподівалась, що вже ненадовго.

Саме в цей візит додому я дізналась, що поки мене тримали в психіатричній лікарні, вони викинули купу речей, які я зберігала в мами вдома. Зникли всі ляльки «Мадам Александр», котрі я старанно збирала малою. Так само зникли і всі вірші, що писалися протягом трьох років. У мене була папка з віршами, що багато означали для мене. Не було нічого.

Коли я побачила порожні полиці, мені стало так гірко й сумно. Я згадувала все написане, що зникло, мене душили сльози. Я не збиралася друкувати ті вірші чи щось таке, але для мене вони були важливі. А моя сім'я викинула їх на смітник, як викинула й мене.

Потім я збрала себе докупи й подумала: *я куплю собі новий блокнот і почну знову. Я вже багато чого пережила. І єдина причина, чому я досі жива, — бо знаю, що таке радість.*

Настав час відшукати Бога.

У ситуації з рідними то був момент прийняття — я нарешті зрозуміла, що більше не хочу бачити їх у своєму житті, і прийняла цей факт.

Розділ 46

Від адвоката, якого призначив суд, за всі тринадцять років опікунства користі було мало, але в пандемію я подумала, що можна і скористатися ним. Наші зустрічі стали регулярними, наче походи в церкву. Ми бачилися двічі на тиждень, і з наших розмов я намагалася зрозуміти, які в мене є варіанти. Він працює на мене чи на батька або Лу?

Адвокат роз'яснював мені деталі справи, а я сиділа й думала: *схоже, ти не віриш, що я налаштована серйозно. А я знаю, я готова йти до кінця і вже бачу, що ти не впораєшся.*

Нарешті настав вирішальний момент. Адвокат більше нічого не міг мені дати. Час брати справи у свої руки.

Я нічого не виносила на загаль, але про себе палко молилась, щоб опікунство скінчилось. Молилася *по-справжньому*.

* * *

У ніч на 22 червня 2021 року я зателефонувала у службу 911 зі свого дому в Каліфорнії і подала скаргу на батька за зловживання опікунством.

Період невизначеності й підвішеного стану між тим, як я почала активно боротися за скасування опікунства, і тим, коли його нарешті скасували, було дуже складно пережити. Я не знала, чим усе закінчиться. А поки не могла ні відмовити батьку, ні жити власним життям, і кожен день нагадував епізод якоїсь документальної передачі про мене на якомусь стримінговому сервісі. Саме тоді я дізналась, що сестра збирається випустити книжку.

Я досі була під опікою батька й не могла захищати себе. Мені хотілося вибухнути.

Важко було бачити документальні передачі про мене. Я розумію, що в моїх старих друзів наміри були найкращі, але мене так образило, що вони навіть не порадилися зі мною, перш ніж давати інтерв'ю. Ті, кому я довіряла, розповідали про мене на камеру. Для мене це стало шоком. Я не могла збагнути, як вони можуть обговорювати мене в мене за спиною. Якби я була на їхньому місці, то спочатку зателефонувала б до подружки і спитала б дозволу говорити про неї.

Було стільки здогадів про те, що я думаю чи відчуваю.

Розділ 47

— **Міс Спірс?** Вам слово, не соромтесь.

Голос у телефоні звучав уривчасто. Я сиділа у вітальні. Надворі стояв звичайний літній день.

23 червня 2021 року я нарешті могла виступити перед лос-анжелеським судом у справі про опіку. Я знала, що мене слухатиме увесь світ. Я стільки днів репетирувала промову, але тепер, коли момент настав, була ледь жива від хвилювання. Не востаннє й тому, що знала: мій голос почують мільйони, адже я попросила про відкрите слухання.

* * *

Мій голос. Він лунав скрізь, по всьому світу: по радіо, телебаченню, інтернету, — але всередині мене стільки всього придушувалось. Мій голос так часто використовували для мене і проти мене, тож тепер я боялась: що як заговорю вільно, а ніхто його не впізнає? А раптом скажуть, що я збожеволіла? Що брешу? Раптом бовкну щось дурне й усе зіпсую? Я так довго готувалась, написала мільйони варіантів промови, пробувала те і се, щоб тільки донести свої думки й бажання, щоб мене правильно зрозуміли. Але зараз я страшенно нервувала.

А потім, попри страх, згадала, що мені є за що триматись: моє бажання розповісти людям, через що я пройшла. Моя віра в те, що все може змінитись. Упевненість, що в мене є право радіти. Розуміння, що я заслуговую на свободу.

Це глибоке відчуття, що жінка в мені досі сильна й може боротися за правду.

Я поглянула на Хесама, котрий сидів поруч зі мною. Він стиснув мені руку.

І так, уперше за, здавалося, цілу вічність, я почала свою історію.

Я звернулась до судді:

— Я обманювала весь світ, кажучи, що щаслива і що в мене все гаразд. Мені здавалося, що якщо достатньо часто це казати, то, може, справді стану щасливою. Я не хотіла визнавати очевидне... Та зараз я говоритиму тільки правду. Я не щаслива. Я не сплю ночами, божеволію від гніву. Я нещасна і щодня плачу.

Я навіть алкоголю не п'ю, хоча, зважаючи, через що мені довелося пройти, мені *треба* було б пити. Шкода, що не можна залишатися з вами на зв'язку вічно, адже щойно дзвінок завершиться, на мене знову посиплються тільки «ні» і більше нічого. Мене знову принижуватимуть, ображатимуть, я знову почуватимуся покинутою всіма і самотньою. Я так стомилася від самотності. Я заслуговую на такі самі права, як усі — мати дитину, сім'ю тощо. Це все, що я хотіла вам сьогодні сказати. І дуже дякую, що дали мені слово.

Я ледь дихала. Це була моя перша промова за дуже довгий час, і хотілося сказати так багато, що від думок голова обертом ішла. Я чекала на відповідь судді, сподіваючись зрозуміти, як вона налаштована.

— Хочу вас запевнити, що уважно слухала все, що ви сказали, і розумію, як ви почуваетесь, — сказала вона. — Виступивши сьогодні перед нами, ви виявили неабияку сміливість, і я хочу, щоб ви знали: суд дуже цінує те, що ви сьогодні з'явилися онлайн і розповіли нам про свою ситуацію.

Мені одразу так полегшало — уперше за тринадцять років хтось справді мене почув.

Я завжди важко працювала й так довго терпіла приниження. Але, запроторивши мене в психіатричну лікарню, моя сім'я перейшла межу.

Зі мною поводитися так, як зі злочинницею. Ще й переконували мене, що я на це заслуговую. Мене змусили забути про власну гідність і цінність.

З усіх їхніх вчинків найгіршим було те, що через них я почала сумніватися у вірі. У мене ніколи не було чітких релігійних переконань, я просто знала, що існує якась вища сила. Під опікою рідних я на певний час втратила віру в Бога. Але потім, коли настав час скасувати опіку, я усвідомила одне: не варто виступати проти жінки,

що вміє молитися. Молитися *по-справжньому*. І я молилася, палко й невпинно.

Розділ 48

Всі останні тринадцять років мене обманювали. Увесь світ знав, що мені потрібен новий адвокат, і нарешті я теж це зрозуміла. Настав час знову взяти долю у власні руки.

Я звернулася по допомогу до команди, що веде мої сторінки в соцмережах, і до свого друга Кейда. Тоді мені й знайшли Метью Розенгарта — знаменитого колишнього федерального прокурора, що тепер керував власною адвокатською конторою. Серед його клієнтів було багато знаменитостей, зокрема Кіану Рівз, Стівен Спілберг. Метью Розенгарт виграв чимало складних і гучних справ. Ми кілька разів спілкувалися по телефону, а потім на початку липня зустрілися в моєму пляжному будинку. З підтримкою Метью я відчула, що вже скоро все скінчиться. Так не може далі тривати, щось обов'язково має статися. Проте, звичайно, судова система не працює швидко, тому треба було запастися терпінням і випрацювати стратегію.

Метью страшенно обурило, що мені так довго не дозволяли найняти власного адвоката. Він сказав, що навіть найгіршим злочинцям дають право обрати собі адвоката, і що він терпіти не може булінгу. Я була рада, бо вважала, що саме булінгом батько, Лу й Робін і займались, і мені хотілося позбутися їхньої присутності в житті.

Метью сказав, що піде в суд і спочатку подасть письмове прохання про позбавлення батька права на опіку, а потім буде вже легше домогтися повного скасування опіки. Прохання він подав через кілька тижнів, 26 липня. Рішенням суду від 29 вересня батька позбавили права на опіку наді мною. Метью ще навіть не встиг зателефонувати мені після засідання, а новина вже облетіла весь світ.

Я відчула неймовірне полегшення. Чоловік, що лякав мене маленьку й контролював мене дорослу, який найдужче доклався до знищення моєї впевненості в собі, більше не мав наді мною влади.

Коли батька позбавили права на опіку, Метью сказав, що треба скористатись моментом, і подав прохання про повне скасування опіки.

У листопаді я саме відпочивала на Таїті, коли Метью зателефонував і повідомив: опіку наді мною знято. Ще перед поїздкою він сказав мені, що незабаром я зможу вперше за тринадцять років прокинутися зранку вільною жінкою. Та я однаково не йняла віри, коли почула новину. Я була вільна.

Хоч перемогою ми завдячували саме стратегії, яку Метью вибудував, він сказав, що в цьому є і моя заслуга. Я звільнилась, виступивши перед судом зі зверненням і, можливо, навіть допомогла іншим людям, що несправедливо опинилися під опікою. Після того, як за всі мої зусилля слава діставалася батькові, мені було так важливо почути від цього чоловіка, що я змога змінити власне життя.

І зараз воно нарешті *було моє власне*.

Від постійного контролю я була така зла, зла за всіх, у кого відібрали право вирішувати власну долю.

«Я така вдячна, чесно, за кожен день... Я не хочу бути жертвою, — написала я в інстаграмі після скасування опіки. — Я змалку жила в оточенні жертв. Саме тому поїхала з дому і двадцять років важко працювала... Сподіваюсь, моя історія щось змінить у цій корумпованій системі».

* * *

Наступні місяці пішли на те, щоб потроху, день за днем, відновити своє життя. Вчуся дбати про себе і веселитись.

Я поїхала у відпустку в Канкун і зробила там те, що так любила раніше: покаталася на гідроциклі. Восанне я каталася на ньому в Маямі, із синами. Я тоді дуже сильно розігнала, бо не хотіла відставати від хлопчиків. Боже, у цих дітей на гідроциклах зриває дах! Вони розігналися до шаленої швидкості, ще й виконували стрибки. Я їхала прямо за ними, постійно билась об хвилі — *бум, бум, бум*, — упала і травмувала руку.

Не бажаючи повторити такий досвід, у травні 2022-го я попросила свого асистента сісти за кермо. Скажу вам, набагато краще, коли хтось

тебе катає. Я відчувала силу двигуна, могла насолоджуватися прозорою блакиттю води та їхати зі зручною для мене швидкістю.

Саме цим я тепер і займаюсь — намагаюся веселитись, бути доброю до себе, робити все без поспіху. І вперше за дуже довгий час дозволяю собі знову довіряти іншим.

Щодня я слухаю музику. Співаю, ходячи будинком, і почуваюсь абсолютно вільною, щасливою і розслабленою. І мені однаково, фальшивлю я чи ні. Співи дають мені впевненість, силу, так само, як фізичні вправи й молитви. (Пам'ятаєте, язик твій — меч твій?) Усе, від чого серце б'ється частіше, — благо. Музика — це благо, як і зв'язок з Богом. Ось що в моєму серці.

Коли в мене був необмежений доступ до студії в Малібуні, я ходила туди регулярно. Якось я за день написала шість пісень. Для мене найчистіша музика — це та, яку пишу для себе. Я подумала, що, можливо, колись знову орендую студію і творитиму в ній, але поки записувати пісні не планувала.

Проте одна пропозиція на спільну пісню змусила мене передумати. Бо вона була від кумира всього мого життя — сера Елтона Джона. Він — один із моїх найулюбленіших виконавців усіх часів. Ми познайомилися років десять тому на вечірці після церемонії «Оскар» і швидко знайшли спільну мову. І ось він прислав мені надзвичайно миле відеоповідомлення, в якому запитував, чи не хочу я записати з ним ремікс на одну з його найзнаковіших пісень. Hold Me Closer буде сучасною дуетною версією його хіта Tiny Dancer і фрагментів ще кількох інших пісень.

Для мене це була велика честь. Як і в мене, усе життя Елтона Джона теж проходило під об'єктивами камер, він здолав багато випробувань, і йому не раз діставалося від громадськості. Тому він дуже співчутливий. Чудова людина в усіх сенсах.

Один цікавий факт про цю пісню: ще в Луїзіані я слухала Tiny Dancer у машині, коли їздила на заняття з танців і гімнастики.

Сер Елтон був дуже добрий, з ним неймовірно комфортно працювати. Ми домовилися про дату запису пісні, й у визначений день я поїхала у студію продюсера в Беверлі-Гілз.

Студія розташовувалась у підвалі. Я ще не бачила такої обстановки: повністю відкрита студія з виставленими попід стінами гітарами,

піаніно, мікшерними пультами й іншим обладнанням. Я нервувала, бо світ уже шість років не чув нових пісень у моєму виконанні. Але я вірила в пісню й себе.

Я стала перед мікрофоном, пришвидшила темп і заспівала. За кілька годин роботу було зроблено. Я записала дует з одним з моїх найулюбленіших артистів, ще й мою улюблену пісню. За тиждень перед релізом треку я пережила бурю емоцій — від радісного збудження до тривоги.

До встановлення опіки, коли я виходила на сцену, всі чекали, коли подам сигнал, що можна починати. Я піднімала вгору вказівний палець, що означало «Поїхали». Під опікою ж я постійно чекала на інших. Мені повторювали щось у стилі: «Ми скажемо, коли будемо готові». До мене ставились як до непотребу. Це було огидно.

За роки опікунства я стала аж надто заляканою і вразливою. Такою була ціна опіки. У мене забрали мою жіночість, мій меч, мій стрижень, мій голос, здатність сказати «Пішли всі нахрін!». Знаю, звучить грубо, але це теж важливо. Не недооцінюйте свою силу.

* * *

Hold Me Closer вийшла 26 серпня 2022 року. І вже наступного дня стала хітом номер один у сорока країнах. Мій перший хіт номер один за десять років. Ще й на моїх умовах. Повністю під моїм контролем. Фанати сказали, що мій голос звучить чудово. Ділитися своєю творчістю зі світом — дуже страшно. Але з власного досвіду можу сказати, що це завжди варте того. Записати Hold Me Closer і випустити її у світ було просто фантастично.

Зараз музична кар'єра не стоїть у моїх пріоритетах. Наразі я зайнята тим, що привожу до ладу своє життя, приділяю увагу дрібницям, нікуди не женусь. Час мені бути самою собою, а не тим, кого хочуть інші.

З віком я дедалі більше люблю лишатися на самоті. Життя артистки було крутим, але за останні п'ять років моя любов до виступів перед живою аудиторією значно ослабла. Тепер я виступаю для самої себе. Наодинці я краще відчуваю зв'язок із Богом.

Я далеко не свята, але знаю, хто такий Бог.

Мені ще багато треба зрозуміти в собі, і це буде довгий процес. Мені він уже подобається. Зміни — це добре. Ми з Хесамом завжди молимося разом. Я беру з нього приклад: з того, як він регулярно займається спортом, дбає про своє здоров'я і про мене, допомагає мені навчитися, як дбати одне про одного.

Він — моє натхнення, за що я йому вдячна. Закінчення опіки сталося дуже вчасно. Ми збудували нове спільне життя, без жодних обмежень, і одружились. Наше весілля було ніби святкуванням того, через що ми разом пройшли і як щиро бажаємо одне одному щастя.

* * *

У день скасування опіки мене переповнювали почуття: шок, полегшення, захват, сум, радість.

Батько зрадив мене, як, на жаль, і решта рідних. Ми із сестрою мали б принести одна одній утіху, але цього не сталось. Поки я боролася за свободу і була в центрі уваги ЗМІ, вона писала книжку й заробляла на моєму імені. Джеймі Лінн розповіла про мене купу неприємного, непристойного та образливого.

Хіба спілкування сестер не передбачає того, щоб ділитися своїми страхами й переживаннями і не виносити їх на загал?

Мені здавалось, вона не розуміє, через що я пройшла. Вважає, що мені все далось легко, бо я стала знаменитою в такому юному віці. Звинувачує мене в моєму успіху й усьому, що з'явилося з ним.

Джеймі Лінн теж страждала вдома. На відміну від мене, вона зростала вже в неповній сім'ї. Здається, її вихованням не особливо займалися. І я знаю, що жити, співати, грати і намагатися знайти себе, перебуваючи в тіні старшої сестри, на долю якої припала основна увага не лише батьків, а й усього світу, дуже важко. І через це я їй щиро співчуваю.

Але навряд чи вона розуміє, в якій бідності ми жили до її народження. Завдяки тому, що я заробляла гроші, вона вже не була така залежна від батька, як мама і я у вісімдесятих. Дуже боляче, коли в тебе й так нічого немає, а ти ще й не можеш нікуди втекти. Ми з мамою щодня бачили насилля й були впевнені, що виходу немає.

Вона завжди залишатиметься моєю сестрою, я люблю її і її чудову родину. І бажаю їм тільки найкращого. Джеймі Лінн теж немало пережила: вагітність у підлітковому віці, розлучення, нещасний випадок, через який її дочка ледь не загинула. Вона говорила, як важко було рости в моїй тіні. Я працюю над тим, щоб відчувати до неї більше співчуття, ніж гніву. Як і до всіх, хто мене скривдив. Це нелегко.

Часом мені сниться Джун. Уві сні каже, що знає: він кривдив батька, через що той кривдив мене. Я відчувала його любов і те, що він змінився. Сподіваюсь, що колись моя думка про решту сім'ї теж покращиться.

* * *

Мій гнів виявлявся фізично, особливо через мігрені.

Коли в мене мігрень, я не йду до лікаря, бо після того, як мене роками тягали по лікарях, у мене розвинулася фобія. Тож лікуюся сама. Я забобонна: коли починається мігрень, нікому не розповідаю, бо боюсь, що тоді вона не мине.

Коли в мене мігрень, я не виходжу на світло й не можу рухатись. Просто нерухомо лежу в темряві. Від будь-якого світла голова розколюється, і мені здається, що я от-от знепритомнію. Мені треба поспати півтора дня. Раніше в мене ніколи не боліла голова. Коли брат скаржився на головні болі, я думала, він перебільшує. Тепер шкодую, що не вірила йому.

Для мене мігрень гірша за кишкову інфекцію. Якийсь вірус принаймні не заважає думати: ти можеш вирішувати, що робити, які фільми подивитись. Але коли в тебе мігрень, ти нічого не можеш, бо мозок просто не працює. Мігрені — тільки один з виявів фізичних та емоційних травм, яких мені завдала опіка. Навряд чи мої рідні усвідомлюють, якої шкоди наробили.

Тринадцять років поспіль мені не дозволяли їсти того, що хочеться, сидати за кермо, витратити власні гроші, пити алкоголь і навіть каву.

Свобода робити те, що я хочу, повернула мені мою жіночість. Зараз мені за сорок, і я багато чого пробує вперше в житті. Жінку в мені так довго тримали під замком.

А тепер я нарешті повертаюся до повного життя. І можливо, навіть зможу погрішити в Місті гріхів.

Розділ 49

Уперше за багато років я відчуваю всі переваги дорослої жінки. Мені здається, що я довго мусила плавати під водою і тільки зрідка могла випливати на поверхню, щоб зробити ковток повітря й щось поїсти. Повернувши собі свободу, я змогла вийти на сушу й коли заманеться вибиратися у відпустки, пити коктейлі, кататися на машині, їздити на курорти або дивитися на океан.

Щодня я стараюся радіти дрібницям. Я дуже вдячна, що в моєму житті більше немає батька, і мені більше не треба його боятися. Якщо наберу пару кілограмів, ніхто не скаже мені: «Тобі треба це скинути!», і я можу просто з'їсти ще одну шоколадку.

Щойно батько припинив вибирати за мене, що мені їсти, моє тіло стало сильнішим, повернулася енергія. Я знову повернула впевненість і полюбила себе. Мені дуже подобається чепуритися в інстаграмі.

Знаю, багато хто не розуміє, чому я люблю фотографувати себе голою або в нових сукнях. Але, думаю, якби їх теж тисячі разів фотографували інші, змушували позувати, то вони зрозуміли б, що мені просто подобається позувати так, як відчуваю я, і робити в кадрі те, що хочу. Я народилася голою, але таке враження, що в мене на плечах був тягар усього світу. Мені хотілося побачити себе вільнішою і безтурботнішою. У дитинстві в мене попереду було ще ціле життя, і саме так я відчуваюся й зараз — як чистий аркуш.

Я справді відчуваю, ніби переродилась. Мені подобається співати вдома, як у дитинстві, і відчувати, як звук виходить з мого тіла, а потім знову повертається. Я знову знаходжу радість у співі. Для мене це священне відчуття. Я співаю для себе й більше ні для кого.

Мене все запитують, коли я повернуся на сцену. Зізнаюсь, важко відповісти на це запитання. Зараз мені просто подобається танцювати і співати, як у дитинстві — не заради сім'ї чи заробітку, а просто для себе, бо я це люблю.

* * *

Тільки зараз я почала відчувати, як до мене повертається віра в Бога й довіра до людей. Я знаю, що приносить мені щастя й радість, і намагаюся зосереджуватися на таких місцях та думках. Я обожаю красиві місця, своїх дітей, чоловіка, друзів, песиків. Обожаю своїх фанатів.

Якщо говорити про фанатів, то в мене також питають про мої особливі стосунки з гей-спільнотою.

Для мене вони — приклад безумовної любові. Друзі-геї завжди захищали мене, можливо, тому, що я була досить наївна. Не тупа — просто надто добра, свята простота. І багато знайомих геїв мене підтримували. Я відчувала їхню підтримку на сцені, коли вони танцювали поруч. Якщо я була незадоволена виступом, то знала, що друзі помітять і скажуть щось типу «Ти була супер!». Така любов — особлива.

Найбільше я любила ходити веселитися зі своїми танцівниками. Якось під час гастролей по Європі ми пішли в гей-клуб, і мені всі здавалися такими *височеними*. У клубі крутили класну музику, мені вона дуже сподобалась. Я танцювала аж до шостої ранку, а здавалось, що минуло всього дві секунди. Я почувалася такою живою. Той вечір нагадував мою містичну пригоду в Аризоні — у колі людей, що люблять мене безумовною любов'ю, я відчула якесь духовне піднесення. З такими друзями зовсім неважливо, що ти робиш або кажеш чи кого знаєш. Така любов безцінна.

Пам'ятаю ще один випадок, що стався в Італії. Я пішла на шоу, де дрег-квін виконували мої пісні. Вони були дивовижні. Було видно, як вони кайфують. Вони виступали з таким запалом і душею, я була дуже вражена.

* * *

Звільнившись з-під опіки, я нарешті змогла поїхати у два своїх улюблених місця відпочинку — Мауї та Канкун. Плавала в океані, грілася на сонечку, бавилася зі своїм новим цуценям Соером, каталася на човні з Хесамом. Я багато читала й написала цю книжку.

У подорожах дізналася, що вагітна. Мені так давно хотілося народити ще одну дитину, і ми з Хесамом були готові. Мені так подобається, який він стійкий, він навіть не п'є алкоголю — просто подарунок з небес. І дізнавшись, що у нас буде дитина, я була в ейфорії.

Але водночас мені стало страшно. У період вагітності Шоном Престоном і Джейденом я була в депресії. Ця вагітність дуже нагадувала попередні: мене трохи нудило, постійно хотілося їжі та сексу. Тому я й почала побоюватись, що за усім цим повернеться депресія, бо таки відчувала якусь загальмованість. Але тепер моє життя було набагато кращим, у мене була така підтримка — і це додавало впевненості, що все вийде.

Наприкінці першого триместру в мене стався викидень. Я так зраділа вагітності, що розповіла про неї всім на світі, а це означало, що тепер доведеться повідомляти й сумну новину. Ми зробили пост в інстаграмі: «З глибоким сумом мусимо повідомити, що ми втратили нашу чудо-дитину на ранніх термінах вагітності. Це жахливий час для всіх батьків. Можливо, треба було почекати трішки більше, а вже потім ділитися гарними новинами. Та ми були надто щасливі, щоб не розповісти. Наша сила — в любові одне до одного. Ми й далі намагатимемося розширювати нашу чудову родину. Дякуємо за вашу підтримку і просимо у цей важкий для нас період виявити повагу й утриматися від подальших запитань».

Я нетямилася з горя. І знову музика врятувала мене. Кожна пісня, яку співаю чи під яку танцюю, дає мені змогу розповісти нову історію і пропонує новий спосіб втекти від реальності. Прослуховування музики допомагає мені впоратися з гнівом і сумом, з якими я стикаюся в дорослому житті.

* * *

Я намагаюся не згадувати про свою сім'ю, але не можу не думати, як вони сприймуть цю книжку. Я мовчала тринадцять років, і тепер, коли нарешті змогла сказати все, що думаю, мені цікаво, чи не майне в них думка «можливо, вона має рацію». Вірю, що в них таки є докори сумління, і глибоко в душі вони знають, як жахливо вчинили зі мною.

За роки підневільного життя, коли мені наказували, що робити, і відповідно зі мною поводитись, я зрозуміла для себе, з якими людьми хочу спілкуватись, а з якими — ні. Багато журналістів були дуже жорстокими до мене, і це не змінилося лише тому, що опіку скасували. Багато говорили про мій психічний стан. Я знаю, що мої фанати турбуються про мене. Тепер я вільна і просто намагаюся потроху одужувати. Нарешті можу робити що захочу й коли захочу. І, повірте, ціню кожну хвилину.

Свобода — це можливість дуркувати, веселитися й бути смішною в соцмережах. Свобода — це взяти перерву від інстаграму, і при цьому ніхто не почне викликати службу 911. Свобода — це можливість робити помилки і вчитися на них. Свобода означає, що я зовсім не зобов'язана грати роль ні перед ким — ні на сцені, ні поза нею. Свобода означає, що я можу бути так само прекрасно недосконалою, як інші. Свобода — це здатність, це право шукати радість, якою я її бачу.

Я довго й багато працювала, перш ніж відчула, що нарешті можу поділитися своєю історією. Сподіваюсь, вона не залишить людей байдужими і, можливо, комусь допоможе. Здобувши омріяну свободу, я мусила створити собі цілком нову особистість, мусила сказати: «Погляньте, ось така я була — пасивна й послужлива. *Дівчинка*. А ось така зараз — сильна і впевнена. *Жінка*».

Лежачи маленькою на теплих камінцях у сусідському саду й повністю поринувши у мрії, я відчувала спокій і впевненість. Я знала, що можу здійснити свої мрії. Довгий час у мене не завжди ставало сили зробити світ таким, яким хочу його бачити, але тепер ці сили є. Я не можу змінити минуле, але мені вже не треба боятись і бути самотньою. Відтоді, коли маленькою гуляла лісами Луїзіани, я через стільки всього пройшла: творила музику, об'їздила весь світ, стала матір'ю, знайшла кохання, втратила його і знайшла знову. Нарешті я знову відчуваю, що живу, що я сильна, що я жінка.

Подяки

Якщо ви підписані на мене в інстаграмі, то, мабуть, думали, що ця книжка буде написана самими емоджі, правда ж? 🍌🍌🍌🍌🍌

Дякую всій команді, що невтомно працювала, щоб ці мемуари побачили світ: Кейду Гадсону, Метью Розенгарту, Кейт Гойт, моїм співавторам (ви самі знаєте, хто ви), Дженніфер Бергстром, Лорен Шпігель і всім працівникам Gallery Books.

Дякую своїм фанатам: ви навіки в моєму серці. Ця книжка для вас.

Літературно-художнє видання

СПРС Брітні

ЖІНКА В МЕНІ

Шеф-редакторка *Галина Харук-Бачуро*
Координаторка проєкту *Ірина Григоренко*
Літературна редакторка *Вікторія Кравчук*
Коректорка *Анастасія Нестерова*
Технічна редакторка *Галина Харук-Бачуро*
Верстальник *Андрій Гончарук*
Художня редакторка *Лілія Кобець*
Обкладинку адаптував *Орест Підлісецький*

Видавець: ТОВ «НФ»
Свідоцтво ДК №4722 від 19.05.2014
«Пров. Алли Горської, 5, м. Київ, Україна, 01032
☎(044) 222 53 49 ✉pub@nashformat.ua

Знайшли помилку?

[Напишіть нам](#) — ми хочемо ставати кращими. На знак вдячності даруємо знижку

Хочете прочитати враження інших про книжку чи поділитися своїм?

[Долучайтеся!](#)

БРИТНИ
СПІРС

ЖІНКА
В МЕНІ

НАШ
формат